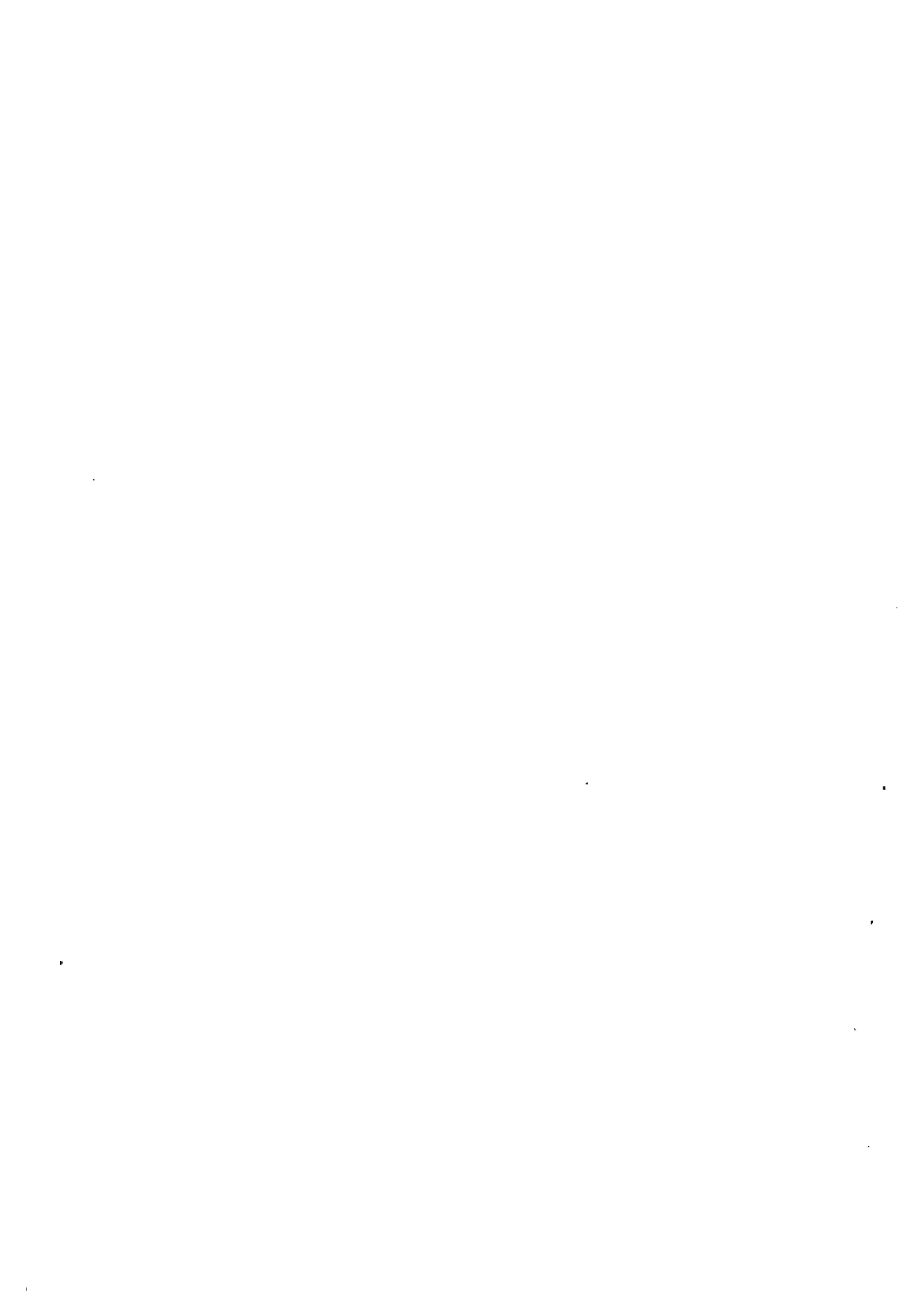

een veelbewogen Zomer

door
C.Th. Jongejan-
de Groot

**EEN
VEELBEWOGEN
ZOMER**

**EEN
VEELBEWOGEN
ZOMER**

DOOR

C. TH. JONGEJAN-DE GROOT

Met tekeningen van Jan Lutz

TWEDE DRUK

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

Hoofdstuk I

DE GRIJPINK JES

Hi-hei... hi-hei... hi-hei...

Arm in arm zwaaide een zwerm jongens het schoolhek uit. Ze zwierden over de weg of ze aan het schaatsenrijden waren.

De hoofdonderwijzer, die bij het hek stond, keek hen lachend na. Verkeer was er hier niet, dus dat kon geen kwaad en verder... Ach, hij kon zo goed begrijpen, dat vandaag zijn jongens wat uit de band sprongen. Vakantie... vrij van school, al was het maar voor een dikke week.

Toen hij de school weer binnen wilde gaan, zag hij Kees Grijpink nog tegen het schoolhek leunen. Hij bleef staan en legde even zijn hand op het blonde jongenshoofd.

„Nog geen zin om naar huis te gaan, Kees?”

„Ik wacht op Nel, mijnheer.”

„Toch geen nieuwe narigheid thuis, Kees?”

Kees schudde het hoofd. Nee, nieuwe narigheid was er niet, maar oud zeer was er genoeg.

„Hallo Kees!”

„Daar heb je Nel al,” zei mijnheer Wiedewaal.

„Waarom wachtte je op me, Kees? Geen goed rapport?”

„Dat is oké, hoor. Behalve een zesje voor natuurkunde allemaal achten en nog een negen ook.”

„'t Mijne is ook goed. Als alles thuis in orde was geweest, hadden we onze vakantie aan zee van de zomer wel verdiend. Weet je wel, dat vader 't ons beloofde?”

„Vader heeft dat beloofd, toen alles nog anders was thuis.”

Zwijgend liepen ze naast elkaar door de al stilgeworden straten. Ja, alles was thuis anders geworden dan vroeger. 't Was gekomen met de ziekte van moeder. Nu een maand geleden had ze kou gevat en na een ernstige longontsteking was ze zo zwak gebleven, dat ze het bed niet kon verlaten.

Toen was vader ook nog gaan sukkelen. Dokter had hem verandering van lucht voorgeschreven, maar hij kon op kantoor niet gemist worden. Of eigenlijk kon hij wèl gemist worden, maar ze konden thuis het geld niet missen dat vader verdiende. „Kon vader maar altijd schilderen, hè Nel?” zuchtte Kees. „Die zonsondergang, die vader gemaakt heeft voor hij ziek werd, was prachtig. Vader zou 't heerlijk vinden om altijd buiten te zijn.”

„Vader zegt, dat zijn naam als schilder niet bekend genoeg is en dat je geregeld moet verkopen om van je werk te kunnen leven,” zei Nel.

Ja, en dan was Thea er nog. Thea, die een jaar jonger was dan de tweeling Nel en Kees en die altijd moest liggen. Maar ja, van Thea wist je niet anders. Die lag daar al zo lang op haar plaatsje in de serre.

Maar de overigen van de Grijpinkjes: Kees en Nel en dan de grote zus Greet, die pas negentien jaar was en toch al de hele huishouding deed, waren dubbel zo sterk.

„Half om half,” had de dokter hun gezin wel eens genoemd.

„Drie kasplanten en drie kanjers.”

„En een halfje, dat nog niet meetelt, maar dat wel bij de sterken zal gaan horen,” had vader gezegd, terwijl hij kleine Vera hoog opbeurde.

„Kees, kijk eens, luchtballons! Daar is Vera zo dol op.”

Nel grabbelde in haar zak, haalde er een paar losse centen uit.

„Heb jij nog wat van je zakgeld over, Kees?”

„Nog vijf cent. Zou dat genoeg zijn?”

Nel trok de stoute schoenen aan.

„Baas, wat kosten die ballons?”

„Een duppie, juffie. 't Is te geef. Wou je een groene, een gele of een paarse? Je ken alle kleuren van de regenboog tegelijk ook krijgen.”

„We hebben maar negen cent,” weifelde Nel.

De gemoedelijke koopman maakte al een mooie gele ballon los van de stok.

„Dan krijgen jullie hem met tien procent korting. Maar houdt hem goed vast, want hij snakt naar een reis om de wereld op z'n eentje.”

Nel en Kees liepen het laatste eind naar huis op een draf. Als je nu de hoek omging, kon je hun huis al zien.

Vroeger had moeder altijd op de uitkijk gestaan en als ze dan thuishkwamen, had moeder al achter het theeblad gezeten. Hè, dat was het fijnste uurtje van de dag geweest.

Ze gingen als altijd om het huis heen en kwamen in de keuken waar Greet met een kleur als vuur bij het fornuis bezig was.

Kleine Vera, die op haar knietjes bij de keukentafel zat, probeerde heel voorzichtig haar vingertje in de vla te steken. Door het plotselinge opengaan van de deur schrok ze zo, dat haar vingertje de gloeiende vloeistof raakte.

„Zo komen snoepers te pas,” zong Nel.

Kleine Vera trok een lip, maar Kees haalde vlug de fleurige ballon naar binnen.

„Alsjeblieft Veertje, als je niet huilt, is deze ballon voor jou.” Greet keerde zich om en lachte vermoeid.

„Fijn dat jullie er zijn. Nu kan Nel misschien een kopje thee inschenken en aan moeder brengen. En Thea heeft om een uitgerperste citroen gevraagd.”

„Heb je nog kolen nodig, Greet? Zal ik die dan even scheppen?” vroeg Kees.

Eén-twee-drie was de tweeling in de weer om de grote zus te helpen.

Nel stak haar hoofd om het hoekje van de serre.

„Hallo Thea, ik kom zo met de citroen, hoor. Keer je maar vast om.”

Het zusje gaf geen antwoord en Nel vroeg, haar stem dempend: „Slaap je, Thea?”

Dan zag ze haar zusje schouderchokken en geschrokken ging ze naar het bed.

„Thea, wat is er? Ben je niet goed? Heb je pijn?”

Thea gooide de plaid weg, die op haar voeten lag en snikte:

„Hàd ik maar pijn. Dat zou ik nog liever willen. Nu lig ik maar dag in dag uit. En Gré heeft zoveel werk met mij en moeder is nu ook nog ziek... en vanmiddag is de dokter geweest en ik mag weer niet opstaan. Ik ben niet sterk genoeg en hoe word ik dat? We kunnen nu ook niet naar zee.”

Rustig raapte Nel de plaid op en liet haar zusje wat drinken. O, 't was niet de eerste keer, dat Thea zo verdrietig was. Nel deed wat moeder altijd gedaan had. Ze liet Thea haar nood klagen en probeerde niet haar te troosten.

„Thea moet het zelf uitvechten,” had moeder gezegd. „Wij kunnen alleen goed en lief voor haar zijn.”

„Veertje mooie bon-bon.”

Het kleine zusje kwam binnengedribbeld en liet Thea haar ballon zien.

Opeens ontdekte de hummel, dat haar zusje huilde. Ze schrok er zo van, dat ze haar speelgoed op tafel legde. Ze sloeg haar armpjes om Thea's hals en vleide: „Thea zoet, hè? Wil Thea mooie bon-bon?”

Toen opeens zag ze, dat haar ballon niet meer op tafel lag en verschrikt keek ze Nel aan.

„Bon-bon weg.”

Het was zo'n grappig gezicht de ballon tegen het plafond. Nel schaterde erom en Thea lachte door haar tranen heen.

„Jou kleine lieverd,” zei ze, het kleintje naar zich toetrekend. Nel klauterde op een stoel en pakte de ballon, bond hem toen voor alle zekerheid aan Thea's ruststoel vast. Dan glipte ze naar buiten en liet de twee saampjes achter. Die kleine schat kon nog 't beste troosten.

Toen Nel even later de citroenkwas bracht, zei ze: „'t Geeft niet, dat wij wat harder moeten lopen, Thea. Wij horen bij de sterke helft van de half-om-half-brigade.”

Toen Nel de thee naar boven bracht, zat Kees al bij moeders bed. De patiënt zag er monter en opgewekt uit.

„Is de dokter bij u ook geweest, moeder? En wat heeft hij gezegd?”

Moeder lachte blij.

„Dat is een geheim, kinderen. Vanavond als ik opzit, zal ik het jullie vertellen.”

„Als u op is?”

Kees wipte van het bed en maakte een rondedans en Nel juichte: „Mag u heus uit bed, moeder?”

Mevrouw Grijpink knikte.

„Ja, eigenlijk morgenmiddag pas, maar ik voel me zo goed, dat ik het er vanavond maar op waag.”

„Als vader dat maar goedvindt.”

„Wat moet vader goedvinden?”

In de deuropening stond vader. Ook hij werd verrast door de patiënt, die er zo stralend uitzag.

„Ik had het geheim alleen willen bewaren,” glimlachte moeder. „Gré wist er ook nog niets van. O, die gezichten van jullie, als ik daar zo ineens beneden verschenen was.”

Vader schudde het hoofd. Moeder moest precies doen wat de dokter gezegd had.

Moeder pruilde wel even, maar vader deed een pleister op de wonde.

„Vanavond om zeven uur vergadering op moeders slaapkamer,” lachte hij, „en daar zal ik dan eens met mijn plannen voor de dag komen.”

Vaders plannen? O, wat waren allen nieuwsgierig.

Maar geen woord kregen ze los. Van louter nieuwsgierigheid kwetterden ze aan tafel als een troep mussen.

Na tafel kwamen de rapporten van Nel en Kees voor de dag. „Geen één onvoldoende, vader,” zei Kees. „Nel niet en ik ook niet. Als alles goed was geweest, waren we naar zee gegaan.”

„Wie weet wat we nog doen,” zei vader geheimzinnig en hij haalde zijn vulpen voor de dag. „Onder zulke rapporten kan ik nog eens met plezier mijn handtekening zetten.”

Kees begon weer te polsen, maar vader hield voet bij stuk.

„Vanavond om zeven uur hebben we vergadering op moeders kamer en eerder komen jullie geen van allen iets te weten.”

Toen pakte Kees maar een boek en ging zitten lezen. Want vaders ja wàs ja en zijn nee was nee. Dat wist hij zo langzamerhand wel.

Hoofdstuk II

VADER MAAKT PLANNEN EN ONTDEKT EEN SPOOKHUIS

Het was een vreemde optocht, die klokslag zeven naar moeders kamer trok. Voorop liep vader met Thea in zijn armen. Die hoorde er vanavond ook bij en ze werd voorzichtig in de andere helft van het grote lits-jumeaux gelegd. Vera had haar pyjamaatje al aan. Gré was de laatste die binnenkwam. Ze droeg een blad, waarop de theeboel stond. Ze had voor de feestelijke gelegenheid moeders mooiste servies genomen en de gezellige theemuts — het Markerinnetje met de pijpekrullen — stond over de theepot.

Kees zat met een vergenoegd gezicht aan 't voeteneind van moeders bed. Hij schurkte zijn kousevoeten langs elkaar. Vandaag was 't weer net als vroeger thuis. Echt fijn gezellig.

Toen Greetje voor allemaal een kopje thee had ingeschonken, moest moeder vertellen wat de dokter gezegd had. Ja, en toen ze het wisten, waren ze allemaal erg teleurgesteld. Ze hadden immers verwacht, dat de dokter moeder genezen had verklaard.

Maar dat was niet zo. Dokter had gezegd, dat zij naar een sanatorium moest om helemaal beter te worden.

Nel kreeg tranen in de ogen, toen ze het woord sanatorium hoorde.

„Dwaas kind,” zei moeder. „Dokter heeft gezegd, dat ik na zes maanden rust weer bij jullie terug mocht zijn.”

Kees bleef bedrukt kijken. Moeder was wel erg lang ziek geweest, maar altijd had hij haar weten te vinden. Eventjes voor hij naar school ging en eventjes als hij uit school kwam.

En Thea? Hoe zou Thea het opnemen?

Vader gaf Kees een bemoedigende duw en zei: „Ik heb een pleister voor de wond. Een erg grote pleister. Als moeder vertrekt, blijven wij niet thuis, hoor. Geen sprake van. We gaan er allemaal op uit.”

„En Thea dan?” vroeg Kees.

„Ja, om Thea heb ik niet gedacht,” grapte vader. „Als je zo'n hoop kinderen hebt, vergeet je er wel eens eentje. Die moet dan maar alleen thuisblijven.”

Toen kwam vader met zijn plannen voor de dag. Ze zouden tóch naar zee gaan van de zomer. Niet een maand, maar wel zeven maanden. Ze zouden een huis huren en dat huis weer gedeeltelijk proberen te verhuren. Een gedeelte van de meubels zouden ze meenemen.

„En het huis hier dan?” vroeg Kees. „Moet dat al die tijd leeg staan?”

„Nee jongen, ik kan het heel voordelig verhuren aan een Indonesische familie.”

„Maar uw kantoor dan?” riep Gré.

Vaders voorhoofd fronste zich even.

„Ik zal die tijd niet naar kantoor gaan, maar mijn salaris gaat gedeeltelijk door. Het is eigenlijk geen plezierreisje, kinderen. Jullie weet wel, dat dokter ook voor mij geruime tijd verandering van lucht voorgeschreven heeft. Thea zal de zeelucht ook erg veel goeddoen.”

„O vader, dan gaat u weer schilderen,” riep Kees. „En dan gaan we uw schilderijen heel duur verkopen.”

Moeder lachte om de luchtkastelen van haar jongen. Ze was blij, dat de vrolijke stemming weer was teruggekeerd in haar troepje.

Er bleven nog wel wat vragen te beantwoorden over. Daar was het schoolprobleem van Nel en Kees. Vader had gedacht, dat ze maar voor een paar maanden samen moesten studeren thuis. Ze hoefden pas over twee jaar examen te doen en ze behoorden meestal tot de besten van de klas.

„En wat is kleine Veertje stil. Vindt dat kaboutertje het soms niet prettig om mee te gaan?”

„Och,” riep Nel en „och” riepen ook alle anderen.

Vera was tegen moeders opgetrokken knieën in slaap gevallen. Greetje droeg haar naar haar eigen bedje. Dat was tegelijk het sein voor de anderen om de kamer te verlaten. Moeder en Thea moesten nodig rusten.

Later op de avond zaten Greetje en de tweeling beneden aan

tafel. Vader hield moeder gezelschap. Greetje had de stopmand naast zich en Nel hielp haar stoppen.

Kees was bezig wat vreemde postzegels aan zijn verzameling toe te voegen. Gezellig babbelden ze wat over de aanstaande plannen.

„Wat voor een huis zouden we krijgen, Gré?”

„Naar welke badplaats gaan we, Greet?”

De grote zus lachte en zei, dat ze geen grein meer wist dan de kleintjes.

Kees wilde om dat kleinerende woord een bokspartij beginnen, maar de grote zus suste hem en zei, dat hij liever aardappelen moest schillen dan ruzie maken.

Zo vond vader zijn troepje ijverig bezig. Hij trok een stoel bij de tafel en keek zijn kinderen beurtelings aan. Het viel Greetje op, dat haar vader er vermoeid uitzag. Ze stond op en legde haar hand op zijn voorhoofd.

„Tegen jullie drietjes kan ik wel zeggen, dat ik wel eens bang ben, dat de plannen niet allemaal zo prachtig van stapel zullen lopen als we ons voorstellen. Moeders verpleging zal geld kosten en we zullen van minder geld moeten leren leven dan tot nu toe.”

„U zult eens zien, hoe prachtig we een gedeelte van ons huis verhuren, vader,” riep Kees. „We geven de kamers met het uitzicht op zee aan de gasten.”

Daar moest vader toch even om lachen.

„Die Kees verhuurt al kamers met uitzicht op zee, terwijl we niet eens een huis hebben.”

„Daar gaan we dan nu meteen voor zorgen,” vond Greetje.

„Laten we met ons allen een advertentie opstellen.”

Het duurde lang voor ze de tekst van de annonce voor elkaar hadden, maar toen wist de aanstaande verhuurder ook precies wat er gezocht werd. Het huis moest gelegen zijn in een badplaats, die niet te ver van een stad lag. Het moest zonnig zijn en niet te ver van de zee verwijderd liggen.

„Ze zullen wel vinden, dat we veel noten op onze zang hebben,” vond Nel.

De advertentie zou geplaatst worden in één van de dagbladen, die veel abonnementen in de kuststreek had. Vader ging de

brief nog even op de bus brengen. Kees en Nel wensten welterusten.

't Was geen toeval, dat Gré de tweeling nog eens extra naar zich toetrok.

„Welterusten,” zei ze zacht. „We zullen zeker geen onbezorgd leven hebben daar aan zee. Maar 't wachtwoord is voor ons drietjes: half om half. Denk daaraan.”

Vier brieven waren er op de advertentie gekomen. Twee vielen er al dadelijk af. Eén brief kwam uit een badplaats, die veel te ver in 't noorden lag en de andere kwam van een huis, dat al gedeeltelijk verhuurd was.

De twee overblijvende brieven kwamen uit de badplaats Duinhoek. Het ene huis lag in de duinen en het andere midden in het dorp.

„We nemen het huis in de duinen, hoor,” vond Kees.

„Hoor zo'n meneertje eigenwijs eens aan,” lachte vader. „Wil jij het misschien gaan huren, jongen?”

„k Wil best mee, wanneer u gaat kijken, hoor vader,” grapte Kees.

„Het was nog zo kwaad niet, als Nel en Kees meegingen met vader,” vond mevrouw Grijspink. „Ze hebben nu toch vakantie.”

„Onze verstrooide vader zou in staat zijn een huis te huren zonder ramen,” plaagde Greetje.

„Ik vind het wel goed, dat ze meegaan,” zei vader wat spottend. „Laat Greetje morgenochtend maar naar de bank gaan en voor drie personen reisgeld halen.”

Ze zwegen plotseling. Ze begrepen wel, dat vader de gek had gestoken met hun altijddurend geldgebrek.

„Bah, dat akelige geld ook altijd,” zei Kees en hij stampvoette van boosheid.

„Kees denkt, dat hij 't geld uit de grond kan stampen,” zei moeder en er lag een waarschuwing aan 't adres van Kees in haar stem.

Thea ging rechtop zitten en grabbelde naar een busje onder haar kussen. Ze opende het met een kleur als vuur.

„Ik heb aan dubbeltjes en kwartjes bijna tien gulden. Als ik jullie kan helpen?”

Nel liet zich op de rand van het rustbed zakken en sloeg haar arm om de hals van 't zieke zusje.

„Dacht je, dat we geen geweten hadden, Thea en jouw geld wilden gebruiken, dat je verdiend hebt met het priegelen van kleedjes?”

„Jullie gaat toch voor mijn plezier ook,” zei Thea. „Stel je nu eens voor, dat vader het huis zonder ramen huurde.”

„We konden gaan liften,” bedacht Kees opeens. „Doodgewoon liften.”

„Ik betwijfel of je dat zal lukken,” zei vader.

„Er is een jongen bij ons uit de hoogste klas die helemaal naar Frankrijk heeft gelift.”

„Ja, en later kreeg zijn vader bericht van de Hollandse consul dat hij zonder een cent in Parijs zat,” meesmulde Nel.

„Dat kan ons niet overkomen, want wij nemen geen auto, die naar Parijs gaat. Wij moeten naar 't westen.”

„Ik ga me vast oefenen in het duim opsteken,” zei Nel en ze liet haar duimen knikken.

„Ollekebolleke doen?” vroeg Vera, die het gebaar verkeerd begreep en aan een duimspelletje dacht.

„Nee snoezebol. 't Leven is geen spel. 't Leven is bittere ernst,” grapte Greetje met kluchtige ernst.

Het reisgeld was dus een probleem en het bleef een probleem. Tot ze Thijs Rechtering tegenkwamen, want die vertelde zo langs zijn neus weg, dat een verhuishwagen van zijn vader naar 't westen moest. Kees greep Thijs bij de arm.

„Wij moeten ook naar 't westen, Thijs. Vader en Nel en ik. Zouden we niet mogen meerijden?”

„Je noemt nogal wat op, joh.”

Kees vertelde open en eerlijk, hoe de zaken stonden en Thijs beloofde, dat hij de boodschap aan zijn vader zou overbrengen. Hij liet er geen gras over groeien en 's middags kon hij al aan Kees vertellen, dat alles oké was. De volgende morgen zouden ze om vijf uur bij 't viaduct even buiten de stad moeten staan. „Beter dan zo heel vroeg,” spotte vader. „Ik word nooit wakker om vier uur.”

„We hebben twee wekkers en die laten we tegelijk aflopen,” zei Greetje.

Maar de volgende morgen vroeg liep er maar één af en die stond naast Greetjes bed. Ze stond op en wekte vader en de tweeling. Ze maakte het ontbijt klaar en keek even naar Thea.

„Ik ben wakker, Gré. Mag de deur openstaan?”

„Lig je weer te hanewaken?” vroeg de grote zus bezorgd.

Moeder was ook wakker en gaf van haar bed af haar raadgevingen mee.

„Vader, doe je jas aan en knoop een das om. 't Zal koud zijn op die auto. Nel, doe een wollen vest aan.”

„Ik zal wel een wollen deken omslaan,” spotte Kees.

Thea suste Vera, die wakker geworden was en met een kleur van de slaap meebabbelde met de anderen.

„Ik wil opblijven, want het is nou al vandaag,” zei ze.

„Het is pitje nacht, liefje,” geuwde Greetje. „We gaan allemaal weer slapen als die globetrotters weg zijn.”

Door een kier van 't gordijn keek Greetje hen na, terwijl ze wegstapten in de schemerige morgen. Ze had wel gezien, hoe diep Nel in haar mantel dook, toen ze buiten kwam. 't Zou niet meevallen zo'n tocht in de vroege morgen.

Ze zou nog meer meelij gehad hebben, als ze om halfzes een kijkje had kunnen nemen bij het viaduct, want toen stonden de lifters daar nog steeds te kleumen.

Eerst om kwart voor zes arriveerde de verhuiswagen. De chauffeur had duizend verontschuldigungen. De auto had niet willen starten en dat had een onderzoek gevergd.

Hij opende 'de achterdeur van de geweldige wagen en zei lachend: „Maar op reis zal het u aan niets ontbreken. Stapt u maar in en neemt plaats.”

Achter in de wagen stonden keurig drie gemakkelijke fauteuils om een tafeltje gegroepeerd.

„'t Zal wel een beetje donker zijn, maar als de zon straks doorbreekt, kunnen we de deur iets openzetten en dan krijgt u licht genoeg.”

„Moeder dacht nog wel, dat we het koud en moeilijk zouden hebben,” zei vader en hij schurkte zich behaaglijk in zijn zetel.

„We reizen nog gemakkelijker dan in de trein. Alleen jammer,

dat we nu niets van het landschap zien. Maar je kunt ook niet alles hebben."

Een uur later kwam het zonnetje door. De deuren konden iets opengezet worden en de passagiers konden genieten van het wisselende Hollandse landschap: molens, weiden met koeien, heidevelden.

Tòt Kees, het motorgeluid overstemmend, riep dat hij de duinen zag, de eerste duinen.

„We zijn er . . . we zijn er bijna."

De afspraak was, dat de auto hen niet helemaal naar Duinhoek zou brengen. De inboedel was namelijk bestemd voor een badplaats, die een half uurtje lopen van Duinhoek verwijderd lag. Ze spraken met de chauffeur af, dat ze die avond om vijf uur op dezelfde plaats weer zouden starten.

„Maar dan kan ik u geen zitje meer aanbieden," zei de chauffeur. „De wagen is dan leeg."

Dwars door de duinen wandelde het drietal naar Duinhoek.

„Vader, wat zullen we 't hier heerlijk hebben," zei Kees.

„'t Is nu nog maar lente en 't is al zo fijn."

„Laten we eerst maar eens proberen een huis te krijgen," remde vader. „Het zal wel heel wat voeten in de aarde hebben, eer die huur door kan gaan. Je moet bedenken, dat het huis niet voor ons alleen bestemd zal zijn. We moeten er weer een gedeelte van verhuren en welke eigenaar zal dat goedkeuren."

Al pratend waren ze in het dorp angekommen. Het ene huisje, dat te huur aangeboden werd, was al gauw gevonden. Het lag in een nauw straatje en het zag er wel knus uit. Er stonden geraniums voor de ramen en er hing nog een ouderwets rolgordijn met balletjes-franje.

Toen ze op hun gebel geen antwoord kregen, gluurde Kees door het raam naar binnen.

„Ik zie een schip in een fles en een groot kabinet," zei hij.

Daar slofte een oud vissersvrouwje het stenen paadje op.

„Och, me lieve mensen," zei ze. „Jullie komen zeker om mijn huisje te huren. 't Is al weg. 't Is al weg . . . maar kom d'r in, kom d'r in."

Vader zei, dat het dan nodeloos oponthoud zou zijn om nog naar binnen te gaan, maar Kees keek zijn vader zo hunkerend

aan. Hij wilde dat schip best eens wat nader bekijken. Doch aan dat bekijken was hij nog niet toe.

„Maal jij maar eens koffie voor Maaïke,” zei het wijfje en ze duwde Kees parmantig de koffiemolen tussen de knieën. „Je bent sterker dan ik.”

Terwijl het water werd opgezet, babbelde het vrouwtje honderd uit. Vader gaf Kees een knipoogje. Ze rustten lekker uit en het was helemaal niet vervelend naar Maaïke te luisteren. Ze praatte zo gezellig.

Vader, die erg nieuwsgierig was naar het huis in de duinen, was de eerste die opstond. Hij vroeg of Maaïke ook nadere bijzonderheden wist van een huis, dat in de duinen moest staan. De verhuurder had geschreven, dat het Isabella heette en dat het heel mooi lag.

Maaïke haalde de schouders op.

„Ik weet geen mooi huis in de duinen te staan. Alleen het spookhuis en dat is niet bewoonbaar.”

„Het spookhuis?” vroeg Kees nieuwsgierig.

„Spookhuizen bestaan niet,” zei vader, hem de deur uitduwend. „We bedanken Maaïke heel hartelijk voor haar lieve zorgen en gaan nu naar het verhuurbureau.”

Och, wat een pech. Om kwart voor twaalf kwamen ze bij het kantoor, maar ze konden op een bordje lezen, dat ze tot twee uur zouden moeten wachten.

„Laten we in die tussentijd een wandeling langs het strand maken,” bedelde Nel. „Dan kunnen we daar ons brood opeten.”

„Hè ja, vader, een picknick aan het strand,” hielp Kees.

„Ik voel er meer voor om de duinen in te trekken en te proberen het huis te vinden dat we hebben moeten. Wanneer we het niet van binnen kunnen bekijken, hebben we toch een kijkje op de buitenkant. We zullen zo het aangename met het nuttige verenigen. We wandelen langs de zee en klimmen aan 't eind van de boulevard de duinen in.”

„Wat is 't nu stil aan 't strand,” zei Kees. „Geen stoelen, geen tentjes en geen ezeltjes om op te rijden.”

„Maar wel de zee, waarvan we dubbel kunnen genieten nu het zo rustig is,” zei vader.

Nel zocht wat schelpen voor Thea. Het zieke zusje was zo handig. Ze had eens een leuk juffertje gekregen, dat van schelpjes gemaakt was. Misschien zou ze het na kunnen maken, als ze schelpen had. Ze zou ze dan ook kunnen verkopen, net als de andere snuisterijen.

„Nu naar de duinen, kinders.”

Kees stormde het duinpad op. Vader en Nel volgden wat langzamer.

„In geen velden of wegen is er een huis te zien,” riep Kees naar beneden.

„Je moet zo gauw de moed niet opgeven,” vond vader. „We beginnen pas te zoeken.”

Kees bleef als haantje de voorste vooruithollen. Toen hij de derde heuveltop beklom, wenkte hij ongeduldig dat vader en Nel voort moesten maken.

„Daar, daar. Een geel huis in de verte. Dat moet het zijn. Kijk, vader, het is op een duin gebouwd. Enig! O, we nemen het vast.”

„Hoor nu zo'n voortvarend mannetje eens aan,” lachte vader.

„Hij heeft nog maar een glimp van het huis opgevangen en nu weet hij al, dat alles oké is.”

„Kom hier lopen, Kees,” zei Nel. „Jij hebt 't huis het eerst gezien, maar nu gaan we het met z'n drietjes ontdekken.”

Een duin af, een duin op en nog een duin af . . . Och, nu konden ze al zien, dat het helemaal geen voornaam huis was dat ze naderden. Verschillende ruiten waren ingeworpen en de muren waren gebladderd en lelijk.

„Dat huis heeft een huidziekte,” zei Kees ruw. „En 't heet niet Isabella, maar Isa.”

„De letters „bella” zijn er afgesleten,” dacht vader. „Ik zou bang zijn, dat we het dak op ons hoofd kregen, als we er in-trokken.”

„Het lijkt wel een beetje op het kasteel van Doornroosje,” vond Nel, die wat romantisch was aangelegd. „Moet u zien, vader, de wilde struiken groeien tot bij de deur.”

„'t Is jammer, heel jammer, dat het huis er zo uitziet,” zuchtte vader. „Wat zou het hier heerlijk zijn geweest voor Thea.”

„Konden we maar eens zien of het er van binnen even have-

loos uitziet als van buiten. De verhuurder schreef nog wel, dat het huis half gemeubileerd was."

Kees sprong weg en baande zich een weg door de struiken en was aan de achterzijde van het huis gekomen. Een hoge trap leidde van de tuin naar de veranda. In een wip was hij boven en gluurde door één van de gebroken ruiten.

Als er nu ook maar een ruit van de deur stuk was geweest. Dan zou hij te openen zijn geweest, want dan zou hij de sleutel om kunnen draaien, die natuurlijk aan de binnenkant zat.

O, maar wat was dat? Achter een kapot vensterruitje lag een sleutel op de vensterbank. Als dat nu eens de sleutel van de deur was?

Ja, ja, het wàs de sleutel. Het slot ging wat moeilijk en stroef, maar het draaide open.

Wacht, nu zou je de gezichten van vader en Nel eens zien. Kees opende een paar deuren en kwam aan de ramen, die aan de achterzijde lagen. Hij schoof er één van op en riep: „Hallo vader — Nel!”

„Maar jongen toch.”

„Er is een trap achter het huis. Kom maar gauw. Ik zal boven aan de trap wel wachten.”

„Mogen we dat nu zo maar doen?” weifelde vader. „Dit is eigenlijk inbraak, hè?”

„In zo'n spookhuis mag alles,” lachte Kees.

Nel schrok. 't Spookhuis. Zo had Maaïke het in de duinen liggende huis genoemd. Natuurlijk had ze dit oude geval bedoeld. Ze rilde, toen ze binnenstapte en stak haar arm door die van vader of ze beschutting bij hem wilde zoeken.

„Ben je bang, meisje?” vroeg vader.

„Maaïke noemde het een spookhuis.”

„Nee, spookhuizen bestaan niet. Ik kan begrijpen, dat je 't hier bar ongezellig vindt. Ik vind het hier ook verre van behaaglijk, maar spoken bestaan alleen in de verbeelding van sommige domme mensen.”

Het huis zag er van binnen heel wat beter uit dan de buitenkant deed verwachten. Er stonden overal rieten stoelen en de vloer was belegd met matten.

Maar overal rook het duf. Er liepen zilveren slaksporen door

de kamer en Kees ontdekte zelfs een paar zwammen, die op de matten in de kamer groeiden.

„We kunnen binnen paddestoelen plukken,” grinnikte hij.

„Dat zal Greetje fijn vinden.”

„Hier is de keuken,” riep Nel, die weer wat moed gekregen had. „Kijk, potten en pannen en een geroest fornuis.”

Spelend had ze de broodtrommel opengeklapt die op het aanrecht stond en toen gaf ze een gillette van schrik. Er lag een homp brood in de trommel. Brood en een vettig papier met een kluitje boter.

„Het huis is dus bewoond,” schrok vader. „Maar dan hebben we helemaal geen recht om hier te zijn. Laten we gauw maken, dat we wegkomen.”

„Hè toe, vader, laten we eerst nog even op de bovenverdieping kijken,” bedelde Kees. „We zijn nu toch eenmaal binnen.”

Langs een donkere trap klommen ze naar boven. Daar waren wat slaapkamers met simpele kermisbedden. Verder was er nog een kamer, waarvan de deur hermetisch gesloten was. Buitenop was bovendien nog een papier geplakt, waarop stond: Verboden Toegang.

„Dat is dan de kamer van Blauwbaard,” spotte Kees. „Kijk vader, er is nog een zoldertrap ook. Het is een hoog huis.”

„Ik vind het allemaal maar erg geheimzinnig,” vond vader.

„Ik moet anders zeggen, dat het huis best bewoonbaar gemaakt zou kunnen worden. We kunnen ook niet zulke hoge eisen stellen.”

„Ja maar, vader, wie huist er hier nu?”

„Och, dat is misschien de een of andere zwerver, die hier zijn bivak heeft opgeslagen. Geef hem eens ongelijk. Per slot van rekening staat het huis open en bloot voor iedereen, die het wil betrekken. In ieder geval vind ik het wel nodig, dat we de verhuurder eerlijk gaan opbiechten, dat wij de vesting Isabella al bestormd hebben.”

Het was ondertussen kwart over twee geworden en nadat ze het huis gesloten hadden en de sleutel op zijn plaats hadden gelegd, koersten ze naar het verhuurkantoor in het dorp.

Vader viel daar met de deur in huis en vertelde, hoe ze Huize Isabella maar vast eens bezichtigd hadden.

„En hoe vond u het?” vroeg de verhuurder, die zich van de inbraak niet veel scheen aan te trekken.

„Het huis, dat u wilt verhuren, is niet meer dan een haveloos gebouw. Bovendien zijn er tekenen, dat er op 't ogenblik iemand in huist.”

„U wilt toch niet zeggen, dat het huis bewoond wordt?”

„Ja, dat wil ik wel zeggen en u kon het weten ook. Iedereen kan zich meester maken van de sleutel, die maar voor 't grijpen ligt.”

„Ja, maar alle sleutels zijn hier! Heeft u zin om het huis onder mijn geleide nog eens te bezichtigen? We zullen dan meteen eens zien, wie de moed heeft een leegstaand huis zonder vorm van proces in te pikken.”

Weer werd de weg naar Huize Isabella afgelegd, maar nu gingen ze het huis binnen door de voordeur. Kees liep vooruit naar de keuken, opende de broodtrommel en . . . wat was dat? Brood en boter waren verdwenen.

De verhuurder lachte wat spottend.

„Maar ik weet zeker . . .,” begon vader.

„Ik zal de sleutel halen,” zei Kees, „de sleutel, die bij de achterdeur ligt.”

Maar hoe hij ook zocht, ook de sleutel, die op de vensterbank had gelegen, was verdwenen.

„Laten we niet meer over die indringer praten,” zei de verhuurder. „Ik geef u de verzekering, dat van vandaag af niemand het huis meer zal betreden.”

Vader merkte op, dat hij maar liever van het huis wilde afzien, omdat het hem niet in 't minst trok, maar toen begon de verhuurder voor zijn belangen te pleiten. Hij wees op de voordelen van het huis en hij beloofde, dat hij met de eigenaar zou spreken over een algehele reparatie.

„Woont de eigenaar in Duinhoek?” vroeg vader.

De man van het verhuurkantoor schudde het hoofd.

„Op die vraag mag ik u geen antwoord geven. De naam van de eigenaar moet onbekend blijven en er is nog iets wat ik u moet zeggen. De kamer boven in het huis, die afgesloten is, moet afgesloten blijven.”

„Dat is me wat moois,” mopperde vader. „Wat ligt er in die

kamer verborgen? Een geheime schat of een lading dynamiet?"

De man haalde de schouders op.

„Ik mag u geen nadere inlichtingen geven.”

Toen begon vader toch maar te onderhandelen over het huis. Hij zei, dat het hem bar tegengevallen was, omdat hij had gedacht dat hij er misschien nog een gedeelte van had kunnen verhuren. Mijnheer moest niet denken, dat ze rijke badgasten waren, die alleen maar verpozing kwamen zoeken aan het strand. Bovendien mochten die paar rieten stoelen de naam van meubilair niet hebben.

Na lang loven en bieden werden beide partijen het eens. Huize Isabella zou over een maand betrokken worden door de familie Grijpink. De ruiten zouden dan weer heel zijn en het riet zou niet meer uit het plafond steken. De verhuurder zou ook proberen nog wat van de huur af te krijgen.

Zo werd de zaak tot ieders tevredenheid geregeld.

„Nu moeten we onze duinwandeling nog maken om onze verhuiswagen op te zoeken,” zuchtte Nel, die heel moe was.

„O, kijk daar eens,” riep Kees. „Precies zo'n verhuiswagen als de onze vanmorgen. Hij is het . . . hij is het.”

Ja, het was werkelijk de transportauto, die hen naar huis terug zou brengen. De verhuizing was veel vlugger verlopen dan verwacht kon worden en daarom was de chauffeur maar naar Duinhoek gereden in de hoop, dat zijn passagiers de bekende auto zouden ontdekken.

Ze stapten in. Nel en Kees vlijden zich lekker languit op de pakdekens en vader nam plaats naast de chauffeur in de cabine. Zo ging het heerlijk vlug en dat was maar goed ook, want ze verlangden ernaar thuis te zijn om te kunnen vertellen, dat ze een huis hadden, al was het dan maar een gebrek-kig huis.

Hoofdstuk III

MOEDER VERTREKT EN VERA SCHEERT HET KONIJN

Gré, waar is mijn boekentas toch? 't Lijkt hier 't huishouden van Jan Steen wel."

Greetje, die bezig was een kast uit te pakken, keerde zich lachend om.

„Je boekentas ligt op de kapstok, Kees. En wat de rommel betreft, er komt straks wel weer orde in de chaos. We moeten het huis behoorlijk achterlaten."

„Ik vind anders, dat die Indonesische familie maar in een kaal huis komt," pruttelde Kees. „We hebben het toch gemeubileerd verhuurd?"

„We hebben bericht gekregen, dat ze zelf ook meubels meebrengen en wij kunnen in Duinhoek ook niet met een stoel en een stoof zitten."

„Zou 't gezellig worden, Gré?"

„Reken maar. Vorige week hebben vader en ik een paar dagen geploeterd om Isabella bewoonbaar te maken. Volgens vader zag het er al stukken beter uit. De ruiten waren gedicht, de muren bijgepleisterd."

„En die kamer, Gré? Je weet wel, die kamer die dicht zat?"

„Die zit nog potdicht, Nel, maar daar trekken we ons niets van aan."

„Ik vind het maar griezelig," vond Thea.

„Weet je wat ik griezelig vind?" zei Greetje en ze trok lachend een breiwerk uit Thea's handen. „Dat jij zo vreselijk hard zit te breien aan dat jumpertje. 't Is toch geen aangenomen werk!"

„'t Is wel aangenomen werk. Ik wil graag mijn breiloon hebben voor we naar Duinhoek gaan."

Greetje hield het breiwerk omhoog.

„Beeldig, zeg," zei ze. „Weet je, dat deze wol gesponnen is van het haar van een Angora-konijn?"

„Hoe komen ze aan die wol?” vroeg Kees.

„Wel, ze houden eenvoudig Angora-konijnen, knippen de wol weg en spinnen daar de draad van.”

„Hè,” zei Thea, „'k zou best zo'n mooie jumper willen hebben. Kunnen wij ook geen Angora-konijn houden?”

„Dank je wel. Aan één Truusje hebben we genoeg. 'k Vraag me toch al af, hoe we hem over moeten krijgen.”

„Dokter heeft beloofd me met zijn auto te brengen,” zei Thea.

„We pakken Truusje in een mandje.”

„Maar als hij doodgaat onderweg?” pruilde Vera.

Nel knuffelde het kleine zusje even.

„Hij gaat niet dood, kleine prul. We zullen hem onderweg wel voeren.”

„Ik zou wel graag willen, dat je dokter Verhey vertelde van het konijn, Thea. Als hij zo vriendelijk is je helemaal naar Duinhoek te brengen, moet je hem niet bedriegen met een blinde passagier.”

„Is Tuusje bind?” schrok Vera.

„Welnee hummel. Hier is een wortel. Houd hem die eens voor, dan zul je zien, hoe goed zijn gezicht is. Kijk, Tommy is ook in de tuin. Hij wil met je spelen.”

Vera liep met haar worteltje de tuin in en Gré keek meewarig naar de kleine speelkameraad van haar zusje.

„Wat zal Tommy de kleine Vera missen,” zei ze zacht. „Hij heeft geen moeder meer en hij is altijd hier.”

De twee kleintjes hadden de grendel van het konijnehok geschoven en Truusje wipte eruit. Truus was gewend vrij rond te springen en de groteren moesten altijd opletten, dat hij 's avonds weer in zijn hok belandde. Vera had hem een paar keer in haar bed willen moffelen, omdat ze vond dat hij zo alleen was in zijn hok.

Greetje zat op een punt van een kist en dronk thee, die Nel gezet had. Fijn dat ze allemaal zo monter waren. Moeder was vanmorgen vertrokken naar het sanatorium en Greetje was bang geweest, dat de kinderen in zak en as zouden zitten.

„Hoe laat zou vader thuis zijn?” vroeg Thea. „Zou moeder het erg naar vinden in dat vreemde huis?”

Kijk, nu veegde Thea toch een traan weg.

Greetje sprong op. „Laten we blij zijn, dat moeder vanmorgen zo vrolijk vertrokken is. Onze dokter heeft toch gezegd, dat het de goede kant uitging? Als we over een maand of wat weer terug zijn, is moeder weer beter en Thea is zo flink geworden, dat ze de huishouding kan doen. Dan ga ik eens een poosje met vakantie.”

Kees en Nel verdwenen naar boven. Ze hoefden in Duinhoek niet naar school, maar ze moesten bergen huiswerk maken, die ze ter controle naar school zouden moeten sturen.

Thea nam het wollige breiwerk weer ter hand en Greetje begon toebereidselen te treffen voor de avondmaaltijd. Vader zou wel trek hebben, als hij thuiskwam.

Ze wilde de aardappelen gaan schillen en zag, dat ze al schoon en wel in de pan zaten. Op het deksel lag een briefje, waarop stond: Met de groeten van de tweeling.

„Schatten zijn het,” dacht Greetje vertederd. O, nu begreep ze waarom die twee zo'n pret hadden gehad.

Terwijl de gerechten op het vuur stonden, mijmerde ze wat met haar hoofd tegen de deurpost geleund. Fijn dat alles nu zo goed ging. De volgende dag zouden ze allemaal met de verhuisauto van Thijs' vader vertrekken. Ja, nu zouden ze de rit wel moeten betalen, maar Rechtering had het schappelijk gemaakt. Thea zou met de doktersauto gebracht worden.

Wat was dokter Verhey toch goed voor hen. Hij had gezegd, dat hij die dag in de buurt van Duinhoek moest zijn, maar daar geloofde niemand iets van.

„Greetje, mag itte schaar hebbe?”

„De schaar?” vroeg de grote zus verstrooid. „Wat moet je daarmee?”

„Tnippe,” zei Vera en ze maakte met haar mollige vingertjes knipbewegingen.

Gré weifelde even, maar gaf het zusje toch de schaar. Vera was een klein handig ding, dat wel gewend was voorzichtig te zijn.

„Zoet spelen met Tommy, hoor,” zei ze nog eens en ze duwde wat kaakjes in het kleine schortzakje van Vera.

Toen de aardappelen gaar waren, kwam vader binnen. Hij knikte zijn oudste dochter blij toe.

„Moeder wordt daar koninklijk verzorgd, meisje en ze trof direct een kennis ook. De dokter van het tehuis kon na het eerste onderzoek al zeggen, dat ze de ligkuur over mocht slaan. Fijn, hè?”

Toen Nel en Kees vaders stem hoorden, waren ze zo beneden om het verslag van zijn reis te horen. Vanuit de verte riep kleine Vera: „Dag pappie,” maar ze maakte geen aanstalten om naar binnen te komen.

„Vera,” riep vader toen, „kom me eens gauw een kusje brengen.”

„Dalijk,” riep de kleine meid, maar ze keek niet op.

„Wat doet ze daar toch?” vroeg vader.

„Prentjes knippen met Tommy,” zei Gré. „Ik heb haar de schaar meegegeven.

Toen de tafel gedekt was, zat Vera nog steeds op het grasveld. Greetje klapte ongeduldig in haar handen.

„Vera dan toch. Zou je vader niet eens gedag zeggen? Tommy moet naar huis en jij moet je handen wassen.”

Toen pas stond de peuter op en Greetje zag te laat, dat de schaar niet was gebruikt om plaatjes uit te knippen. Truusje, het konijn, sprong rond met een vacht waar overal stukken uitgeknipt waren en Vera droeg in haar schortje een berg wollig konijnehaar.

„Voor Thea,” zei ze. „Nu trijgt Thea oot een mooi boesie.”

Greetje wilde boos kijken, maar het lukte haar niet. Truusje hipte daar zo vreemd toegetakeld rond.

De andere huisgenoten werden erbij geroepen. Kees schaterde van het lachen. Vera was naar Thea's rustbed gelopen en liet de zieke de inhoud van het schortje zien.

„Isse noeg wol, Thea?”

Deze knuffelde het kleine ding op gevaar af, dat het konijnehaar op haar bed zou vallen.

„Welja, vertroetel dat ondeugende kind nu ook nog maar,” bestrafte vader.

Vera kreeg een grondige wasbeurt en moest meteen haar pyjama aantrekken. Ze moest beloven, dat ze de arme Truusje niet weer zo zou toetakelen.

„Ze zal het zo koud hebben,” zei Greetje.

Gelukkig trok Truusje zich niet zoveel aan van de haarknipperij. Ze knabbelde lustig aan haar portie rauwe wortelen en kroop toen diep weg in haar hok om te gaan slapen.

Opgewekt zaten ze later aan tafel en toen vertelde Vera, zo maar zonder blikken of blozen, dat Tommy ook meeding naar het nieuwe huis.

„Maar dat kan niet, kleintje,” zei vader. „Er is daar geen plaats voor hem.”

„Tommy gaat toch mee, hoor,” hield Vera vol. „Hij heeft het zelf gezegd.”

Vera werd naar bed gebracht. Ze mocht naast Thea slapen en dat was een heel feest voor haar.

„We gaan allemaal vroeg naar kooi,” besliste vader. „We hebben vandaag een vermoeiende dag gehad en morgen krijgen we 't nog drukker.”

Juist toen ze klaarstonden om hun bedden op te zoeken, werd er op de achterdeur geklopt.

„Als er bezoek is, zal ik die wel afpoeieren,” zei vader met een ongemakkelijk gezicht. „Wie komt er nu 's avonds om negen uur nog op visite?”

Het was Tommy's vader, die ongerust was over zijn zoontje, dat niet thuisgekomen was.

„Maar waarom komt u dan nu pas zoeken?” vroeg vader.

„Tommy is hier bijtijds weggegaan.”

„Wel, hij is op de gewone tijd naar bed gebracht,” vertelde zijn vader, „en nu is zijn bedje leeg.”

„Hij kan dus niet ver weg zijn, want hij heeft zijn nachtkleertjes aan,” troostte Gré.

„Dat is 't 'em juist. Hij heeft zich weer aangekleed voor hij wegging. Zijn sandaaltjes staan er nog wel. Hij moet zijn huispantoffeltjes aan gehouden hebben.”

„Het lijkt me 't beste, dat we naar de politie gaan,” vond vader.

„Ik zal mijn fiets even halen en met u meegaan.”

Maar hij kon de fiets in de schuur laten. Kleine Tommy lag als een egeltje opgerold in de kruiwagen te slapen. Zijn bloesje was niet dichtgeknoopt en de poezekoppen, waarmee zijn grappige pantoffeltjes versierd waren, keken over de rand van de kruiwagen. Hij hield zijn pyjama onder een arm ge-

klemd en toen zijn vader hem optilde, mompelde hij: „Gaan we al, Veertje? Gaan we al?”

„Arme lieveling,” zuchtte zijn vader, „hij heeft mee willen gaan met zijn speelmakkertje.”

„Zouden we hem niet mee kunnen nemen?” weifelde Greetje.

„Ik kan hem niet missen,” zei z'n vader en er stonden tranen in zijn ogen, toen hij met het slapende kereltje vertrok.

De Grijpinkjes keken elkaar aan. Gelukkig dat zij moeder nog niet verloren hadden en dat moeder alleen maar weg was om genezing te zoeken.

„Arme Tommy,” zei Nel. „We zullen hem veel ansichtkaarten sturen.”

„Wij zijn nog rijk, kinders, nog schatrijk,” zei vader voor ze ter ruste gingen.

En daar waren ze het allemaal mee eens.

Hoofdstuk IV

HUIZE ISABELLA

Het was een stralende voorjaarsdag. Zelfs Huize Isabella leek in de zonnestralen wat van haar armoedige uitzicht te verliezen. De schone ramen blikkerden en de frisse gordijnen waaiden zo gezellig in het lentewindje.

Veertien dagen woonden de Grijpinkjes nu aan zee en ze waren al helemaal ingeburgerd. Kees en Nel beweerden, dat ze maar één zorg hadden, namelijk bij te blijven met hun huiswerk in deze omgeving, die zo vol afleiding was.

Ook op deze morgen zwierven ze weer langs het strand. Greetje had gezegd, dat ze eerst moesten zorgen dat hun huis-

werk afkwam, maar ze hadden geantwoord, dat ze wel een dubbele portie zouden maken, als het een regenachtige dag was.

„Hè Gré, laat ze maar gaan. Ze hebben beloofd schelpen te verzamelen voor mijn poppetjes.”

Greetje zei niets meer. De leuke schelpendametjes, die Thea maakte, werden verkocht in een kunsthandel op het dorp en als ze geen materiaal had, kon ze ook niet werken.

„Ik moet nog een paar boodschappen in 't dorp doen, Thea. Durf je alleen te blijven?”

„Is vader dan niet meer thuis?”

„Vader is er vanmorgen vroeg al met zijn schilderskist op uitgetrokken,” zei Greetje. „Zal ik je ruststoel in de duinen zetten?”

„Hè ja, maar dan moet je me zo ver dragen, Gré.”

„Je bent als een veertje, Thea,” lachte de grote zus, maar het lukte haar niet de patiënt zo ver te dragen.

„Je wordt zwaar, meisje. Over een jaar ben je niet meer te hanteren.”

„Over een jaar spurt ik erheen,” zei Thea overmoedig.

Maar Greetje lachte: „Mis poes, als jij sprint, staat je ligstoel niet meer hier.”

Greetje legde een plaid over Thea heen en stapte weg met Vera aan de hand. Thea bleef achter, maar ze vond het heerlijk hier zo stilletjes te liggen dromen. Dokter Verhey had beloofd, dat hij nog eens gauw zou komen kijken, hoe de zeelucht haar bekwam. Ze hoefde zich niet onder behandeling van een andere dokter te stellen.

Ze ging rechtop zitten en greep naar de schelpen, die naast haar lagen. Leuk waren die grappige ouderwetse dametjes met luifelhoeden. Als de tweeling nu weer andere schelpen meebracht, zou ze er weer andere figuren van maken. Kees had wat veertjes voor haar gekocht. Die zou ze nu op de hoedjes plakken.

O, wat was dat? Ze hield haar hand tegen haar wild kloppend hart. Daar was iets onder haar stoel geschoten. Het moest een rat of een vogel zijn.

Thea wilde zich bukken, maar ze kreeg nog groter schrik,

want van het duin af plofte een jongen van een jaar of veertien naast haar stoel.

„O zeg, kijk eens onder mijn stoel,” zei ze gejaagd. „Er zit een of ander griezelig dier onder.”

De jongen bukte zich en liet Thea met een triomfantelijk gezicht zien wat hij gevangen had. Hij hield een konijntje in de hoogte. Een klein duinkonijntje.

Nu was ze niet bang meer. Ze stak haar hand uit, maar de onverwachte bezoeker maakte geen aanstalten zijn gevangen buit af te staan.

„Nou heb ik 'em toch nog,” lachte hij. „Ik zit hem de hele morgen al achterna. Fijn dat jij hier zat, zeg.”

„Och toe,” bedelde Thea, „laat het dier weer los. Misschien heeft hij kindertjes.”

„Het is zelf nog een konijnenkind,” lachte de jongen.

„Dan zal zijn moeder naar hem zoeken. Wat wil je met hem doen?”

„Ik zal hem geen kwaad doen, hoor. Ik neem hem mee naar huis voor Trineke. Ik maak een hokje voor hem en als hij groot en vet is, gaat hij pas in de pan.”

„Ik wil, dat je hem laat lopen,” zei Thea koppig. „Is Trineke je zusje?”

„Ja, ze heeft kinderverlamming gehad en moet de hele dag liggen.”

„Net als ik,” zuchtte Thea.

„Net als jij?” schrok de jongen. „Ik dacht, dat je hier zo maar lag. Dat doen rijke badgasten allemaal.”

„Wij zijn niet rijk. En we zijn ook niet gewend om te luieren. Hoe heet jij?”

„Job Koning. Zijn jullie pas komen wonen in dat huis? 't Is er fijn, hè? Je kunt zo fijn van de trapleuning glijden. Je weet wel van die verandatrap.”

„Zo, dat hebben jullie zeker gedaan, toen het huis onbewoond was.”

„Mis poes, mijn moeder heeft hier vroeger gediend en daarom weet ik dat allemaal.”

Thea was rechtop gaan zitten en liet haar schelpenpoppetje aan haar vreemde bezoeker zien.

„Job, kijk eens. Vind je dat dametje niet leuk? Ik weet wat. Als je het konijntje laat lopen, zal ik zo'n popje voor Trineke maken.”

De jongen sprong op.

„Meen je dat? Meen je het eerlijk?”

Maar voor Thea antwoord kon geven, bulderde daar opeens vaders stem: „Zeg eens, wat moet dat daar? Wil je mijn dochtertje wel eens met rust laten met je gebedel? We willen geen marmotten zien, hoor je. Scheer je weg.”

„Maar vader!” begon Thea.

„Niets ervan. Als hij zich nog één keer vertoont, laat ik hem door een veldwachter oppakken.”

De gevolgen van vaders uitval waren heel erg. Job sprong zo vlug op, dat het konijntje gelegenheid kreeg te ontsnappen. Thea zou daar blij om kunnen zijn, maar ze vond het vreselijk dat de jongen, met wie ze zo gezellig had zitten praten, door haar vader verjaagd werd.

Ze barstte in snikken uit en riep: „Hij kwam helemaal niet bedelen en hij liet me geen marmot zien. Hij heeft me alleen maar gezelschap gehouden en nu weet ik helemaal niet waar hij woont. O, o, o, en nu zal hij nooit meer terug durven komen.”

Vader, die erg geschrokken was van de gevolgen, die zijn voortvarendheid had, zette zich op de rand van de ruststoel en nam troostend haar handen.

„Ik wist niet, dat de zaken zo stonden, kleintje. Ik zag een jongen, die blootsvoets was en ik dacht, dat hij jou lastig viel. Vertel de hele geschiedenis maar eens aan Greetje en de anderen. Ze weten vast wel raad.”

Kees lachte hartelijk om het voorval.

„Meisjes zijn raren, hoor. In jouw geval zou ik blij zijn geweest, dat het konijntje vrij kwam zonder dat je er je poppetje voor had geofferd. Dat is weer twee gulden verdiend, want jouw poppetjes vliegen de etalages uit.”

„Stil maar, Thea,” zei de oudste zus en ze bracht de patiënt wat kersen op een schoteltje. „Ik ga vaak genoeg wandelen met Vera. Misschien komen we hem dan wel tegen.”

„Je kent hem niet eens,” riep Kees. „Weet je wat? We laten het omroepen door de radio. Leuk zal dat klinken. Job Koning wordt verzocht zich te melden. Signalement: barvoets.”

„Plaag Thea nu maar niet en ga vlug aan je huiswerk,” maande Greetje. „Het duurt nog wel een uur voor we aan tafel gaan.”

„Dat bestaat niet,” zuchtte Kees. „Dat houd ik niet uit.”

„Kan dit je honger soms stillen?” vroeg vader en hij wierp Kees wat harde scheepsbeschuiten toe.

„Alles is welkom,” knikte Kees en hij verdween al knabbelend met Nel naar boven.

„Vera toetjes batte,” zei het kleine ding.

„Goed, ga jij maar lekkers maken,” knikte Greetje en ze zette

de peuter met wat zandvormpjes in het mulle duinzand. Vader vlijde zich met een boek naast Thea's stoel. Greetje ging naar binnen en nam haar kasboek.

Vier poppetjes had de kunsthandel verkocht. Dat betekende vier daalders voor Thea. Jammer toch, dat ze dat geld in de huishouding moest gebruiken. Ze kon de eindjes niet aan elkaar knopen. Het leven was hier zoveel duurder dan thuis. Ze hadden gedacht, dat er hier een kamer verhuurd zou kunnen worden, maar er was geen ruimte voor overgebleven.

Greetje dacht aan dokter Verhey, die behalve hun arts ook hun huisvriend was.

„Doe gerust een beroep op me, als je me nodig hebt,” had hij gezegd.

Ze klapte haar huishoudboek dicht en schudde het hoofd.

Vader kwam juist binnen lopen. Hij zwaaide met een brief.

„Een brief van moeder, Gretekind. 't Gaat zo goed met haar.”

Greetje pakte de brief aan en begon te lezen. Het was een opgewekt en vrolijk schrijven en moeder had onderaan voor haar oudste geschreven: Houd je flink, mijn dappere grote meid. Over een poosje hoop ik met Gods hulp de last weer van je schouders te nemen.

In een montere stemming begon Greetje de tafel te dekken.

„Piekerkous,” schold ze zich zelf, „je zit nog lang niet aan de grond en we zullen ons er best doorheen slaan.”

Hoofdstuk V

WE MAKEN KENNIS MET EEN ANTIK DAMETJE EN MET JOOST — THEA WERFT EEN VRIENDJE

Kees zat over zijn boeken gebogen, maar hij voerde niet veel uit. Zijn blikken dwaalden over de duinen waar hij heel ver weg een grijze streep zee kon zien.

Hij leunde achterover en wreef over zijn buik. Heerlijk had-

den ze gegeten. Croquetten van aardappel. Doodgewone aardappel. Die Gré kon gewoonweg toveren. En Nel maar zeuren, dat het brood niet vers was. Wacht maar, hij zou haar wel eens zeggen, dat ze het Gré niet zo lastig moest maken. Nu hielp Nel met de afwas.

Even later kwam Nel boven, maar ze gaf Kees na de repriemande zo volmondig gelijk, dat het eigenlijk helemaal niet prettig was tegen haar op te spelen.

„Stil maar, Kees,” zei ze. „Gré heeft me ook al een standje gegeven. Ze zei me, dat we het oude brood zouden moeten opmaken, als het er was. Hoe minder brood we nodig hebben, hoe beter. Hè, dat geldt ook altijd.”

„Ik ga later veel geld verdienen voor thuis,” fantaseerde Kees.

„Ik ga varen, zie je . . .”

„O Kees, kijk eens. We krijgen bezoek.”

Samen liepen ze naar het raam en keken naar een oud dame-tje, dat heel voorzichtig naar Huize Isabella klom. Ze was heel ouderwets gekleed. Ze droeg een kanten parasol en had een hoed op met een grote veer.

„Wat een juffertje antiek,” lachte Kees.

„Ssst joh, ze zou je kunnen horen. Ze is nu zo dichtbij en het raam staat open.”

„Net een schelpendametje van Thea's maaksel,” grinnikte Kees. „Ze gaat bij ons naar binnen.”

„Ga je mee naar beneden om te zien wat ze hier komt doen?” stelde Nel voor.

„Nu lijk je zelf wel een oude theetante. Je hoeft niet overal met je lange neus vooraan te staan. Alsjeblieft, we beginnen aan onze Franse vertaling: Ik werk — jij werkt — wij werken. Het is nog toepasselijk ook.”

Ze verdiepten zich in hun werk en waren het oude dametje al spoedig vergeten.

Greetje zat in de benedenkamer kousen te stoppen, toen het antieke dametje op het terras verscheen. Ze keek verwonderd op en vroeg beleefd wat de bezoeker wenste.

„Ik heb gehoord, dat u kamers wilde verhuren,” zei het me-

vrouwtje. „Als het niet te veel moeite is, zou ik die kamers wel eens willen zien.”

Greetje schudde het hoofd en zei spijtig: „Was 't maar waar, mevrouw, dat we ruimte hadden, die we zouden kunnen verhuren. We hebben zelf het gehele huis in gebruik.”

Het dametje liet zich niet afschrikken. Ze kwam binnen en nam zonder veel plichtplegingen te maken een stoel.

„Mijn naam is mevrouw Van Heulen. Bedenk je eens goed, mijn kind. Zou er niet een plaatsje voor me vrij te maken zijn? Ik ben met weinig tevreden.”

Greetje stond op. Ze zag, hoe het vrouwtje in de weer was met een grote witte zakdoek waar ze zich het zweet mee afwiste en zei: „Ik zal u een glaasje limonade inschenken, mevrouw en dan zal ik u het huis tonen. U zult dan zelf zien, dat we geen ruimte te missen hebben.”

Mevrouw Van Heulen bleek een gezellige babbelkous te zijn. Ze vroeg zo belangstellend naar het zieke meisje, dat in de ligstoel lag en bestelde zo maar zes van Thea's poppetjes.

Greetje, blij dat ze haar hart eens kon uitstorten, vertelde van moeder, die rusten moest en van vader, die eigenlijk ook maar een halve kracht was.

Later bekeek mevrouw Van Heulen het huis. Zonder een woord te zeggen, drementelde ze met Greetje de vertrekken rond. Nel en Kees keken verwonderd naar het oude dametje, dat hen zo vriendelijk groette. Wat moest die hierboven doen? Ze tikte ook op de deur van de geheimzinnig gesloten kamer en vroeg of er daarbinnen geen plaats was.

„In opdracht van de huiseigenaar moet die kamer afgesloten blijven, mevrouw,” vertelde Greetje. „Eerst vonden we het griezelig, maar nu zijn we eraan gewend.”

Zonder te antwoorden, daalde mevrouw Van Heulen even later de trap af.

Greetje dacht, dat ze nu wel afscheid zou nemen, maar in de huiskamer gekomen, ging ze weer zitten en nam haar beurs uit haar omvangrijke reticule. Ze telde een paar bankbiljetten van honderd uit en zei: „Ik wil goed betalen, want het wordt badseizoen en dan zijn de pensioenprijzen hoog. Verder ben ik gewend mijn pensioengeld vooruit te betalen.”

Greetje kleurde. Zou mevrouw gemerkt hebben, dat ze maar moeilijk rond konden komen? Ze probeerde de ogen van het geld af te wenden.

Hè, wat zou het heerlijk zijn met dit geld geholpen te worden. Ze zou het eerlijk kunnen verdienen door mevrouw een goede verzorging te geven en het mensje leek helemaal niet veel-eisend te zijn.

„Nou?” drong het mevrouwetje.

Greetje schudde nogmaals het hoofd.

„Waar geen plaats is, is geen plaats, mevrouw.”

„Kijk, als ik het goed begrepen heb, heeft die jongeman, die boven zit te werken, een kamertje voor zich zelf.”

„Die jongeman is nog maar een jongen, mevrouw,” lachte Greetje. „Zo iets tussen tafellaken en servet.”

„Des te beter, meisje,” knikte mevrouw Van Heulen. „Er is dan toch niet zoveel bezwaar tegen, dat hij naar de zolder verhuist?”

„We hebben daar geen ledikant, mevrouw.”

Het resolute mensje sprong op en knikte vrolijk.

„Dat probleem is dan opgelost, want ik kan wel zorgen voor een ledikant met toebehoren. Er zijn gelegenheden genoeg in het dorp waar je beddegoed kunt huren zolang je maar wilt.”

„Mag ik eerst even met vader overleggen, mevrouw? Misschien kunt u later terugkomen.”

„Och toe, lieverd, ga dan nu even. Ik zou zo graag weten waar ik aan toe ben.”

„Als vader te vinden is . . .,” weifelde Greetje en ze liep naar buiten om hem te zoeken.

Ver behoefde ze niet te gaan. Vader lag nog op dezelfde plaats naast Thea's stoel. Vera was op zijn knieën in slaap gevallen.

„Zijn er in Duinhoek echt nog mensen te vinden, die haast hebben?” plaagde hij, toen Greetje van het duin kwam rennen.

„Vadertje, er is een dame. Ze wil de kamer van Kees hebben en . . en . . . ze is in de huiskamer . . . gaat u even mee?”

Mijnheer Griepink stond op.

„Dus als ik het goed begrijp, laat jij de eerste de beste vreemde dame maar alleen rondscharrelen in ons huis? Ze kan wel een avonturierster zijn, die op ons tafelzilver uit is.”

„Veel zal ze dan niet vinden, vader,” lachte Gré, die wel begreep dat vader een grapje maakte.

„Doe me nu het verhaal nog eens van begin tot eind,” zei hij, Vera voorzichtig in het zand neervlijend, zodat ze door kon slapen.

„Dekt u haar wat toe, vader. 't Is nog zo vroeg in 't jaar.”

Thea keek hen jaloers na, toen ze arm in arm wegstapten. Hè, wat verlangde ze ernaar ook zo gezellig met vader en de anderen te kunnen wandelen.

Op weg naar huis bepleitte Greetje ondertussen de belangen van het oude dametje. Het waren immers ook háár belangen. Vader weifelde. Kees zou het gevoel hebben of hij naar de zolder verdreven werd en dan zo'n vreemde eend in de bijt . . . Nee, hij voelde er niet zo erg veel voor.

Het ging mijnheer Grijpink echter al net eender als Greetje. Toen hij eenmaal met mevrouw Van Heulen in gesprek was, kon hij geen weerstand meer bieden. Kees werd naar beneden gecommandeerd en toen hij zei, dat hij het wel grappig vond om in de hanebalken te mogen overnachten, werd de knoop doorgehakt.

„Maar u kunt niet direct komen. We hebben nog heel wat te regelen.”

„Goed, goed dan wacht ik nog een paar weken,” knikte het dametje.

Ze babbelde nog even verder met Greetje om het een en ander te regelen.

Kees was het nieuws al naar Nel en Thea gaan brengen en toen de bezoeker weg was, volgden vader en Greetje. Thea kreeg haar eigen verdiende geld in een busje en Greetje zwaaide met de bankbiljetten.

„Voorzichtig aan maar,” waarschuwde vader.

„Dat geld heb ik verdiend,” pochte Kees. „Als ik geweigerd had op zolder te gaan slapen . . .”

„Hoor me die Kees eens aan,” zei vader. „We hebben het nog geen van allen verdiend. We moeten het nog gaan verdienen. We hebben er onze vrijheid voor verkocht!”

„Nu overdrijft u, vader. Het is een schattig oud dametje. Net iets van een oud plaatje.”

„Maar dat plaatje zal wel zijn drukte aanbrengen en ik hoop, dat Nel haar zus een handje zal helpen. Kees en ik zullen de boodschappen wel aanslepen.”

Toet-toet-toet.

„De dokter ... de dokter ... de claxon van onze dokter.”

Dokter Verhey stapte uit zijn wagentje en lachte: „Tjonge-jonge, wat is het toch een toer om Isabella te bereiken. Mijn auto lijkt wel een tank, zoals hij bergen en dalen moest nemen. Je ligt hier verrukkelijk, Thea en je ziet er kostelijk uit.”

„Mag Thea dan misschien lopen?” vroeg Nel.

„Ho, ho, we zullen haar straks eens onderzoeken. Eerst zullen jullie moeten maken, dat ik hier weer op adem kom.”

Natuurlijk moest dokter Verhey van al hun belevenissen op de hoogte worden gebracht.

„Moet u vanavond nog terug, dokter?” vroeg Kees.

„Ik heb tot dinsdagmorgen logies in het dorp genomen. Als 't mooi weer is, gaan we maandag met z'n allen naar het strand.”

„En Thea dan?” vroeg Nel.

„Die transporteren we met mijn auto. We maken een draagbaar van een ligstoel en die kan op 't strand dienst doen als zetel. We gaan fijn picknicken.”

Later zei de dokter tegen vader: „De zeelucht doet wonderen. Ik denk, dat we Thea over niet al te lange tijd al kunnen laten opstaan.”

Het werd een ideaal weekend. Er werd gekerkt in een lief oud kerkje met graven uit de middeleeuwen. In de banken zaten de dorpsmensen in hun aardige klederdracht. Om beurten bleven Nel en Kees bij hun zieke zusje.

De zaterdag en zondag vlogen om en toen kwam de maandag, de fijne stranddag.

„Kees, Kees, word wakker. 't Is zulk mooi weer.”

Nel, die haar broertje gewekt had, ging naar beneden waar Greetje al bezig was de proviand voor die dag gereed te maken.

„Kan ik je ergens mee helpen, Gré?”

„Haal Vera maar uit haar bedje en als je tijd over hebt, mag je Thea helpen aankleden.”

Even later boog Nel zich over het bedje van Vera.

„Hallo, kleine schat, word eens wakker.”

Het kleine ding kroop onder de dekens uit, krabde zich eens in de verwarde krullebol, knipoogde en begon dan klaar wakker te fantaseren wat ze die dag zou gaan doen.

„Itte gaat nou zo'n eind in de water.”

Ze spreidde haar armpjes uit en Nel knuffelde haar. Ach, Vera was zo bang voor water. Niemand kon haar bewegen maar een grote teen in het water te steken.

„En zoveel hoedjes zoeten, hè Nel?”

Hoedje noemde ze de schelpen, die Thea gebruikte.

Nel waste haar en kleedde haar aan en babbelde wat met haar.

„We gaan hoedjes zoeken en bootje varen, hoor peuter.”

„Nee, dat niet, hoor,” schrok de kleine, die al haar waterschuwheid weer boven voelde komen.

Na Vera kwam Thea aan de beurt. Ze lag al klaar wakker te wachten. Nel maakte een buiging voor haar bed.

„Uw kamenier, mevrouw. Waar zal ik mee beginnen?”

„Ik kan me zelf wel wassen, Nel. Borstel jij mijn haren maar.”

Nel borstelde het goudblonde krullende haar en wond er één krul van om haar vinger.

„Hè, wat heb jij mooi haar, Thea. Heel anders dan mijn sluike pruik.”

„Willen we ruilen, Nel?”

Deze sloeg haar armen om de hals van het zieke zusje.

„Over een paar maanden ben je zo gezond als een vis en dan wil ik best met je ruilen, hoor. Welke jurk zal ik voor je halen?”

„Eigenlijk heb ik geen enkele aardige jurk,” zuchtte Thea.

„Ze zijn allemaal achter de mode omdat ik zo lang ziek ben geweest.”

„Wil je er een van mij aan hebben? Ik kan je wel niet in zij of fluweel hullen, maar mijn wit-en-zwart ruitje zal je beeldig staan en het is nog een beetje wollig ook.”

„Heb je dan zelf iets om aan te trekken?”

„Ik neem mijn blauw katoenen met het witte kraagje. Die kan tegen een duwtje, zie je.”

Kees luisterde verveeld naar de gesprekken.

„Wauwelen jullie niet zo over kleren en schiet liever op,” zei hij. „Meisjes moeten het altijd over lintjes en strikjes hebben.”

Toen dokter Verhey kwam met zijn auto, stonden ze allemaal klaar om mee te gaan. De ligstoel en de mand met proviand werden in de auto gedragen. Die draagbaar hoefde nog niet gebruikt te worden. Thea mocht stap voor stap naar de auto lopen. Greetje en vader ondersteunden haar en stapten ook in. Ze zouden mee moeten helpen Thea naar het strand te brengen.

„De tent staat op, hoor,” zei de dokter tegen de drie, die zouden moeten lopen. „Hij staat op het stille strand. Een rood-witblauw vlaggetje heb ik er bovenop gezet.”

Nel en Kees namen Vera tussen zich in en gingen de kortere weg naar zee dwars door de duinen. Kees droeg het fonkelnieuwe emmertje met de schop, waarmee de dokter de kleine Vera verwend had.

Vera trippelde dapper mee, maar al gauw stak ze haar armpjes uit en toen mocht ze „ruiter te paard” spelen op Kees' schouders.

Zo liepen ze tot ze de zee zagen.

„Daar staat de tent, maar de auto is er nog niet,” gnuifde Nel.

„Kom vlug mee naar beneden, dan verstoppen we ons en komen we te voorschijn, als ze er zijn.”

„Verstop jij je maar, maar ik ga pootjebaden,” zei Kees en hij zette Vera neer.

Holderdebolder ging het 't duin af. Kees struikelde daarbij languit over de touwen van een tent, die ze niet gezien hadden.

„Hè bah, er bivakkeert hier nog iemand. Ik dacht, dat we het strand voor ons alleen zouden hebben,” zei Nel.

„Moet je hier 's zomers komen,” wist Kees. „Een jongen uit het dorp vertelde me, dat het hier dan zwart van de tenten ziet.”

„Wit van de tenten,” verbeterde Nel.

Kees trok zijn kousen en schoenen uit en liep het water in. Hu, wat was het water koud.

Hij stond met zijn gezicht naar de zee en mijmerde: „Nou is 't net of de hele zee van mij alleen is.”

Je zag niets dan water. Zo was het ook, als je op de oceaan voer. Hele dagen niets dan water. Kijk, daar ging weer zo'n schip in de verte. Als je 't zo zag, leek het een notedopje, maar 't waren net drijvende kastelen.

„Ra, ra, ra, wie is dat?”

Hè, wat schrok die Kees. Daar hadden ze de anderen willen foppen en nu werd hij zelf beetgenomen.

„Jij bent het, hè Greetje?”

„Ja, waar heb je Nel en Vera gelaten?”

„Die zwerven nog ergens in de duinen,” grapte Kees.

„'k Zal ze maar eens gaan zoeken.”

Even later zag Greetje het blauw van Nels jurk onder de tent uitkomen, maar ter wille van Vera deed ze of ze de zusjes maar niet kon vinden. Ze liet zich languit vallen van schrik, toen Vera op handen en voeten de tent uit kwam krabbelen. De dokter en vader hadden Thea naar de tent gebracht en haar een plaatsje uit de wind gegeven. Terwijl zij zich installeerde, dribbelde Vera over het strand. Tot grote schrik van de anderen kwam ze even later met een overhemd aandragen.

„O vreselijk,” schrok Greetje. „Toe Kees, breng dat kledingstuk eens aan de eigenaar terug. Hij heeft zich nog niet buiten de tent gewaagd.”

„Er is natuurlijk niemand in die tent, anders had Veertje geen kans gezien het overhemd te organiseren,” zei Kees. „Geef maar hier, dan leg ik het weer terug.”

Even later voegde hij zich weer bij de anderen en zei: „Net zoals ik dacht, hoor! Een hoopje kleren en geen man te zien.”

Vader tuurde naar de zee.

„Vreemd dat we dan niemand zien zwemmen. Hij zal toch niet verdronken zijn?”

„Vader bekijkt de dingen maar weer eens door zijn zwarte bril,” zei Greetje. „Kijk, Thea wordt ook al wit van schrik. De eigenaar van die kleren is natuurlijk even een eindje het strand langs gelopen.”

„Ja, dat zou kunnen,” gaf vader toe, „maar . . .”

„Wat denkt de dokter ervan?”

„Dat er wel niemand zo dwaas zal zijn om nu al in het water te duiken. 't Is vandaag wel een warme dag, maar nog bar vroeg in de tijd.”

„k Zal toch pas gerust zijn, als ik die man in zijn tent zie gaan,” zei vader.

Toen haalde Kees de rackets en de bal te voorschijn. Ze vormden teams en speelden tot Gré de mand met etenswaren begon uit te pakken. Ze reikte de lunchpakketten uit en schonk de hete melk uit de thermosfles in de kartonnen bekers.

De strandlucht had hongerig gemaakt. Zelfs Thea at drie broodjes op.

„Ik ben al aan mijn vierde bezig,” lachte vader.

Maar toen bleef het broodje halverwege zijn mond steken, want hij herinnerde zich de tentbewoner weer, die nog niet voor de dag was gekomen. Hij wees met een verschrikt gezicht naar de tent en dokter Verhey sprong nu ook op.

„U heeft gelijk, het geval begint er nu wel een beetje verdacht uit te zien.”

„Als het kalf verdronken is, dempt men de put,” zei Greetje met een zacht verwijt in haar stem.

In alle andere gevallen had één van de familie vast en zeker gevraagd of die afwezige mijnheer met een kalf vergeleken kon worden, maar de situatie was te ernstig.

Dokter Verhey stapte naar de tent, bukte zich en zocht tussen de kledingstukken.

„Er staat een naam in het overhemd, dat hier ligt. F. Wijnand! Weet je wat? Ik ga ermee naar het politiebureau in het dorp en vraag wat ons te doen staat.”

„Ik denk, dat we een lelijke uitbrander krijgen, omdat we niet bijtijds gewaarschuwd hebben,” zuchtte vader en hij begon opnieuw de zee af te turen.

Thea, die als altijd gauw over haar toeren raakte, had al moeite haar tranen te bedwingen.

Zwijgend wachtten ze op de terugkomst van dokter Verhey. En toen zagen ze in de verte iemand langs het strand komen wandelen. Hij liep blijkbaar enkel in een badkostuum, maar had een badmantel omgeslagen, die hij tot op de ellebogen had laten zakken. Zijn bovenlichaam was op die manier blootge-

steld aan de zonnestralen. Hij stevende regelrecht op de geheimzinnige tent af en riep met de gebruikelijke jovialiteit van de badgasten: „Ha, heb ik burens gekregen? Dat ziet er gezellig uit.”

Kees en Nel begonnen te giechelen, Thea droogde haar tranen. Greetje maakte met een kleur als vuur en zonder een woord te zeggen een paar stappen in de richting van de duinen en Vera dribbelde op de vreemde meneer toe en vroeg: „Moet jij gewast worde?”

Mijnheer Grijpink redde de situatie. Hij liep op de jongeman toe en zei: „Mijnheer Wijnand, geloof ik?”

„Pardon, mijn naam is Joost Slot. Meende u mij te kennen?”

„Nee, maar... eh... de naam Wijnand stond in uw overhemd.”

Joost lachte hartelijk.

„Wijnand is de naam van een zaak in herenmode-artikelen.”

Hij hief zijn vinger op.

„Dus u heeft stilletjes gesnuffeld in mijn tent?” zei hij en met nog steeds opgestoken vinger vervolgde hij: „U kent toch het bekende rijmpje:

Kom vrij in mijne tent,
Doorsnuffel die veel keren,
Maar handen uit mijn jas
En ogen uit mijn kleren.”

„We dachten, dat u verdronken was,” flapte Kees eruit, „en de dokter is met uw overhemd naar de politie.”

„Hebt u er al een dokter bijgehaald ook?”

Mijnheer Grijpink haastte zich nu om de jongeman het hele geval uit te leggen. Toen hij juist klaar was, kwam de dokter, vergezeld van een agent, het strand op.

„Wat is er hier aan de hand?” vroeg de agent.

„De dreg kan op zijn plaats blijven, agent. Ik heb alleen een beetje verre strandwandeling gemaakt en dat heeft de familie hier verontrust. Ik hoop, dat mijn overhemd weer meegebracht is.”

De agent en de dokter keken elkaar verschrikt aan.

„Het corpus delicti is op het bureau gebleven, maar als die jongeheer even mee wil lopen, is de zaak weer gezond. Nee, maakt u maar geen excuses. We hebben liever, dat we voor niets gealarmeerd worden dan dat er één van de badgasten zo ver in zee is gegaan, dat hij zijn eigen leven en het onze waagt.”

„Is het bureau ver, agent?” vroeg Kees, die met het oog op zijn rammelende maag graag bij de proviand wilde blijven.

„Tamelijk, jongeman. Maar ik heb mijn motor bij me. Je kunt in het zijspan plaats nemen.”

De agent was zo vriendelijk Kees met overhemd en al ook nog terug te brengen, zodat Kees er in een ommezien weer was.

Wat was het nu een gezellige boel geworden. Joost werd in de kring opgenomen en vertelde alles wat ze maar weten wilden. Hij was derde stuurman en omdat hij een paar jaar gevaren had zonder vakantie te kunnen nemen, had hij nu een maand of wat achtereen vakantie.

„En omdat ik niet zo'n echt bleekgezicht wil worden, heb ik vanmorgen een zonnebad genomen,” besloot hij zijn verhaal.

„Ik vind het helemaal niet prettig, dat ik u zo heb laten schrikken.”

„Wij mogen onze excuses wel maken, omdat we er met uw overhemd vandoor gegaan waren,” zei dokter Verhey. „Laten we de vredespijp maar eens roken.”

„Maar dan moet ik me eerst even behoorlijk aankleden,” zei Joost.

Het duurde niet lang of het hele gezelschap zat om Thea's ruststoel geschaard. Greetje deelde krentenbollen uit en toen Joost vroeg of ze nu wel genoeg proviand had, zei ze dat er volop brood in 't dorp te krijgen was.

„Ik heb ook nog mondvoorraad,” lachte Joost. „Maar ik ben bang, dat het geen aftrek zal vinden.”

Hij haalde uit zijn tent een zak met zeekaak.

„O heerlijk,” riep Kees, „vader heeft me er ook al van laten proeven,” en hij knabbelde achter elkaar twee zeekaken op.

„Houd je van die zeemanskost?” vroeg Joost. „Dan moet je eens een dag met een botter uitvaren. Je kunt er je buikje vol eten.”

„Als ik de kans maar kreeg,” zuchtte Kees.

„Dan wil ik ook mee,” riep Nel.

„Als Nel mee wil, zou ik jullie in geen geval een nacht op zee laten blijven,” waarschuwde vader.

„U kunt het krijgen zoals u het hebben wilt,” zei Joost. „Ik ben hier bekend in 't dorp en ik heb mijn relaties onder de vissers, die met botters of met pinken varen. Denk er nog maar eens over na. Ik kan passage bespreken, wanneer ik maar wil.”

Kees draaide om de stuurman heen.

„Mijnheer Joost... is er... heb u wel eens een schipbreuk meegemaakt?”

De jongeman schoot hartelijk in de lach.

„Belust op verhalen, hè? 't Spijt me, jongetje, maar ik kom nog maar pas kijken in de grote vaart. Behalve een halve orkaan, die de kapitein een flink briesje noemde, heb ik niet veel meegemaakt.”

„Dan zal ik met verhalen moeten komen,” zei mijnheer Gripink.

„Heb u ook gevaren?” vroeg Joost.

„Welnee,” spotte Greetje. „Vader is alleen maar zo'n kwattasoldaatje geweest in '14—'18 en we kennen al zijn verhalen op ons duimpje.”

Dokter Verhey was de eerste die opstond.

„Het spijt me, dat ik spelbreker moet zijn,” zei hij. „Maar ik heb beloofd vanavond niet al te laat in m'n pension terug te zijn.”

„Dan breken wij ook op,” zei vader. „Ik zie Kees telkens al zo hartgrondig geeuwen.”

Zo iets liet Kees zich niet zeggen en er begon een wilde stoeipartij in het mulle zand.

„Foei, foei,” hijgde vader, „ik houd geen kracht over om Thea te helpen dragen. Waar is de draagbaar, dokter?”

Maar toen bleek, dat de draagbaar ook dit keer overbodig was, want Joost had Thea in zijn sterke armen genomen en zo droeg hij haar naar de auto.

Toen wilde hij afscheid nemen, maar daar wilde niemand iets van horen.

„Als u niet ergens verwacht wordt...,” begon Greetje.

Joost schudde het hoofd en heel even verstrakte zijn jongensachtig vrolijk gezicht.

„Nee,” zei hij, „er is niemand ter wereld die me ooit verwacht. Ik heb geen andere familie dan een paar oude tantes, die in 't noorden van Friesland wonen. Ik zou er heel wat voor geven thuis te horen in zo'n jolig groepje.”

„U kunt Huize Isabella beschouwen als uw tehuis,” zei mijnheer Grijpink hartelijk. „We houden niet van plichtplegingen en als u ons eenvoudig home prettig vindt, mag u er komen zo dikwijls als u maar wilt.”

Joost nam de uitnodiging dankbaar aan en zo vond hij de weg naar Huize Isabella.

„Ik heb het gevoel of ik vandaag een mooi geschenk heb gekregen,” zei hij bij het afscheid, toen vader en Kees hem 's avonds wegbrachten naar het dorp.

Kees en zijn vader, die een avondwandeling wilden maken, liepen terug langs de zee. Ze klauterden het duin op en bleven nog even staan op één van de duintoppen.

„Ik vind Joost een fijne vent,” zei Kees spontaan.

Vader sloeg zijn arm om de schouder van zijn jongen en zei: „Ja mijn jongen en van hem heb je kunnen leren, dat je eenzaam, heel eenzaam kunt zijn in je leven. Het is een zegen van God, dat wij elkaar hebben en we vergeten dat maar al te vaak.”

Langzaam liepen ze naar huis.

„Alles zal wel in rust zijn, als we thuiskomen, Kees. Zo'n dag aan zee maakt de mensen slaperig.”

Maar toen ze thuiskwamen, vonden ze Greetje met een verschrikt gezicht wachten en Nel, die al in bed had gelegen, stond in haar pyjama bij haar grote zus in de keuken en beet bedremmeld op het puntje van haar vlecht.

„Truutje is weg,” zei Greetje. „Ik wilde het hok toedekken en zag, dat het deurtje openstond.”

„Dan zal hij wel in de tuin zitten,” zei Kees. „Hij loopt niet weg.”

„Weet je wat ik denk?” zei vader. „Ik denk, dat die jongen, die onlangs bij Thea zat, er meer van weet. Hij was toch zo verzet op konijnen.”

Greetje was erg onder de indruk. Truutje was het lievelingskonijn van Thea en Vera. Wat zouden ze moeten zeggen, als ze de volgende morgen zouden merken wat er gebeurd was?

Ze ging naar Vera's bedje en trok het dek wat hoger op.

„Arme hummel, wat zal ze morgen schrikken.”

Maar toen gebeurde er iets, waarvan ze zèlf schrok. Onder het dek uit kwam plotseling het mummelsnuitje van Truutje. De Griepinkjes keken elkaar verschrikt aan.

„O, die ondeugd,” riep Greetje. „Daar heeft ze me het konijn in bed weten te smokkelen. Dat moet ze gedaan hebben, nadat ik haar al ondergestopt had.”

Truutje werd met een extra worteltje in zijn hok gezet en Veertje werd wakker gemaakt en ter verantwoording geroepen.

Slaperig en knipogend onderwierp ze zich aan vaders kruisverhoor, terwijl Greetje het bed verschoonde.

„Haal je ook even een schoon nachtponnetje voor de kleine ondeugd, Nel?” vroeg Gré. „Een bed is nu eenmaal geen konijnehok en dat kan die arme Truutje niet weten.”

„Tuutje zo alleen vandaag,” klaagde de kleine ondeugd.

„Maar ik heb je toch zelf naar bed gebracht!”

„En toen heeft Veetje hem weer haald,” zei Vera triomfante-lijk. „Ik had het hem loofd en... enne... 't was zo fijn in bed. Veel fijner dan met Buintje Beer.”

„Maar Bruintje Beer is veiliger gezelschap, ondeugd,” zei Greetje en ze raapte de arme vergeten teddybeer uit een hoek op en legde hem naast Vera.

Het kleine ding nam hem gewillig in haar armen en sliep al in, terwijl de anderen nog om haar bedje stonden.

„Wat een schat, hè?” zei Nel. „Je kunt niet boos op haar worden.”

„Maar we moeten wel een beetje beter op haar letten,” vond vader. „Je ziet, dat ze, zo onbenullig als ze nog is, rare streken kan uithalen.”

Veetje niet zonder toezicht! Dat werd het parool, waaraan vader vond dat ze zich moesten houden.

Hoofdstuk VI

VEERTJE VERDWAALT, MAAR JOB BRENGT HAAR THUIS

Wie past er vanmiddag op Vera?"

.. Vader was met Kees en Nel op reis gegaan om moeder te bezoeken en Greetje moest wat boodschappen doen in het dorp.

„Er is niet veel keus vanmiddag,” lachte Thea. „Als je mij goed genoeg vindt?”

„Jij haalt landlopertjes naar je toe,” grapte Gré, maar ze praatte vlug over wat anders. Thea vond het nog altijd heel erg, dat ze haar belofte aan Job niet had kunnen nakomen.

't Werd weer een prachtige middag. Thea lag wat te soezen in haar ruststoel op hetzelfde plaatsje als de vorige maal. Verlangend keek ze naar de duinen. Hè, als Job zich nu maar eens zou laten zien. Ze zou hem wenken en zeggen, dat vader zich vergist had en moeite gedaan had om hem te vinden.

Thea keek wat Vera deed. Ze scharrelde wat rond en bakte haar vormpjes en dat kon geen kwaad.

Heel spoedig zou mevrouw Van Heulen nu haar intrek nemen in Huize Isabella. Zou het er wel leuker op worden? Zulke oude dametjes konden dikwijls zo lastig zijn.

Thea geeuwde eens. Hè, wat werd ze slaperig. Ze sperde haar ogen wagenwijd open, want ze mocht niet slapen. Ze moest immers op Vera passen.

„De enige keer, dat ik eens wat nuttigs kan doen, moet ik het goed doen,” dacht ze met een zucht.

Toch overmande de slaap haar. Ze zag mevrouw Van Heulen het duin afkomen, net uitgedost als één van haar schelpenvrouwtjes. Ze moest er zo hard om lachen, dat ze van haar eigen geluid wakker schrok.

Hè, nu was ze toch nog in slaap gevallen. Vlug keek ze of Vera nog met haar vormpjes zat te spelen. Haar hart klopte plotseling fel van schrik. Vera speelde niet meer in het zand en wat erger was, ze was ook niet meer te zien.

„Vera . . . Veertje!”

Thea begon te roepen, maar het zusje gaf geen antwoord. Ze probeerde naast haar stoel te gaan staan, maar ze wankelde weer neer.

„Vera . . . Veertje!”

Zwak en hulpeloos lag ze op haar stoel. Waar kon haar zusje zijn? Ze ging wel eens bloempjes plukken, maar ze had één keer geprobeerd rode bessen op te eten, die vergiftig waren. En daarom mocht ze dat ook niet meer alleen.

„Here, maak dat Vera geen ongeluk krijgt,” bad Thea.

Een half uur duurde het nog voor Greetje weer terug was. Een half uur van moordende onzekerheid voor Thea.

De grote zus naderde en riep, onbewust van Thea's onrust: „Hallo Thea, 'k heb weer vijf vrouwtjes verkocht en ik heb een snoes van een zonnehoed voor je op de kop getikt. Een gele met leuke rode linten. Kijk, hier is-ie.”

Ze bleef verschrikt naast de ruststoel staan en riep: „Thea, wat heb je?”

„Vera is weggelopen.”

De grote zus schrok daar niet zo erg van.

„Vera zal hier in geen zeven sloten tegelijk lopen,” kalmeerde Greetje. „Ik ga haar direct zoeken.”

„Misschien heeft ze weer rode besjes gegeten,” snikte Thea.

„Vera is een verstandig ding. Ze zal geen tweede keer doen wat haar één keer verboden is. Toe, ga maar rustig liggen, dan ga ik op zoek naar het verloren schaap. 's Zomers is hier een speciale politiepost voor verloren geraakte kinderen.”

Al pratend had ze de kussens van haar zusje wat opgeschud.

„Zal ik eerst nog wat water halen?”

„Nee, toe nou, Greet, ga nu eerst.”

Toen Greetje uit het gezicht verdwenen was en haar onrust niet meer hoefde te verbergen voor het zieke zusje, begon ze heuvel op, heuvel af te hollen.

Ze was heel wat angstiger dan Thea dacht. Er waren heel wat gevaren, die het kleintje bedreigden. Er was zoveel prikkeldraad waar ze zich aan bezeren kon en er liep een geit waar ze zich te dicht bij kon wagen.

Roepend en zoekend ging ze verder, maar toen ze een kwar-

tier gelopen had, bleef ze moedeloos staan. Wie zou zeggen waar het kleine ding heengegaan was? Ze kon alle kanten uit. Greetje was nu dicht bij het strand gekomen en toen zag ze iets wat haar deed verbleken van schrik. Ze vond in het zand de twee sandaaltjes van haar zusje. Er was geen twijfel aan. Het kleine ondeugende ding had op haar eigen houtje een bezoek aan het strand willen brengen.

Hijgend van warmte en moeheid zocht Gré het strand af. O, dat vader nu juist weg moest zijn. Ze zou toch niet in het water gegaan zijn?

„Het is het beste, dat ik eerst terugloop om even bij Thea te kijken,” dacht Gré, „en dan loop ik naar de politie om te zeggen, dat de kleine meid weg is.”

Zo vlug als haar moede voeten haar dragen konden, liep ze weer terug, maar ze hoefde de tocht naar het politiebureau niet meer te maken, want Vera was terecht. Ze zat, getooid met Thea's nieuwe zonnehoed, op de rand van de ruststoel en babbelde honderd uit.

En — Greetje kon haar ogen niet geloven — naast de ruststoel stond een heel ouderwetse sportkar, een kinderwagen met rug aan rug twee zitplaatsen. Naast die sportkar stond een jongen, een jongen op blote voeten.

„Job, Job is hier, hij heeft Vera gevonden en teruggebracht,” jubelde het zieke zusje. „Je weet wel, Gré, Job van wie ik je verteld heb.”

De grote zus vergat in haar blijdschap de weggelopen kleuter een standje te geven. Ze ving Vera, die op haar toe kwam lopen, op, knielde bij haar neer en zei alleen: „O hummeltje, wat laat je ons toch vaak schrikken.”

„Mooie boemen pukt,” zei Veertje en ze wees op een verflenst boeketje, dat op Thea's stoel lag.

Job maakte aanstalten de sportkar weer weg te duwen, maar Greetje liep op hem toe en zei: „Dus je bent toch teruggekomen om het poppetje voor je zusje te halen?”

„Hij heeft Vera gevonden,” riep Thea. „Denk je eens in, Gré, ze was helemaal in het dorp terechtgekomen.”

„Ik zag haar lopen,” vertelde Job beleefd, „en moeder zei, dat ik haar met Trinekes kar terug moest brengen.”

„Mag jouw zieke zusje dan wel rijden?” vroeg Thea gespannen.

„Ja, ze mag er nu in zitten, als we naar 't strand gaan,” vertelde Job.

„Maar dan heb ik een reuzeplan,” riep Gré. „Jij komt met je zusje naar ons toe en dan mag ze zelf een poppetje uitzoeken. Je komt vroeg op de middag en blijft heel lang bij ons.”

„En dan eten ze hier ook, hè Gré?”

„Goed, hoor prul. Job heeft wel een beloning verdiend.”

Job was niet zo blij als wel verwacht kon worden. Wat verlegen schudde hij het hoofd en zei: „Maar... de meneer, die hier was, zei...”

„Die mijnheer heeft zich vergist,” zei Greetje. „En hij zal wàt blij zijn, als hij hoort, hoe fijn je voor die kleine ondeugd van ons gezorgd hebt.”

„Maar moeder zal misschien ook niet goedvinden, dat Trineke met me meegaat.”

„En als ze dan naar het strand gaat?” vroeg Thea.

„Dan gaat moeder zelf mee.”

Greetje zag, hoe teleurgesteld Thea keek en daarom zei ze rap: „Weet je wat, Job? Ik haal een glas limonade voor je, want je zult wel dorst hebben gekregen en dan loop ik even met je mee naar je huis.”

„Hè ja,” juichte Thea.

„Zullen we Vera dan maar aan de poot van je ruststoel vastbinden?” plaagde Greetje.

„Ik ga haar voorlezen uit het sprookjesboek,” zei Thea, „dan blijft ze vanzelf bij me.”

Vera, die het woord sprookje had gehoord, begon al te citeren:

„Wat heb je toch gote neus — Dat is om betel kunnen luiken.”

Samen gingen Greetje en Job op stap. Vlug en handig trok Job de kar de duinen uit en vlak achter de duinen kwamen ze op het grintpad, dat naar het dorp leidde.

Onderweg vertelde Job, hoe hij Vera wel eens vanuit de verte gezien had en dat hij haar nu herkend had aan het witte schortje met de rode poppetjes.

Verrast keek Greetje naar het nette huisje waar Job voor bleef staan.

„Woon je hier, Job?”

Jobs moeder, die ze had zien aankomen en de deur al open deed voor ze gebeld hadden, was een eenvoudige maar nette vrouw.

Begreep Jobs moeder de verwonderde blik, die het meisje van haar naar haar jongen liet gaan?

Toen ze hoorde, wie de juffrouw was, die Job meegebracht had, zei ze: „Kom erin, juffer. En ga jij je eens wat opknappen, Job. Ja juffer,” vervolgde ze lachend, „als je vijf van die exemplaren hebt, waarvan er één altijd ziek is, dan kun je ze niet altijd toonbaar houden. Vooral hier aan zee niet. 't Zoute water bederft goeie en afgedragen kleren.”

„Dan zijn we even ver. Wij hebben er ook vijf, waarvan er één ziek is. En waar is Trineke?”

Het zieke meisje zat buiten op een klein plaatsje op twee stoelen. Ze wendde verlegen het hoofd af, toen Greetje haar door het open raam toewuifde.

„Ze is door haar ziekte een echt moederskindje geworden,” vertelde juffrouw Koning.

„Dan wordt het tijd, dat ze eens onder de mensen komt,” meende Gré en ze kwam maar meteen met haar plan voor de dag. „Komt u eerst zelf maar eens kijken, hoe fijn we daar wonen,” moedigde ze aan.

„Me lieve kind, ik zou Isabella niet kennen? Ik heb er toch zelf gediend!”

„O, dan weet u misschien wel, wie de geheimzinnige verhuurder is en waarom die ene kamer afgesloten is.”

Juffrouw Koning haalde de schouders op.

„Toen ik er diende, woonde de oude mevrouw Halewijn er. Ze was weduwe en had maar één zoon, een verwende nare jongen. Later zijn ze naar Amerika vertrokken.”

„Maar waarom heeft die mevrouw Isabella dan niet verkocht?”

„Er werd gefluisterd, dat mevrouw Halewijn een zonderlinge vrouw was geworden en dat het verdriet daar niet vreemd aan was. Het rechte ben ik nooit te weten gekomen. Toen ze vertrok, heeft ze me nog wat oude meubels van de zolder laten halen. Die oude sportkar was daar ook bij. De jongeheer is er

nog in rondgereden. Ik heb mevrouw nog aangeboden het huis schoon te houden, maar ze wilde dat het gesloten zou blijven.” „Toen vader het huis kwam bezichtigen, kreeg hij het vermoeden, dat het bewoond werd door iemand.”

Juffrouw Koning haalde weer de schouders op.

„Misschien heeft de een of andere zwerver er wel eens een paar nachten gebivakkeerd, maar van de familie Halewijn is er bij mijn weten nooit iemand naar Holland teruggekomen.”

Greetje stond op.

„Ik heb hier erg gezellig gebabbeld,” zei ze, „maar nu wordt het tijd, dat ik terugga. Wie weet wat voor kattenkwaad Vera weer heeft uitgehaald.”

Juffrouw Koning beloofde, dat Trineke een hele middag naar Isabella mocht komen en dat ze Job mee zou laten gaan.

Greetje wilde spijkers met koppen slaan en zei: „Goed, dan houden we het op overmorgen. Komt u de twee halen? Dan hebt u ook nog eens een uitstapje.”

Zo werd de afspraak gemaakt.

Thea was erg blij over het aangekondigde bezoek en toen 's avonds vader en de anderen thuiskwamen met de beste berichten over moeder, waren ze op Huize Isabella in een echte feeststemming.

Toen vader hoorde, dat Vera weer eens uit de band gesprongen was en hoe hij zich vergist had in Job, zei hij: „Ja, ja, een mens kan domme fouten begaan, doch het is maar goed dat ik een troepje om me heen heb, dat mijn fouten weer goedmaakt. En wat Vera betreft: als moeder wist wat voor een last we hebben met die kleine ondeugd, had ze rust noch duur.”

„Daarom is het maar goed, dat wij 't alleen weten,” glimlachte Greetje. En daarover waren ze het allemaal eens.

Hoofdstuk VII

EEN DUBBEL BEZOEK OP ISABELLA — JUFFERTJE ANTIET NEEMT DE VLUCHT

Kees werd wakker en rekte zich eens uit. Mooi weer vandaag. De zon scheen alweer. Wat was het nog stil in huis.

Er was zeker nog niemand op. Wacht, hij had nu even tijd om de meetkundesom te proberen, die Nel en hij maar niet uit konden krijgen.

Hij nam liniaal en papier en begon te tekenen.

Nee maar, dat was me toch wat! Nu vond hij de oplossing in een paar minuten en gisteren hadden Nel en hij wel een uur naar de oplossing gezocht.

Kees glipte zijn bed uit en trommelde op de deur van Nels kamertje.

„Nel, Nel, ik heb hem, ik heb hem.”

„Wie heb je?” vroeg Nel slaperig.

„Job . . . Job Koning natuurlijk,” zei Thea. „Die zou immers vandaag komen.”

„Ja, die staat 's morgens om zeven uur voor de deur,” zei Kees, die verontwaardigd was dat Nel zijn boodschap zo lauw opvatte.

Gré, die ook opgestaan was, sloeg haar arm om zijn hals.

„Kom maar mee naar de keuken, Kees. Ik waardeer je diensten wel.”

Kees roetste van de trap naar beneden en zwierf even later door de duinen. Een konijntje glipte weg en wat vogels vlogen op.

Heerlijk was 't hier. Elke dag was een feest. Als ze hier toch eens voorgoed zouden kunnen blijven wonen!

„Zet de ligstoelen maar klaar, Kees. Job zal wel vroeg hier zijn,” riep zijn grote zus.

Job kwam om tien uur, maar nu was hij niet blootsvoets. Hij droeg een paar keurige strandschoenen en hij had een net gestreken blouse aan. Trineke, die in de sportkar zat, zag er ook lief en fris uit.

Thea, die al kant en klaar in haar ligstoel was geïnstalleerd, zag haar gasten al van verre aankomen. Zo bedeesd als ze anders was, gilde ze nu zo, dat iedereen er aan te pas moest komen. Vader kwam met een halfgeschoren gezicht naar buiten en de tweeling stootte het verandatrapje af.

Greetje zei hoofdschuddend: „Dat begint al goed, Thea. De afspraak was, dat je je niet zo druk zou maken.”

Gré ging het tweetal tegemoet en hielp de sportkar tegen het duin optrekken.

„Kom mee, Nel, we moeten gauw zien, dat we erbij komen. Het wordt vast een jofele dag vandaag.”

Maar Nel schudde het hoofd.

„Nee Kees, ik doe kalm aan en ik ga nog wat van mijn werk in 't voren maken ook.”

„Zeg, je hebt toch geen hekel aan Job?” vroeg Kees verwonderd.

Nel lachte om die jongensuitdrukking en schudde haar hoofd.

„Nee Kees, het is om Thea, zie je. Wij hebben elkaar om te spelen en te stoeien en nog een hoop kameraadjes erbij. Thea heeft Job ontdekt. Het is haar vriendje en als wij er nu bij komen en allerlei spelletjes gaan doen, heeft Thea weer niemand en ligt alleen.”

„Drommels ja,” zei Kees op zijn jongensmanier. „Weet je wat, Nel? We sluipen achterom het huis uit en piepen 'em samen naar het strand.”

„Dat is nou ook weer overdreven. We gaan gewoon op koffietijd naar beneden,” kalmeerde Nel.

Zo lang bleef de tweeling boven, dat Gré haar gong moest laten gaan.

Hè, wat werd het toen gezellig. Thea lag met een kleur als vuur te luisteren naar Job, die vertelde over zijn Indianenboeken.

Trineke, die ook in een gemakkelijke stoel zat, kon haar ogen niet afhouden van het schelpenpopje, dat ze al gekregen had en Veertje had bezit genomen van de sportkar.

„Jij wacht zeker op een trekdier, hè?” riep Kees en hij greep hinnikend naar het karretje. Maar hij kreeg geen kans om weg te hollen. Eerst moesten ze de beker warme chocolademelk

drinken, die de kinderen op koffietijd kregen. Een dikke plak koek lag erbij.

Toen de melk op was, deden ze alleen spelletjes, waaraan Thea en Trineke ook mee konden doen. Spreekwoorden raden en: ik zie, ik zie, wat jij niet ziet.

En 't was lang geen saai boel. De tafel voor het middageten stond gedekt voor ze 't wisten.

Na het eten moesten de patiëntjes gaan slapen en toen kreeg Kees nog gelegenheid genoeg om met Job te ravotten. Ze duikelden de duinen af en speelden haasje-over. Zo werd het een echt fijne dag, waarop ieder zich amuseerde, maar waarop vooral rekening werd gehouden met Thea en Trineke.

De zon stond nog hoog aan de hemel, toen juffrouw Koning al naar haar kinderen kwam kijken.

„Trineke is altijd zo eenkennig,” glimlachte ze wat verlegen. „Ik was zo bang, dat ze huilbuien zou krijgen. Als alles goed is, behoef ik hier niet te blijven.”

„Natuurlijk wel,” riep Greetje. „U moet het maar beschouwen als een uitstapje. U komt fijn buiten zitten. U zult u wel thuis voelen op de plaats waar u vroeger zo vaak gewerkt hebt.”

„Ja, maar toen zag Huize Isabella er heel anders uit. De muren waren hagelwit en er groeide blauwe clematis langs de muren. 't Was een echt deftige boel, hoor.”

„Hè, vertelt u er nog eens wat meer van?” vroeg Nel.

Maar Jobs moeder kreeg geen gelegenheid om aan Nels wens te voldoen, want Kees riep: „Kijk daar eens... nieuw bezoek.”

Tegen het duin op krabbelde een wonderlijk stel. Voorop het dikke dametje, dat de kamer gehuurd had. Ze hield een ouderwetse zwart-kanten parasol boven haar hoofd en een dikke mopshond waggelde mee aan een lijn.

„Twee pukken,” dacht Kees oneerbiedig.

Achter het dametje aan liep een kruier, die haar bagage droeg. Een paar koffers, een hoedendoos en een kooi met een doek erover.

Mijnheer Griepink, die voor zijn schildersezels een duinlandschap zat te schilderen, vloog zo gehaast op, dat zijn palet op de grond viel.

„Greetje,” riep hij, „dat mens . . . de afspraak was toch, dat we tijdig bericht zouden krijgen als ze kwam?”

„Ssst,” zei zijn dochter, „ik zal er even heengaan. Er is nog niets klaar. Toe paps, laat u het aan mij over.”

„Hè, hè, hier ben ik dan met mijn hebben en houwen,” zei de dame vriendelijk lachend en knikkend naar alle kanten.

Greetje liep op haar toe.

„Maar we hebben uw kamer nog niet in orde gemaakt, mevrouw.”

„Dan slaap ik maar een nachtje op zolder,” knikte het wijfje vrijmoedig.

„Ja, maar we wisten niet, dat u een hond meebracht enne . . . wat zit er in die kooi?”

„Greetje is bang, dat er een ijsbeer in huis wordt gesmokkeld,” grinnikte Kees.

Mevrouw nam de doek van de kooi en zei: „Dat is Lorre. Is het geen heerlijke verrassing voor de kinderen, zo’n papegaai die kan praten? En Romeo, mijn lieve kleine prul, och, daar zult u zo weinig last van hebben. Hij is alleen wat brommerig.”

„Maar . . . u komt niet zo erg gelegen. We hebben bezoek, ziet u.”

Mevrouw Van Heulen keek of men haar een complimentje gemaakt had en zei lief lachend: „U zult geen hinder van ons ondervinden, hoor. Ik zorg vandaag wel voor me zelf. Ik heb gezorgd, dat het gehuurde bed ook vandaag wordt gebracht.” Op dat ogenblik kwam Joost Slot bij Huize Isabella aan. Hij was even sportief gekleed als altijd en zei daarom met een vaag gebaar naar zijn korte sportbroek: „Sorry, ik wist niet, dat er bezoek was.”

Maar toen begon het hele geval vader Grijpink te vervelen. Hij kwam met een paar grote stappen naderbij en zei: „Er is hier geen sprake van visite. Er is een misverstand in het spel. Mevrouw Van Heulen komt eerder dan we verwacht hadden en brengt dieren mee.”

Mevrouw Van Heulen was niet in ’t minst ontwapend door deze uitval van haar toekomstige gastheer. Ze legde met een lief lachje haar hand op de arm van Joost Slot en zei:

„Toe, helpt u een arme eenzame vrouw nu eens een handje.

Ik ben vertrokken uit mijn hotel. Ik dacht, dat één nachtje meer of minder hier niet zou hinderen."

Joost trok een bedenkelijk gezicht.

„Ja, ziet u,” zei hij, „ik ben hier geen baas. Ik kan u ook geen toestemming verlenen om te blijven.”

Toen stond juffrouw Koning op en zei: „Als ik u helpen kan? Ik weet de weg hier in huis, omdat ik hier vroeger gediend heb.”

Maar toen gebeurde er iets wonderlijks. Mevrouw Van Heulen keek juffrouw Koning aan, schrok zichtbaar en mompelde:

„Nee . . . nee . . . bij nader inzien ga ik toch maar liever weg. Ik wil u niet verder lastig vallen.”

Ze gaf de kruier een wenk om met haar hele hebben en houden rechtsomkeert te maken, maar toen kwam Joost tussenbeide.

„Misschien kan uw bagage hier blijven vannacht. Dan zal ik u wel even terugbrengen naar 't dorp.”

„Hè ja,” riep Kees, „ik zal wel op Lorre passen.”

Maar mevrouw Van Heulen wilde in geen geval haar lievelingen achterlaten.

„Als u zo vriendelijk zou willen zijn, jongeman,” zei mevrouw Van Heulen die weer van haar schrik bekomen scheen te zijn. Pardoes duwde ze Joost de kooi in de hand en het touwtje van de puk. Ze haalde een wonderlijke grote beurs uit haar zak en rekende af met de kruier. En toen ging ze weer op weg naar het dorp.

Zonder zich te bedenken klampte ze zich ook nog vast aan de vrije arm van Joost en zei met een lief lachje: „Het is zo warm, hè en het valt niet mee om op mijn leeftijd nog zo te moeten klimmen.”

Ze wuifde nog even naar de bewoners van Isabella en riep met een lachend gezicht: „Tot morgen, lieve mensen.”

Een vreemde krassende stem voegde eraan toe: „Bah . . . allemaal lawaai voor niets.”

„Dat is vast en zeker de papegaai,” riep Kees.

Mijnheer Griepink liet zich achterover in de stoel vallen en zei: „Dat was dat. Heb je ooit zo'n wonderlijke dame gezien? En die krijgen wij nu in huis.”

„Met een papegaai,” merkte Kees op.

„Wat schrok ze van onze visite,” zei Nel. „’t Was precies of ze bang was voor Jobs moeder.”

Juffrouw Koning knikte.

„Ja, ze deed heel vreemd, toen ze mij zag. Maar toch heb ik haar nooit eerder gezien. Ik vond wel, dat er iets bekends in haar gezicht was.”

„U zag haar portret misschien in het politiebld,” grapte mijnheer Grijpink.

„Daar ben ik niet op geabonneerd,” lachte Jobs moeder. „Enfin, laten we maar niet te lang over ’t geval nakaarten. Het kan best zijn, dat ik me wat inbeeld. Ze leek me een heel hartelijk oud dametje en ik zal u helpen haar bagage naar boven te brengen.”

Maar daar wilden de Grijpinkjes niets van weten. Jobs moeder was op visite en mocht geen hand uitsteken.

Het was trouwens niet nodig ook. In een wip hadden de jonge sterke handen de bagage naar boven gedragen. Alleen viel Kees bijna van schrik van de trap, toen er in het pak, dat hij op zijn rug droeg, onverwacht een wekker afliep.

„Nu wordt het hier pas echt een spookhuis,” zei hij. „Allemaal rare geluiden en een krassende papegaai.”

Na de sjouwpartij was het tijd om aan tafel te gaan. Greetje had weer buiten gedekt. Er stond gebakken vis op tafel.

„Wat zijn dat?” vroeg Kees onnozel.

„Vissen,” plaagde Nel. „Dacht je, dat het koekjes waren?”

„Wanneer heb je die dan toch gebakken, Gré?”

„Dat is een traktatie van Joost Slot,” vertelde Gré. „Hij heeft wat verse vis gekregen van een van de schippers en ze zelf gebakken.”

„Maar hoe weet je dat allemaal, Gré?”

„Wel, het stond erbij. Er was een kaart bij, waarop stond: Gevangen op de Vrouwe Gijsbertha en eigenhandig gebakken. Ik kom meeëten.”

„Maar dan moeten we toch wachten op Joost?” meende Thea.

„Daar ben ik anders al,” zei de jongeman en hij plofte neer in het zand.

„Vertel op, Joost. Hoe is het afgelopen?”

„Bedankt voor de vis, Joost.”

„Waar is de papegaai, Joost?”

De jongeman duwde met een quasi angstig gezicht zijn vingers in de oren.

„Niet allemaal tegelijk. Ik ben al doof van het gekwaak van dat vrouwtje.”

„Waar heb je haar dan gelaten, Joost?”

„Aan boord gebracht van een haringlogger en de zee op gestuurd,” zei Joost met een ernstig gezicht.

„Nee Joost, eerlijk vertellen.”

„Ze zit rustig in mijn pension,” zei Joost. „Daar was nog wel een kamer over. Morgen hoopt ze weer hier terug te komen.” En toen had Joost nog een verrassing. Hij vertelde, dat hij de volgende morgen plaats besproken had op de Vrouwe Gijsbertha voor de tweeling. Om zes uur moesten ze aan de haven zijn.

„Hoera, hoera . . . !” juichte Kees. „We gaan fijn een tochtje naar zee maken.”

„Als 't mooi weer is,” waarschuwde Gré. „Ik ben niet van plan jullie te laten omkomen bij een schipbreuk.”

„Als je moeder 't wist,” zei vader, „dan werd ze weer ziek van angst.”

„Kunnen ze heus niet verongelukken, Joost?” vroeg Thea met een angstig stemmetje.

„O jawel, het is alleen de vraag maar wat ze uitvoeren onderweg. Als ze het onderweg in hun hoofd krijgen over boord te springen, dan verdrinken ze.”

Toen de maaltijd afgelopen was en Joost en mijnheer Grijpink een duinwandeling maakten, zei mijnheer Grijpink: „In alle ernst, Joost. Kan ik hen laten gaan?”

„Gerust mijnheer,” knikte Joost. „Schipper Taling van de Vrouwe Gijsbertha is een oud bezadigd man. Ik heb hem gevraagd een oogje in het zeil te houden.”

Na het avondeten was juffrouw Koning met haar kinderen spoedig verdwenen. Trineke was haar verlegenheid voor een groot gedeelte kwijt. Thea had ook een heerlijke dag gehad. Ze was alleen erg moe en verlangde naar bed. Ze kon haar ogen nauwelijks open houden.

„Heeft het je dan geen kwaad gedaan, Thea?” vroeg Nel, toen ze haar zusje verzorgde voor de nacht.

„Geen sikkepit, Nel. Ik ben alleen heerlijk moe,” zei Thea.

„Niet akelig moe.”

En Veertje? Die was al in slaap gevallen voor ze in bed lag. Slaapdrongen liet ze zich uitkleden en Kees, die haar onderstepte, zei: „Morgen, Veertje, mag je behalve een konijn ook nog een papegaai en een puk mee naar bed nemen.”

„Hè ... w ... wat?” vroeg Veertje dromerig.

Maar Gré merkte op, dat Kees het kleine ding geen kattenkwaad moest leren, omdat ze al bijdehand genoeg was en stopte haar lekker onder.

„Wij blijven nog een poos op,” besliste Nel voor zich zelf en Kees.

Maar ze moesten ook vroeg onder de wol, omdat ze voor dag en dauw op moesten.

Zo was Huize Isabella al erg vroeg, maar erg tevreden en gelukkig, in volle rust gedompeld.

Hoofdstuk VIII

KEES EN NEL GAAN MET EEN BOTTER NAAR ZEE

Kees ... Nel ... opstaan. Het is tijd.”

„Hè ... wat ... het is nog zo vroeg. De school begint pas om negen uur.”

„De school begint helemaal niet, domoor. Jullie moeten naar de haven om te gaan vissen. Het is prachtweer. Niet weer inslapen, hoor!”

Inslapen? Het woord vissen werkte als een toverspreuk op

Kees. In een wip was hij het bed uit en het roffeltje op de deur van Nel maakte wel, dat behalve het tweelingzusje ook de hele bovenverdieping wakker werd.

„Komen jullie je hier aankleden?” bedelde Thea, die ook wat van het feest wilde meemaken.

Veertje, die ook wakker geworden was, werd bij Thea in bed gezet. Ze brabbelde slaperig: „Gaat Nel vissen met Kees? En bengen ze gote vissen mee?”

„Zo groot,” plaagde Kees.

„Van die buine vis ook?” bleef Veertje vragen.

„Ze bedoelt gerookte paling,” zei Thea, het kleine vraagstertje knuffelend.

„Ja,” spotte Kees, „die vangen we gerookt en wel.”

Vader, die ook al beneden zat, hield toezicht op de kleding die ze meenamen. Kees wilde enkel in zijn blouse weglopen, maar vader stond erop dat ze allebei een wollen vest meenamen en een plastic regenjas.

„Er zit geen greintje regen in de lucht,” sputterde Nel.

„’t Is nog vroeg op de dag en op zee is ’t altijd koud,” waarschuwde vader.

Samen gingen ze op weg. Dwars door de duinen naar de haven, vanwaar de Vrouwe Gijsbertha vertrekken zou. En de andere Grijpinkjes probeerden weer in slaap te komen, behalve Greetje, dat zorgje. Ze dacht aan mevrouw Van Heulen, die vandaag zou komen en vond, dat er duizend en één dingen waren, die ze al in orde kon brengen nu alle levensmakers nog van de vloer waren.

Aan de haven was het reeds een en al bedrijvigheid en beweging. De schipper, één van de oude stempel compleet met ringbaardje en trui, begroette hen hartelijk.

„Zo kinderen, zijn jullie daar? Kom maar over de loopplank.”

Kees wipte erover, maar Nel moest geholpen worden. Ze vond die zwiepende plank zonder steuntje veel te griezelig.

„Nu ogen en oren openzetten, hoor,” waarschuwde de schipper. „Het is het beste, dat je naar beneden gaat. Dan kun je zien wat de machinist uitspookt.”

Stommelend door de kajuit bereikten ze daarna de machine-

kamer. De machinist was bezig met een benzinesteekvlam de kop van de motor te bewerken.

„Jullie zijn zeker de passagiers van vandaag, hè?” vroeg de machinist. „Dit is zoveel als 't hart van het schip. Ik ben bezig de motor aan 't draaien te krijgen en daarvoor moet de olie goed vloeibaar zijn, zie je.”

Toen de motor genoeg verhit was, werd het vliegwiel op gang gebracht en toen begon meteen een oorverdovend lawaai.

„Ga je mee naar het dek, Kees?” vroeg Nel, die het niet voorzien had op die benauwde ruimte met zijn venijnig stampende machine.

Er was nu aan dek ook veel te zien. De loopplank werd ingehaald en de vissers op de kade gooiden de kabels los. Voor ze het wisten, had de botter zich losgemaakt van de wal en begon zich een weg te zoeken naar de uitgang van de haven.

Maar op volle kracht voer de botter pas, toen ze de binnenhaven verlaten hadden. De deining van de zee was nu al duidelijk merkbaar.

„Je moet op de kop van het schip gaan staan,” riep één van de matrozen met een knipoogje tegen de schipper.

Maar deze, die niet hield van zieke passagiers, haalde hen er vandaan, toen ze het eind van de havenpier bereikten.

Het schip steigerde nu zo, dat ze zich moesten vasthouden aan de ijzeren stangen.

Wat waren ze blij, dat ze hun wollen vesten meegenomen hadden. Ze huiverden zelfs in hun dikke kleding, maar de schipper zei dat dat wel over zou gaan, als de zon opging. Dan zouden ze 't vandaag warmer krijgen dan hun lief was.

„Wanneer beginnen we nu te vissen?” vroeg Kees aan de kok, die hun een lekkere warme kop koffie kwam brengen.

„De ouwe wil vissen bij de Leit,” zei de matroos.

Kees knikte en zei: „Ja, ik weet wel waar dat is. Net zo iets als de Doggersbank, hè?”

„Een beetje dichterbij, hoor,” grinnikte de kok.

Later, toen de schipper vertelde, dat de Leit een verbastering was van het Engelse woord „light” en dat er het lichtschip mee aangeduid werd, kreeg Kees een kleur tot achter zijn oren.

„'k Meende eerlijk, dat het een zandbank was,” zei hij. „Maar de kok zei, dat er in geen geval gevist werd dicht bij een zandbank.”

„In ieder geval zien we dat lichtschip nu ook van dichtbij,” zei Nel.

Voor ze de Leit in zicht kregen, werden de netten al uitgegooid.

„Nu opletten, hoor,” waarschuwde de schipper. „Als de matrozen hun oliejasen gaan aantrekken, worden de netten opgehaald.”

„Waarom trekken ze die oliejasen aan?”

„Om beschermd te zijn. Je zult eens zien wat een glibberige vieze boel het wordt, als wij de vis binnenhalen.”

Vol ongeduld wachtten ze tot de netten bovengehaald zouden worden. Ze hadden op aanraden van de schipper hun eigen plastics ook aangetrokken.

„Mogen we straks helpen, schipper?” vroeg Kees.

„Je mag roepen, als je de borden van het net boven ziet komen,” zei één van de matrozen.

„Deuren, ik zie deuren,” riep Nel.

„Juist, dat noemen wij de borden,” zei de schipper. „De ijzers, die eronder zitten, glijden over de bodem van de zee en houden het net open.”

Maar de tweeling luisterde al niet meer. Ze waren met een gillette van schrik op zij gesprongen, toen het net met al dat gespartel boven hun hoofden zweefde.

„Alle man aan dek,” riep de schipper en hij trok het koord van het net los.

Heel het dek lag nu vol vis. En ze lagen niet stil. Ze spartelden en sloegen met hun staarten en Nel durfde zich niet dichterbij wagen.

Kees, die wilde tonen, dat hij flinker was dan zijn zusje, kwam naar de hoop vis toe, bukte zich en raapte een krab op.

„Kijk eens, wat leuk,” begon hij. Maar verder kwam hij niet. Want de krab klemde onmiddellijk zijn duim zo tussen zijn scharen, dat Kees het uitgilde van pijn.

Het kostte veel moeite om de jongen te bevrijden en de schipper zei: „Door schade en schande word je wijs, jochie. Raak

geen vis aan, die hier ligt. Er zijn vissen bij, wier stekels bloedvergiftiging kunnen veroorzaken en ik heb het meegemaakt, dat een heel onschuldig uitzierend visje een stuk van een lat afbeet of het een koekje was."

Terwijl de matrozen de vis sorteerden en schoonmaakten, keken de kinderen beneden bij de kok, die een partijtje verse vis op het dek bijeen had gezocht om bij het middagmaal op te dienen.

„Nu zul je het verschil eens proeven tussen dode en levende vis, Kees," zei de kok.

„Levende vis?" schrok Nel en ze keek angstig naar de schol, die nog zo griezelig sloeg met de staart.

„Wees maar niet bang, juffertje. Ze zijn heus wel uitgesparteld, als ze op tafel komen. Maar ze komen zo uit het zilte nat en dan smaken ze anders dan wanneer ze het halve land door hebben gezworven."

„Lichtschip in zicht," waarschuwde de schipper.

De kinderen vlogen de kajuitstrap op.

„Is dat nou de Leit?" vroeg Kees en er was teleurstelling in zijn stem. Een dobberend schip met een vuurtoren in 't klein erop. Een man hing over de reling en wuifde naar de Vrouwe Gijsbertha.

„Langs zij de Leit," commandeerde de schipper. „Zoek maar een maaltje vis uit. Daar zal 't wel om te doen zijn."

De schipper had goed geraden. Het witte kussensloopje, dat hem toegeworpen werd, ging vol met vis terug naar de Leit. De waker dankte groetend en reikte wat brieven over met het verzoek die te willen posten bij thuiskomst.

„Hoelang moet die man daar blijven?" vroeg Kees, toen ze weer verder voeren.

„Soms wel van vier tot zes weken," vertelde de schipper.

„Maar iedere dag zien ze toch zeker wel schepen?" vroeg Nel.

„We kunnen alleen langs zij komen, als de zee erg glad is. Gelukkig is daar tegenwoordig de radio, maar vroeger was het een erg eenzaam leven op zo'n schip."

„Hebben ze dan geen werk?"

„Ze hebben wel verantwoordelijk werk, maar geen zwaar werk," vertelde de schipper verder. „Ze moeten het licht bran-

dende houden en zorgen, dat de lampen schoongemaakt worden. En dat is een heel werkje."

„Gaan we nog meer vissen?" vroeg Nel.

„Het net ligt al lang weer uit, juffertje. Maar we gaan nu mid-dagmalen voor de vangst van het volgende net aan boord komt. Hebben jullie geen last van zeeziekte?"

„Straks was ik een beetje draaiërig. Maar dat kwam, geloof ik, van het gewriemel op dek," lachte Nel.

„En ik heb een honger als een paard," verzekerde Kees.

Met hun borden op hun schoot zaten ze tussen de bemanning in en aten hun aardappelen met boterjus en verse vis.

„Willen jullie erom denken, dat je de graatjes bewaart?" riep één van de matrozen. „Er mag er geen één verloren gaan."

„Wat doen jullie daar dan mee?" vroeg Kees achterdochtig. Hij was nu wel gewend, dat ze ertussen genomen werden.

„Die gooien we weer in zee en dan groeien er nieuwe visjes aan," zei een ander met een effen gezicht.

„Hebt u wel eens storm meegemaakt?" vroeg Kees aan de schipper.

„Of een schipbreuk?" hielp Nel.

De schipper stond lachend op.

„Als jullie loeren op een zeemanshistorie, dan vis je achter het net, hoor. Dan moet je maar eens meegaan op een grotere reis. We gaan nu weer de olieassen aantrekken, want het wordt tijd de netten weer te halen."

Nel en Kees bleven weer kijken, hoe de netten opgehaald werden, maar toen de bemanning aan het sorteren ging, zochten ze een goed plekje aan 't eind van het dek op en gingen daar lekker languit liggen.

Phoe, wat was 't warm geworden. Kees, die zijn wollen vest al lang had uitgetrokken, wipte zijn kiel ook over het hoofd. Nel kroop naar een schaduwplekje.

„Dat jij 't daar uithoudt in die hitte," zei ze.

Ze knoopte haar zakdoek tot een mutsje en gooide het haar broer toe.

„Zet op, joh, anders krijg je nog een zonnesteek."

Heerlijk soezend lag Nel op haar schaduwplekje. Was er iets heerlijkers dan dit zwerven op zee? Hè, Thea moest dit ook

eens mee kunnen maken. Misschien het volgende jaar. Dokter Verhey had gezegd, dat haar zusje even flink kon worden als zij.

En Gré en Veertje! Ze moesten maar eens een tochtje meemaken met het motorbootje, dat uitstapjes naar zee maakte. Alsof dat hetzelfde was als zo'n heerlijke tocht met een botter!

Nel dommelde weg en ze schrok pas wakker, toen de schipper met zijn zware schoenen over het dek kwam kletsen.

„Hallo kleine passagiers. Hoe staat 't leven? We waren al bang, dat we jullie verloren hadden. Foei Kees, wat ziet jouw vel rood. Trek vlug je kiel aan. Het is niet goed zo lang in de zon te liggen.”

Kees schrok wakker en wreef zijn ogen uit. Hij schurkte eens met zijn rug en zei: „Een beetje gloeierig ben ik daar wel geworden.”

Ze gingen naar de matrozen terug en hoorden daar, dat ze full-speed terugvoeren. De barometer vloog achteruit en de zee begon wat woeliger te worden.

„Voor vandaag hebben we een flinke vangst en ik wil met die slechte barometer maar wat bijtijds naar huis,” vertelde de schipper.

„Hebben jullie zin in een mok thee met een zeezaak?” vroeg de kok.

De thee dronk Kees met vlugge gulzige teugen, maar de zeezaak duwde hij in zijn zak.

„Voor Veertje,” zei hij. „Ik heb toch nog geen honger.”

„Je ziet er zo raar uit,” vond Nel.

„Weet je, ik geloof dat ik nu pas zeeziek word,” zuchtte Kees.

„Alles draait voor mijn ogen, maar je moet er niets van zeggen, hoor. Ze zouden me zo uitlachen. Ik zal blij zijn, als we de haven binnenlopen.”

„Ik zie de pieren al,” troostte Nel. „Ik heb de schipper horen zeggen, dat we over een half uur binnen zijn. Vraag het hem zelf maar, daar is hij.”

De schipper kwam lachend op hen toe. Hij hield een jutezakje omhoog, dat voor een gedeelte gevuld was met vis.

„Ziezo jongelui, nu kun je ze thuis ook nog eens trakteren. Je zegt maar, dat je die zelf gevangen hebt.”

Hij hield op en keek naar Kees. Nee, Nel hoefde heus niet te verklappen, dat haar broertje zich niet goed gevoelde. De schipper zag direct, dat zijn kleine passagier niet in orde was. „Wat heb jij? . . . Een laat zeeziektetje?”

Toen de schipper zijn hand op de schouder van Kees legde, kromp deze ineens van pijn. De schipper keek bedenkelijk.

„De jongen schijnt te lang in de zon gelegen te hebben,” dacht hij. „Het is maar goed, dat het nog geen hoogzomer is.”

„Is er wat met onze jongste matroos, ouwe?”

De oude kok kwam op hen toegedrenteld en keek naar het groepje.

„Zonnebrand, Nillus, daar kan de jongen aardig last van hebben, vooral vannacht.”

„Dan moest mijn ouwetje er niet zijn,” lachte de zeeman. „Je loopt maar even met me mee en dan zal mijn vrouw je wel eens verzorgen. Ze heeft een heel 'kammenet' met smeerseltjes en drankjes.”

Na een hartelijk afscheid en bedankjes verdween het tweetal, vergezeld van oude Nillus, van boord. Nel droeg het klusje vis. Gelukkig woonde de kok in één van de slopjes dicht bij de haven. Er stonden in dat warme straatje tien eendere huisjes naast elkaar. In één van de huizen zat een oud vissersvrouwkje voor 't raam te breien. Dat was Pleuntje, het ouwetje van Nillus.

Ze dribbelde haar man op kousevoeten tegemoet en babbelde: „Zo Nillus, zit het tochtje er alweer op? Heb je een goeie vangst gehad?”

„Kijk maar eens,” grapte Nillus en hij duwde Kees en Nel voor zich uit. „Hier heb ik twee kleine passagiers. Ze hebben danig schik gehad, maar de rug van de jongen is verbrand door de zon.”

Het vrouwkje was al op de grote kast toegedrenteld en had een fles lijnolie te voorschijn gehaald.

„Maak maar eens bloot, jongske.”

De rug van Kees werd verzorgd en geolied en Kees herademde. Zijn vel brandde al niet meer zo erg na die behandeling.

„Je moet maar wat van die olie meenemen,” ried het vrouwkje. „Je zult ze vannacht wel nodig hebben.”

„Als je weer verder kunt, vertrekken we, hoor,” zei Nel. „We moeten thuis zijn voor het onweer losbarst.”

„Daar heb je geen kans meer voor, kinders,” zei Nillus, die als alle zeelieden erg veel verstand van het weer had. „Jullie zult hier de bui moeten afwachten.”

Het oudje werd bedrijvig.

„Dan zal ik dat klusje vis onderwijl maar bakken,” zei ze.

„De kinderen kunnen dan hier nog wat eten. Ze zullen honger hebben na zo'n dagje in de buitenlucht.”

En zo zaten Nel en Kees bij oude Nillus aan tafel en wachtten tot het onweer zou zijn overgedreven.

Hoofdstuk IX

ZO'N WONDERLIJK OUD DAMETJE — KEES HEEFT LAST VAN ZONNEBRAND

Het was die dag stilletjes geweest in Huize Isabella. Vader Griepink had zitten schilderen en Thea had geprobeerd een nieuw model schelpenpoppetje te maken. Een Urker vissertje moest het voorstellen en de broek had ze van twee halve mosselschelpen gemaakt. Vera had eindeloze rijen zandtaartjes gebakken.

Greetje sjouwde met een hoogrood kleurtje in huis en maakte de kamer in gereedheid voor de nieuwe gast.

Het bed, dat voor Kees gekomen was, werd opgeslagen in het hoekje van de zolder.

„Bah, wat zal dat ongezellig zijn voor de jongen,” zuchtte Greetje. „Het zal niet meevallen hier te bivakkeren als het wat warmer wordt.”

Enfin, 't geld dat het dametje zou inbrengen, was meegenomen. Thea had nog zoveel versterkende middelen nodig.

Greetje was op een kist geklommen en kon door het zolder-raam een tipje van de zee zien. Daar zwierven Kees en Nel vandaag. Ze zou blij zijn, als de levenmakers weer veilig en wel in Huize Isabella beland waren.

Haar blikken dwaalden over de duinen, maar toen zag ze iets, wat haar één, twee, drie naar beneden deed hollen. Daar kwam het dametje alweer aan.

Greetje had er niet op gerekend, dat ze zó vroeg zou komen. Nu moest ze ook wel zorgen, dat er een lekker hapje bij de koffietafel was. Maar ze zag redding in de gedaante van Joost, die met mevrouw Van Heulen meekwam. Hij droeg de kooi en de puk sukkelde achter hem aan. Hij kon mooi op de fiets naar het dorp om wat garnalen te halen. Een garnalenschotelkje ging er altijd wel in.

Mevrouw Van Heulen liet zich hijgend en puffend op een ligstoel vallen, die meteen doorkraakte. Joost begon heel on-eerbiedig te lachen. Het was ook zo'n dwaas gezicht dat dikke dametje daar met omhooggestoken parasol op de grond te zien zitten.

Mevrouw Van Heulen liet zich kennen als een gezellig oud dametje. Ze riep: „Lachen mogen jullie wel, als je me er ook maar uithelpt.”

Greetje schoof een rieten stoel aan en toen de nieuwe huisgenote zat, zei ze vriendelijk:

„Ziezo kinders, nu krijgen jullie me met geen stok meer hier vandaag. En ik hoop, dat je er geen spijt van zult hebben, dat je me in huis genomen hebt.”

Eer er een uur verstreken was, wist Greetje zeker, dat ze daar geen berouw van zou hebben. Toen mevrouw Van Heulen wat uitgerust was, dribbelde ze rond om de omtrek te verkennen en maakte ze met al de huisgenoten een babbeltje.

Ze bestelde nu weer tien Urker vissertjes van schelpen en achter de schildersezal van vader sloeg ze de handen ineen.

„O, maar wat een prachtig schilderij, mijnheer Griepink. Daar leg ik beslag op, hoor, als het tenminste te betalen is.”

De schilder keek eens naar het doek. Er was nog niet veel

meer op te zien dan de lucht. Hij begreep wel, dat het dametje het doek wilde kopen om hem wat inkomsten te bezorgen. Maar van meelij wilde hij niet leven. Ze mocht het doek alleen kopen, als ze het werkelijk mooi vond en hij zou er geen cent meer voor willen aanpakken dan het waard was en dat wilde hij haar zeggen ook.

Maar toen hij omkeek, was mevrouw Van Heulen alweer verdwenen. Ze vlocht samen met Veertje een kransje van duinbloemen en vader Grijpink kon het niet over zijn hart verkrijgen een bits woord tegen hun nieuwe gast te zeggen.

Over haar kamer was ze meer dan tevreden.

„Ik ga direct na de koffietafel een middagdutje doen, hoor,” zei ze, „en dan kan ik het bed vast eens proberen. 't Lijkt me heerlijk rustig hier in de duinen.”

„En in huis,” lachte Greetje, „want nu de twee levenmakers weg zijn, zal het huis uitgestorven lijken.”

Na de koffietafel verdween het dametje werkelijk onmiddellijk naar boven en Greetje luisterde lachend naar de lieve woordjes, die Lorre naar de puk riep.

„Goed dier,” krijste hij. „Schatje van de vrouw.”

Thea lag ook al te schudden van de lach, want mevrouw Van Heulen had de pepegaai blijkbaar voor de open verandadeuren geïnstalleerd.

„Je middagdutje doen, hoor Thea,” waarschuwde Greetje. „Je was vanmorgen al zo vroeg wakker.”

Een half uurtje later lag Huize Isabella in diepe rust. Veertje dutte bij Thea, en Joost, die voor de gezelligheid was blijven koffiedrinken, zwierf met vader Grijpink in de duinen.

Greetje zette zich met haar schrijfbloc in de huiskamer. Daar was het nu heerlijk koel en ze wilde een lange brief aan moeder schrijven. Ze wilde schrijven over het lieve mevrouwtje, dat nu zo heerlijk boven sliep.

Greetje stak luisterend haar hoofd op. Ja, maar sliep ze wel? Greetje hoorde boven allerlei geluiden. Ze hoorde sluipende voetstappen boven haar hoofd. Heen en weer... heen en weer... Een deur piepte en toen... Maar dat was de zoldertrap die kraakte.

Greetje beet op haar pen. Het mevrouwtje, dat zo bescheiden

leek, zou toch niet bezig zijn het huis te verkennen? Waarom zou ze dat ook zo stilletjes doen? Greetje zou haar immers met plezier voor de tweede keer het huis hebben laten zien.

Ze opende de deur en liep zacht naar boven. Ja, ze had goed gehoord. Mevrouw Van Heulen kwam juist de zoldertrap af en keek geschrokken naar Greetje. Het was duidelijk te merken, dat ze zich betrappt voelde.

„Ik dacht, dat u sliep,” zei Greetje glimlachend.

„Ja, ja ... ik ... ikke ... Romeo was weg ... ziet u. Ik wilde hem zoeken en ... enne ... vindt u me brutaal, dat ik ongevraagd de zoldertrap opging?”

„Helemaal niet, mevrouw. We vinden het prettig, als u zich hier thuis voelt. Maar heeft u uw hondje gevonden?”

„Eh ... nee ... ja ... och kijk, daar ligt die kleine lieverd.”
Ja, Romeo lag in zijn mandje, snurkend en wel en hij zag er niet naar uit of hij het laatste half uur wakker was geweest. Lorre sprong onrustig in zijn kooi en krijste: „Lief dier ... schatje van de vrouw.”

„Nee, stout dier om weg te lopen,” zei mevrouw Van Heulen wat verlegen en ze sloot haastig de deur voor Greetjes neus.

Greetje ging weer naar beneden. Zou ze aan moeder schrijven wat er gebeurd was? Zou ze vader vertellen, dat ze het vrouwtje op een leugen had betrappt?

Ze schudde lachend het hoofd. Ach, oude dametjes hadden toch dikwijls vreemde gewoonten. Ze had niet kunnen slapen en had wat door het huis gezworven. Ze moest toch van een mug geen olifant maken.

Met Joost Slot sprak ze er wel over, maar die stak de gek met haar ontdekking.

„Dat mevrouwtje is vast en zeker een verklede roofridder,” plaagde hij. „Morgen is ze verdwenen met al jullie schatten.”
Toen lachte Greetje ook. Wat zou zo'n klein oud dametje ook voor kwaads in de zin hebben in hun huis?

„Zo, en nu gaan we gezellig theedrinken. Ik heb een trommel koekjes meegebracht.”

„Wil ik u de thee onder de veranda brengen?”

„Welnee, ik kom bij jullie zitten, als je 't goedvindt. Ik zie, dat

jullie de theetafel naast de ligstoel van 't zieke zusje hebt geschoven."

„Als 't u maar niet te druk is," waarschuwde Greetje. „Het vriendje van Thea, die Job Koning, zal ook nog wel even naar zijn vriendinnetje komen kijken."

Mevrouw Van Heulen bleef staan of ze gestoken was.

„Komt . . . eh . . . komt zijn moeder ook mee?"

„Welnee mevrouw, die was er gisteren alleen, omdat haar dochtertje hier een dag op visite was."

„Nu ja, het hindert ook niet," zei het dametje en ze boog zich over Thea's stoel. „Laat me eerst jouw kussens eens opschudden. Ik ben vroeger ook nog verpleegster geweest, zie je."

Later, toen Greetje in de keuken transpirerend en wel aan het eerste diner voor de gast bezig was, kwam er een onweersbui opzetten en mevrouw Van Heulen toonde nog eens, dat ze een flinke en handige hulp kon zijn. Ze hielp kussens en dekens naar binnen brengen en toen Greetje Thea op de divan bracht, redde ze in de keuken de soep, die op 't punt stond over te koken.

Joost Slot, die naar 't dorp was gefietst, kwam nog terug voor de bui losbarstte.

„Ik wilde even kijken, hoe de zeevaarders het er vandaag afgebracht hebben. Ik was aan de haven en zag, dat de schipper de Gijsbertha wijselijk heeft teruggebracht voor de bui."

Greetje keek geschrokken naar vader.

„Kees en Nel zijn nog niet thuis."

„Misschien schuilen ze wel," bedacht Joost. „In ieder geval ga ik weer op verkenning uit. Als ik hen niet tegenkom op weg naar 't dorp, ga ik naar het huis van de schipper."

„Het is gevaarlijk om in onweer buiten te zijn."

„Ik ben ook een zeerot," glimlachte Joost. „Als er een onweer losbreekt, wanneer je op zee een wachtje klopt, kun je ook niet van het dek vluchten."

Hoofdschuddend keek vader Grijpink Joost na. Die kinderen ook. Natuurlijk waren ze in het dorp bij de schipper blijven hangen.

Vader drentelde de keuken in.

„Kan ik je helpen, Greetje?"

„Als het maar niet de eerste keer was, dat mevrouw Van Heulen hier at,” zuchtte ze hoofdschuddend. „Ik kan het eten zo moeilijk warm houden.”

„We gaan aan tafel, als je 't eten klaar hebt,” zei vader Griepink streng.

Greetje begon de tafel te dekken. 't Onweerde nog altijd fel. Vera, die erg bang was voor onweer, had zich een plaatsje gezocht bij Thea. Een heftige donderslag deed haar schreiend onder de tafel vluchten.

„Kom eens hier, kleintje.”

Mevrouw Van Heulen haalde haar met zachte dwang onder de tafel uit en trok haar naar zich toe.

„Waarom ben je zo bang, Veertje?”

„Omdat . . . omdat ikke door de biksem ,vertokken' kan worden,” zei het hummeltje, dat af en toe nog erg scheef praatte. „Dan zal ik je nu eens een verhaal vertellen van mensen, die ook bang waren. Ze voeren op een schip en het stormde zo erg.”

Greetje luisterde, af en aan lopend, hoe mevrouw Van Heulen het kind de geschiedenis vertelde van de Here Jezus, die de storm stilde en de angst van de discipelen wegnam.

„Heerlijk dat de nieuwe gast ook in de Heiland gelooft,” dacht Greetje. „Het is een wonderlijk oudje, maar we hebben het toch maar goed met haar getroffen.”

Toen het maal bijna ten einde was, kefte Romeo met een schorrig blafje.

„Ach, hoor mijn kleine lieverd toch eens waaks zijn,” zei mevrouw Van Heulen vertederd. „Hij hoort, dat er mensen in aantocht zijn.”

„Mensen . . . zegt u maar drenkelingen,” riep Greetje. „Kijk ze daar staan. Het water druipt van hen af.”

Ja, het water droop van hen af, maar nat waren ze toch niet geworden, want oude Nillus had hen gehuld in zijn geoliede kleren. Nel had een lange jas aan en Kees een broek en korte jas.

Joost was op de heenweg doornat geworden, maar droeg nu een wonderlijk grote groene paraplu.

„Dat regenscherm heeft Nillus me opgedrongen,” zei hij

lachend. „Als ik mijn eigen schipper was tegengekomen, had het me mijn ontslag gekost.”

„Waarom zijn jullie niet direct naar huis gekomen?” snauwde vader. „De Gijsbertha lag een paar uur geleden al in de haven gemeerd.”

Nel had haar regenkleding afgelegd, maar Kees stond doodstil met angstig opgetrokken schouders.

„Toe jongen, kleeid je vlug uit, anders vind je helemaal de hond in de pot,” waarschuwde mijnheer Griepink. „Je blijft daar staan als een postpaard.”

„Kees heeft met zijn blote rug in de zon gelegen, vader,” vertelde Nel. „Hij heeft nog zo'n pijn. De vrouw van Nillus heeft olie op de rode plekken gesmeerd.”

Ach, wat werd Kees beklaagd. Hij werd heel voorzichtig geholpen met het afleggen van zijn kleren en iedereen moest zijn verbrande rug zien. Greetje wilde hem de lekkerste beetjes toeduwen, maar hij schudde het hoofd.

„'t Liefst ga ik maar vroeg naar bed,” zei hij.

Kees die geen honger had! Dat maakte je niet dikwijls mee. Zijn huisgenoten waren pas weer wat gerustgesteld, toen ze hoorden dat ook Nel niet veel trek meer had en dat dit kwam, omdat het vrouwtje van Nillus heel wat gebakken scholletjes in hun maag had gestopt.

„Ga maar gauw naar bed, dan ben je morgen weer de oude,” raadde vader.

„Ga per ongeluk niet naar je vroegere slaapkamer, want die heb ik ingepikt,” waarschuwde mevrouw Van Heulen.

„Ik ga wel even met hem mee,” zei Greetje. „Hij zal eens zien wat een gezellig slaaphoekje ik gemaakt heb op de zolder.”

Maar Kees was te hongerig om er een sikkepitje om te geven waar hij sliep. Greetje stopte hem voorzichtig in en zorgde wel, dat ze niet aan zijn zere rug kwam.

„Morgen is de pijn over, hoor vent.”

„Ja oma,” pareerde Kees en hij vertrok zijn mond tot een pijnlijke lach.

„Als je nog plagen kunt, ben je nog niet zo ziek.”

Toen Greetje beneden kwam en een begin wilde maken met het wassen van de vaat, werd ze door Nel de keuken uitgezet.

„Jij bent de hele dag al druk geweest, Greetje en ik ben voor mijn plezier uit geweest.”

Greetje protesteerde niet erg. Joost installeerde haar in een ligstoel en ze liet zich maar al te graag een beetje verwennen.

„Ben je moe, kind?” vroeg vader bezorgd. „Wordt je taak niet te zwaar?”

„Als 't maar mooi weer blijft, redden we 't wel,” glimlachte Greetje.

't Zou erger worden, als de kinderen in huis moesten zitten en Thea haar plaatsje in de duinen moest missen. 't Weer kon wel eens van streek zijn na dit onweer.

Mevrouw Van Heulen kwam opeens in beweging. Ze nam een boekje uit haar reticule, zette haar bril op en zocht iets op.

„Nog tien zomerse dagen,” zei ze, het boekje dichtklappend, „en dan raakt het weer van streek. De Enkhuizer almanak zegt het.”

„De Enkhuizer almanak, dat is toch maar een ouderwetse raadgever!”

„Dat is het ook,” knikte mevrouw Van Heulen. „Bij ons thuis namen ze ieder jaar een Enkhuizer almanak. We hadden er stapels van.”

„En kwam het altijd uit met die weervoorspelling, mevrouw?” vroeg Joost ongelovig.

Nu weifelde het dametje. Dan zei ze: „Soms kon ik meer op mijn eksterogen aan.”

„Dan houd ik het maar op mijn eksterogen,” grapte Joost.

„En op De Bilt en die voorspelt voor morgen weer zonnig weer,” zei mijnheer Grijpink.

Hoofdstuk X

KEES DOET EEN ONTDEKKING

Hè, hè, ik ga naar bed, lieve mensen. De dag is lang genoeg voor me geweest."

Met een bedwongen geeuw stond mevrouw Van Heulen op en haar hand op Greetjes schouder leggend, zei ze: „Als je 't goedvindt. kind, zoek ik nu mijn kamer maar op."

Greetje liep met haar mee de trap op.

„Heeft u zich bij ons thuis gevoeld, mevrouw?"

Het dametje legde haar hand met een zacht drukje op Greetjes arm en zei: „Heerlijk vind ik 't hier. Welterusten meisje."

„Welterusten mevrouw," zei Greetje met een warme klank in haar stem.

Mevrouw Van Heulen weifelde voor ze haar kamer binnenging en zei toen wat gejaagd: „Greetje, luister eens . . . Er is iets wat ik je wilde zeggen. Ik heb . . . ik ben . . . als je soms vannacht wat zou horen . . . Ik ga in mijn slaap mijn bed wel eens uit. Ja, ja, zo'n droomster. Als jullie wat merkt, laat me maar gerust begaan. Ik zoek vanzelf mijn bed wel weer op." „'t Is . . . och . . . 't is niets, mevrouw," stotterde Greetje. Maar ze was toch wat onrustig, toen ze de trap afliep. Een slaapwandelaarster konden ze in Huize Isabella allerminst gebruiken. Dat was toch eigenlijk erg griezelig.

En in 't dorp hadden ze het een spookhuis genoemd. Ze zou er maar niets van tegen de anderen zeggen. Als ze 't merkten, was het nog tijd genoeg hen te waarschuwen.

Trouwens ze sliepen allemaal erg vast en zouden er niet zoveel van merken, als mevrouw Van Heulen zich eens even buiten haar kamer waagde.

„Mal kind, wat is er toch voor griezeligs aan een lief oud vrouwtje, dat wat beweeglijk is in haar droom?" bestrafte ze zich zelf.

Maar voor ze in bed stapte, draaide ze de sleutel van de kamerdeur toch maar om. Je kon nooit weten.

Zou mevrouw vanmiddag ook al in haar slaap uit wandelen zijn geweest? vroeg ze zich af.

Ach nee, toen was zij heel goed bij haar positieven geweest. Greetje kon de slaap niet vatten.

„Dat oude dametje . . . ,” zuchtte ze, „het is een schat, maar toch . . . toch is er iets geheimzinnigs aan. Ze is lief en gezellig, maar waarom schrok ze zo, toen ik de naam van Job Koning noemde? Met Job z'n moeder wilde ze ook niets te doen hebben. Ze is bescheiden en dwaalt de eerste de beste dag toch al door het huis. En dat slaapwandelen . . . nee, daar heb ik 't ook niet op.”

Toen viel Greetje in een diepe en vaste slaap, waarin geen plaats was voor slaapwandelende oudjes.

In het hoekje van de zolder lag Kees en woelde zonder de slaap te kunnen vatten. De olie had de pijn op zijn rug weliswaar verzacht, maar iedere aanraking van het bed met de gloeiende plekken hinderde hem.

Hij probeerde aan prettige dingen te denken: aan de fijne tocht, die hij vandaag gemaakt had; aan moeder, die over niet al te lange tijd weer thuis hoopte te komen.

Beneden in het huis was alles stil. Het was donker op zolder . . . zo donker. Kees ging rechtop zitten om zo goed en zo kwaad als het ging zijn kussen op te schudden en toen . . . Hij bleef stokstijf zitten van schrik, want toen hoorde hij zachtjes beneden een deur opengaan.

Lang duurde zijn schrik niet. Dat was natuurlijk Greetje, die wat moest halen voor Vera en Thea. Ze vergat wel vaker het een of ander. Hij wachtte tot hij het kraken van de beneden-trap zou horen, maar alles bleef stil.

Vreemd was dat. Misschien was Greetje wel van plan naar hem te komen kijken. Gespannen tuurde hij in de richting waar de trapopening was. Toch griezelig, dat er zo maar iemand naar boven kon komen. Och, wat lag hij zich toch benauwd te maken als een kleine jongen. Hij had zich natuurlijk maar verbeeld, dat hij een deur hoorde.

Maar waarom zou hij niet eventjes gaan kijken? Hij zou heel

voorzichtig zijn, want anders zouden ze nog van hem kunnen schrikken ook.

Op zijn blote voeten sloop hij in de richting van de trap. Zijn ogen, die nu aan het donker gewend waren, konden duidelijk het witte traphek onderscheiden.

Kees tuurde naar beneden. Alles was donker op het trappor- taal. Nee, toch niet. Er viel een zwak schijnsel op de overloop. Maar uit welke kamer kwam dat licht dan? Niet uit de kamer van Nel of de anderen.

Ach, het was natuurlijk het maanlicht, dat door een of ander raampje naar binnen viel. Maar er was toch geen raampje en geen maanlicht!

Aandachtig bleef hij kijken naar het geheimzinnige licht en toen opeens wist hij, dat het licht scheen uit de kamer, die altijd op slot was. Er brandde licht in de geheimzinnige kamer! Een spookhuis werd Huize Isabella in het dorp genoemd. Spookte het werkelijk in die kamer?

Kees rilde even, maar het volgende ogenblik nam hij zich zelf onder handen. Spoken bestonden niet! Morgen zou hij samen met de anderen lachen om deze hele geschiedenis.

En toen gebeurden er nog meer wonderlijke dingen. Een schorre stem riep: „Kom nou maar — kom nou maar.”

Nu werd het Kees toch te bar. Een vreemde stem in huis, die in de nacht wonderlijke dingen riep! Met kloppend hart vroeg hij zich af of hij alarm zou slaan.

Maar dit was niet nodig. Na de vreemde roep klonk er een getippel van hondepootjes op het zeil en vlak daarna werd het licht gedoofd. Kees hoorde het sluiten van een deur, het klikken van een slot en sluipende voetstappen op de overloop. De tikkende hondepootjes waren er ook weer. En toen werd alles stil.

Kees sloop terug naar zijn bed en dacht na over de dingen, die hij gehoord en gezien had. Er was geen sprake van een spook- geschiedenis. Het was de papegaai, die in de nacht geroepen had. De hond, gewekt door het geschreeuw van de vogel, was erop uit gegaan om zijn meesteres te zoeken en mevrouw Van Heulen, geschrokken door het wakker worden van haar dieren, had vlug haar kamer weer opgezocht.

Zo tevreden was Kees met die oplossing, dat hij zich in zijn deken rolde zonder zijn pijnlijke rug te voelen.

Maar opeens zat hij weer recht overeind en schudde hij het hoofd.

Goed, nu wist hij, dat het de nieuwe gast was geweest, die bij nacht en ontij door het huis liep, maar hoe was ze in die geheimzinnige kamer gekomen? Had ze een sleutel van het gesloten vertrek? Maar wat zocht ze daar dan?

„Misschien wil ze die kamer ook in beslag nemen, net als de mijne,” grinnikte hij.

Kees nam zich voor de volgende dag alles te vertellen tegen vader en Greetje. Samen zouden ze de oplossing van het raadsel wel vinden.

Hoofdstuk XI

KEES EN NEL ZETTEN HUN ONDERZOEKINGEN VOORT — MEVROUW VAN HEULEN WORDT VERDACHT

„Hallo luiwammes, hoe gaat het?”
Nel zat op de rand van het veldbed van haar tweelingbroer en hield hem een blaadje met een heerlijke kop thee voor.

Kees rekte zich geeuwend uit en trok een pijnlijk gezicht.

„Ik voel mijn rug nog wel, hoor.”

Nel boog zich naar hem toe en fluisterde ondeugend: „Je voelt je rug nog zo erg, dat je geen huiswerk kunt maken, hè?”

„Huiswerk? Hoe kom je erbij. Ik kan geen pen in mijn hand houden.”

„Dan slaan we vandaag nog maar eens over, als vader 't goedvindt tenminste,” bedisselde Nel.

„En gaan naar 't strand om schelpen te zoeken voor Thea,” vulde haar broer aan.

Nel schudde het hoofd. „Ik wilde graag wat vakantie nemen om Greetje te helpen,” zei ze. „Ze heeft hoofdpijn en dat is geen wonder ook. Mevrouw Van Heulen mag dan erg lief zijn, ze brengt in ieder geval een hoop drukte aan. Ik zal Greetje vandaag wat helpen.”

Toen Nel over mevrouw Van Heulen repte, schoot Kees te binnen wat hij die nacht gezien had. Hij trok zijn zusje naar zich toe en zei: „Nel, weet je dat het hier echt spookt?”

„Denk je, dat ik me laat beetnemen?” spotte Nel.

„Nou ja, in spookverhalen geloof ik ook niet, maar toch heb ik vannacht allerlei rare dingen op de overloop gezien en ik heb allerlei geluiden gehoord ook. Een papegaai die schreeuwde en een hond die liep.”

Nel luisterde geamuseerd.

„Is het heus waar, Kees? Greetje vertelde me vanmorgen, dat dat oude mevrouwtje last had van slaapwandelen.”

„Hoe weet Greetje dat?”

„Wel, ze heeft haar gewaarschuwd,” zei Nel, „en dat is maar goed ook. Je zou je een hoedje schrikken, als je haar onverwachts tegenkwam 's nachts.”

„Ik ben anders niet gewend 's nachts te wandelen en ik wilde, dat ik die waarschuwing over dat slaapwandelen eerder gekregen had. Ik ben me vannacht al een hoedje geschrokken, zoals jij het noemt.”

„Vertel eens, Kees. Wat zag je precies?”

Kees greep zijn zusje bij de arm.

„Nel, dat van het slaapwandelen is niet waar. Het kan niet. Die mevrouw Van Heulen kwam uit . . . uit de geheimzinnige kamer.”

Nel lachte hartelijk.

„Nee, nu wil je me foppen. Je hebt vast en zeker gedroomd. Wat zou dat vreemde mevrouwtje in die kamer zoeken en hoe zou ze er ingekomen zijn?”

„Ik zal het toch eens aan vader vertellen.”

„Niet doen, Kees. Thea zou zo bang worden, als ze het verhaal hoorde. Ze zou geen oog meer dichtdoen.”

„Zij hoeft het toch niet te weten. Dacht je, dat vader zou ris-
keren dat ze nog eens over de gang dwaalde en misschien
Thea aan het schrikken maakte? Trouwens, ik geloof niet, dat
ze in die kamer geweest is. Ze heeft geen sleutel.”

„Luister,” zei Nel, „we zullen dat geheim samen zien op te los-
sen. Om te beginnen moeten we weten of mevrouw Van Heu-
len werkelijk 's nachts die kamer binnengaat.”

„Hoe komen we dat te weten?”

„We nemen een heel klein tikje crème en verstoppen daar als
't ware het sleutelgat mee. Als er een sleutel in het slot is ge-
weest, moet de crème verdwenen zijn.”

„Knapperd,” prees Kees. „Ik was nooit op het idee gekomen.”

„We zijn nu twee detectives,” spotte Nel. „Kom nu mee naar
de kamer van Greetje. Ze is de enige, die van die schoon-
heidsmiddelen gebruikt.”

Vlug kleedde Kees zich aan en volgde zijn zusje. Erg handig
gingen ze niet te werk, want ze werden op heterdaad betrapt,
toen het potje opgeschroefd was.

„Zo, zo,” lachte Greetje, „komen jullie daarom niet aan 't ont-
bijt? Zijn jullie bezig je toilet te maken?”

Ze joeg de tweeling naar beneden en schroefde het potje dicht,
maar Nel toonde Kees een likje van de witte zalfachtige sub-
stantie en voor ze aan tafel gingen, was het sleutelgat van de
geheimzinnige kamer verstopt.

„Denk eraan, Kees, we reppen met geen woord tegen de an-
deren over ons geheim, hoor,” waarschuwde Nel nog eens.

„Uw blanke broeder kan zwijgen als het oerwoud,” zei Kees
met een lage stem.

„Uch — uch,” antwoordde Nel, die de Indianentaal van haar
broertje geleerd had.

Mevrouw Van Heulen zat rustig en monter aan de ontbijt-
tafel. Ze at zelf maar één sneetje brood, maar voerde wel drie
sneetjes aan de hond.

„Mijn Enkhuizer almanak heeft het toch maar weer bij 't rech-
te eind gehad,” lachte ze. „Alweer zon.”

Na het ontbijt verdween ze voor een wandeling in de duinen.
Een grappig ouderwets dametje was ze, zoals ze daar weg-
stapte, gewapend met haar kanten parasol.

„Een lot uit de loterij,” knikte Greetje, „en dat slaapwandelen zal wel loslopen. Vannacht heb ik tenminste niets gehoord.” Kees en Nel knipoogden tegen elkaar. Ze dachten het hunne ervan, maar dat mocht niemand weten.

't Was een paar dagen later. Kees ontwaakte en rekte zich eens uit. Hij begon zich al aardig thuis te voelen op zijn veldbed. Zijn rug was genezen en van spookhistories merkte hij ook niets meer. De kluit crème zat nog in het sleutelgat en Nel had hem gisteren hartelijk uitgelachen.

„Waar blijf jij nou met je griezelverhalen?” had ze gelachen. „'t Mevrouwtje snorkt 's nachts om 't hardst met haar puk. Ik heb het zelf gehoord.”

Kees was ook gaan twijfelen en . . .

„Kees . . . Kees . . . sta op . . . de crème is uit 't sleutelgat verdwenen.”

„Waar heb je 't over?” schrok Kees.

„Joh, er moet vannacht een sleutel in het slot gestoken zijn.”

„Kan de crème niet gesmolten zijn?”

„Er lag een likje voor de deur,” zei Nel gejaagd. „Wat zullen we doen? Het wordt tijd, dat vader er zich mee bemoeit.”

Kees schudde het hoofd. „We moeten mevrouw Van Heulen op heterdaad betrappen,” vond hij. „Durf jij vannacht met mij te waken?”

„Misschien komt ze vannacht haar bed niet uit,” zei Nel. „We kunnen toch niet iedere nacht de wacht houden?”

„In ieder geval kunnen we de eerste nacht wel in bed blijven. Twee nachten achtereen zal ze de geheimzinnige kamer niet bezoeken. Voor de volgende nacht moeten we een plaatsje zoeken van waaruit we haar kunnen bespieden.”

„Laten we alles maar tegen vader en Greetje zeggen,” zuchtte Nel, die niet zo heel veel zin had in het avontuurlijke plan van haar broer.”

„Meisjes durven nooit wat,” schimpde Kees. „Als het mens in de kamer is, slaan we alarm.”

„Dan komen vader en Greetje te voorschijn en dan zal ze moeten vertellen, hoe ze aan de sleutel komt en wat ze te maken heeft met die geheimzinnige kamer.”

Nel kreeg ook weer schik in 't geval. 't Was waar. Wat kon haar gebeuren? Kees was bij haar en dat dametje moest ontmaskerd worden. Al was ze nog zo aardig, ze behoefde niet met vreemde sleutels hun huis te doorzoeken.

„Oké,” knikte ze. „Ik ben van de partij, wanneer je maar wilt, Kees.”

„Dan beginnen we morgenavond. Ik zal zorgen voor een goede zaklantaarn. Als we geluk hebben, knippen we haar.”

Nel moest lachen om die politieterm.

Griezelig was de geschiedenis wel, maar toch ook wel interessant.

„We zullen dan zelf ook te weten komen wat er met die geheimzinnige kamer aan de hand is,” bedacht Kees.

Nel knikte. Ze begon schik in het geval te krijgen. Met ongeduld wachtte ze op de volgende avond.

Hoofdstuk XII

KEES EN NEL VERDWALEN IN DE DUINEN EN BELEVEN EEN WONDERLIJK AVONTUUR

Een paar dagen waren voorbijgegaan. Kees had met Nel afgesproken, dat ze de komende nacht hun post zouden betrekken. Vol spanning wachtten ze nu op de nacht.

Eerst zouden ze natuurlijk gewoon naar bed moeten gaan, maar het was zo heerlijk buiten.

„Hoe denkt mijn tweeling over bedje Veren in de Lakenstraat?”

„Het is nog zo warm, vader en het licht ook in de verte. Als er onweer komt . . .”

„Er komt geen onweer.”

„Mogen we nog een klein duinwandelingetje maken?” bedelde Nel.

„Vooruit dan, maar niet te lang wegblijven, hoor.”

De tweeling beklom het naaste duin.

„Gelukkig dat we nog even mogen opblijven, Nel. Het zal een toer zijn om wakker te blijven tot middernacht.”

„En als je in slaap valt?”

„Dan moet je me wakker maken. Je komt toch bij me, als alles slaapt?”

Nel knikte.

„Mèè . . . mèè . . .”

Ze schrokken van de mekkerende geit, die naar hen toe kwam.

„Dat is de geit waar Vera altijd naar toe gaat. Wat wordt zij lang in de duinen gelaten vanavond. Het arme dier! Zij verlangt naar de stal,” zei Nel.

„O zeg, zij is los. Willen we haar wegbrengen?” riep Kees.

„Dat is veel te ver,” stribbelde Nel tegen. „We binden haar gewoon weer vast.”

„Waarom binden we haar vast? Zij heeft de haring uit de grond getrokken. We kunnen dat arme dier hier niet rond laten dwalen.”

„Laten we haar dan mee naar huis nemen,” stelde Nel voor.

„Je zult de ogen van Veertje eens zien, als we een geit rijk zijn.”

„Het arme dier moet toch gemolken worden,” zei Kees. „Toe, laten we haar even naar honk brengen. Zij hoort bij het huisje, dat een eindje verder in de duinen gebouwd is.”

Nel besloot haar broertje zijn zin te geven. Per slot van rekening kon je toch ook dat arme dier hier niet rond laten dwalen. Gewillig volgde de geit hen. Het leek wel of het dier begreep, dat de kinderen haar naar de stal wilden brengen.

„Wat wordt het donker, hè?” zei Nel. „Ik dacht eigenlijk, dat dat huisje veel dichterbij was.”

„Ja, dat dacht ik eigenlijk ook . . . O Nel, we komen bij zee uit.”

„'t Lichten wordt ook erger,” zei Nel ongerust. „Waar is dat huis nu toch?”

„We moeten teruglopen en meer de duinkant houden.”

De geit volgde niet meer zo gewillig en dat bracht Kees op een idee.

„We moeten de geit de leiding laten nemen, Nel. Ze zal beter de weg weten dan wij.”

„Dan raken we haar toch kwijt,” zei Nel angstig.

„We houden het touw los in onze handen. Kom mee, Nel, zij loopt vast en zeker op huis aan.”

Kees kreeg gelijk. De geit liep heuvel op en heuvel af en de tweeling herademde, toen ze in de verte een paar verlichte ruitjes zagen.

„Dat is het huisje,” riep Kees. „Nu zijn we er zo.”

Even later sprongen ze het duin af en klopten op de deur van de armoedige woning.

Het duurde lang eer er antwoord kwam. Maar toen de geit een paar maal mekkerde, omdat zij haar stal geroken had, werd de deur haastig opengerukt en een slonzige vrouw stond in de deuropening.

„Wat moeten jullie met onze geit?” snauwde ze.

„Zij was losgebroken en nu komen we haar terugbrengen.”

De vrouw lachte spottend. „Het lijkt wel of je het over een hollend paard hebt. Onze Mia kan heus de weg naar huis wel vinden en ze zal het ook wel overleven, als ze eens een nachtje in de buitenlucht blijft.”

„Wat is er voor bezoek op de late avond?”

Een man kwam naast de vrouw staan, maar de vrouw kon geen antwoord geven. Een felle bliksemschicht zette alles in laaiende gloed en een felle donderslag volgde. Nel klampte zich angstig aan haar broertje vast.

„Zijn jullie verdwaald?” vroeg de man vriendelijk.

„Ze hebben onze Mia hierheen gebracht. Ze waren bang, dat zij in zeven sloten tegelijk liep.”

„Ze hebben in ieder geval een goed werk gedaan,” zei de man.

„Waar wonen jullie, kinders? Wil je hier schuilen?”

„Thuis zullen ze zo ongerust zijn,” zuchtte Nel. „Laten we hard teruglopen.”

De man keek naar de lucht.

„Ik zou maar even hier blijven. Als de bui over is, zal ik jullie even wegbrengen.”

Nel en Kees begrepen wel, dat ze de uitnodiging moesten aannemen. Er zou niet veel anders opzitten.

Schoorvoetend gingen ze naar binnen. De man trok een paar krukjes onder de tafel uit, waarop de kinderen konden gaan zitten.

Mia was meegedrenteld de kamer binnen en schurkte zich tegen de tafel. Het was goed, dat ze naar binnen waren gegaan. De bui barstte nu in al haar hevigheid los en de regen kletterde tegen de ruiten.

„Strenge heren regeren niet lang,” troostte de man. „Wonen jullie niet op Isabella? Als de bui over is, ben je in een wip thuis.”

Nel sprong ineens op en wees met een angstig gezicht naar het raam.

„Een gezicht... er keek daar iemand door het raam.”

Eer de man kon antwoorden, werd de deur opengerukt en een druipnatte man kwam de hut binnen. Verwonderd keek hij naar de kinderen.

„Ha jonker,” zei de vrouw ruw, „kom je je borrel halen? Heb je een konijn meegebracht?”

„Praat geen onzin,” zei de binnengekomene. „Wat zijn dit voor kinderen?”

„Ze wonen in Huize Isabella en ze schuilen hier voor het onweer.”

De bezoeker richtte zich op of hij gestoken werd en snauwde: „Isabella... wonen ze in Huize Isabella? Met wie wonen ze daar en wat zoeken ze er?”

„Vader heeft het huis gehuurd en we blijven er een paar maanden, want moeder is ziek en Thea ook. Thea is mijn zusje,” zei Nel zacht.

„Maar zeg, wat gaat dat jou allemaal aan, jonker?” viel de vrouw het kind ruw in de rede.

Zonder op de vrouw te letten, vervolgde de jonker zijn vraagspreek. Hij vroeg weer hoeveel mensen er waren en of alle kamers bewoond werden.

„Je hebt toch geen inbraakplannen, jonker?” spotte de vrouw. „Een konijntje verschalken kan geen kwaad, maar je zet geen voet in een andermans huis, hoor.”

De jonker bleef doorvragen en Kees vertelde, dat mevrouw Van Heulen nu ook bij hen woonde.

„Mevrouw Van Heulen?” herhaalde de vreemde man dromerig, „mevrouw Van Heulen . . . ?”

„Ziezo, het onweer is over. Ga jij ze nu maar thuisbrengen, jonker,” lachte de eigenaar van de geit. „Je kunt ze dan verder uithoren. Je schijnt nogal belang te stellen in dat oude bouwvallige huis.”

Ze traden naar buiten. Nel mompelde nog iets van: „Bedankt voor het schuilen,” maar de vrouw antwoordde ternauwernood. Ze knalde de deur achter de kinderen dicht, alsof ze wilde laten merken, hoe hun verblijf haar gehinderd had.

Nel klampte zich aan Kees vast. Het was zo aardedonker buiten. Telkens lichtte het nog in de verte en dan leken de duinen wel dreigende reuzen.

„We nemen het duinpad maar,” zei de jonker.

„Maar daar zijn we straks verdwaald.”

„Ik verdwaal hier nooit,” zei de man ruw. „Volg me maar.”

Nel zuchtte en hield Kees' hand stevig in de hare. Er zat niets anders op dan de ruwe klant maar te volgen, doch ze nam zich voor bij de eerste de beste verdachte beweging een keel op te zetten van wonder en geweld.

Nee, verdachte bewegingen maakte de jonker niet, maar wel bleef hij midden in de duinen staan om te vragen, hoelang mevrouw Van Heulen nu al bij hen woonde en hoe ze er uitzag.

„Kort en dik,” zei Nel een beetje ongeduldig. „en als u haar zien wilt, komt u dan morgen maar eens kijken. Maar we willen nu wel graag naar huis. Ze zullen thuis zo ongerust zijn over ons.”

„Nee . . . nee,” schrok de jonker. „je mag helemaal niet zeggen, dat je mij gezien hebt . . . dat ik . . . dat ik iets gevraagd heb. Ik vroeg het zo maar. Ik ken haar niet.”

Kees haalde de schouders op. Nel bleef staan en wees op een lichtje, dat ze in de verte zag.

„Kijk daar eens.”

„Dat licht beweegt,” zei Kees. „O, dat is vast vader, die ons aan 't zoeken is.”

„Dan ga ik maar,” zei de jonker en hij maakte rechtsomkeert. De kinderen bleven staan en keken hem verwonderd na.

„Wel, dat is een rare sinjeur,” zei Kees. „Hij wil alles van ons weten en als hij denkt, dat vader komt, smeert hij hem. Stel je voor, dat mevrouw Van Heulen en hij tot een roversbende behoren. Hij wilde alles van haar weten.”

„Als ze tot een roversbende behoorden, zou die man niet zo naar haar gevraagd hebben.”

„We vragen haar morgen gewoonweg of ze de jonker kent,” zei Nel.

„Nee domoor, we vragen niets,” zei Kees. „We moeten zien uit te vinden wat voor komplot ze aan 't smeden is.”

Al pratend waren ze in de richting van het lichtje gelopen, maar plotseling was het verdwenen. Kees zette zijn handen aan de mond en begon te roepen: „Heila ... ho-o ... Heila ... ho-o,” en Nel hielp met een heel wat minder geluid: „Hierheen, we zijn hier!”

Het lichtje kwam niet weer te voorschijn en het huilen stond Nel nader dan het lachen.

„Stel je voor, dat we weer verdwalen en weer bij die rare mensen terechtkomen.”

Maar die angst bleek ongegrond, want toen ze struikelend en stropelend het volgende duin beklommen hadden, zagen ze plotseling de lichten van Huize Isabella.

Met een ruk trok Kees zijn zusje vooruit.

„We zijn er, Nel. We zijn er. Vader heeft natuurlijk expres alle lichten van het huis aangestoken om ons de weg te wijzen. Kijk maar, alles is verlicht.”

Maar toen ze bij het huis aankwamen, merkten ze dat Greetje zo verstandig was geweest. Vader en Joost Slot waren de duinen ingegaan om de verloren schapen te zoeken.

Greetje stond op de uitkijk en zuchtte: „Hè, gelukkig dat jullie er zijn. Nu moeten we de tafelbel halen, want ik heb afgesproken met vader en Joost, dat ik die zou luiden, als jullie terugkwamen, terwijl zij nog aan 't zoeken waren.”

„Dat magere belletje,” schamperde Kees. „Dat horen ze niet eens.”

„Dat valt wel mee,” zei Greetje. „Bel nu maar.”

Terwijl Kees belde, trok Greetje haar zusje de huiskamer binnen. Thea lachte en hilde tegelijk en zei: „'t Lijkt wel of de hele familie Grijpink een keer verdwalen moet in de duinen.” Vera, die slaapdronken tegen Thea aanleunde, wilde met alle geweld weten of Nel ook kaboutertjes en elfjes gezien had, want in de sprookjesboeken stond, dat die 's nachts altijd te voorschijn kwamen.

Al heel gauw daagden Joost en vader ook weer op. Ze droegen nog altijd hun brandende lantaarn en vader bromde: „En biecht nu maar eens op. Waarom hebben jullie ons zo in onrust laten zitten? Toen het begon te onweren, had je nog ruimschoots de tijd gehad om thuis te komen.”

Toen vertelde Kees van Mia, de geit, die ze thuis hadden willen brengen en Nel vertelde van het huisje, waarin ze geschild hadden.

„Wat een romantisch avontuur,” lachte Greetje. „Jullie zijn natuurlijk erg moe. Kon je de weg terug wel vinden?”

Nel wilde over de jonker beginnen, maar ze kreeg een por in haar rug van Kees en ze begreep onmiddellijk, dat ze niets mocht zeggen.

„We zijn wel moe, maar we zouden nog best wat willen hebben,” zei Kees. „Een appel of zo.”

„Wel ja, appels om deze tijd van 't jaar! Zal ik maar thee zetten?”

„Hè bah, thee.” smaalde Kees, die liever een extraatje had.

„Wat denken jullie dan van een glaasje ranja?”

De deur werd opengeduwd en mevrouw Van Heulen kwam de kamer binnen. Ze zag er weer potsierlijk uit in de wijde peignoir met de krulspelden in het grijze haar en Romeo aan een touwtje naast haar.

Ze zette een fles limonade op tafel en Greetje, die de glazen haalde, zei: „We hadden u al eerder verwacht, mevrouw. Heeft u niet gehoord, dat het zo geonwaard heeft? De tweeling is erdoor verdwaald.”

Mevrouw Van Heulen kreeg een kleur en schudde het hoofd. „Ik heb zeker erg vast geslapen. Ik werd pas wakker door de bel en toen . . . ja, toen wilde ik wel graag weten wat er aan de hand was.”

Ze dronken gezellig ranja en Joost toverde uit een fietstas een bus koeken te voorschijn, maar toen vond vader dat ze als een kievit naar boven moesten en dat het tijd werd voor Joost om een-twee-drie naar huis te gaan.

Maar Joost ging niet meer naar huis. Hij kreeg toestemming om het bed met Kees te delen.

Kees en Nel keken elkaar veelbetekenend aan. Nu zou er vast en zeker van hun nachtelijke spionage niets kunnen komen. Nel was er eigenlijk niet rouwig om. Ze was erg moe van hun avontuurlijke tocht.

Kees wipte het eerst naar boven. Hij vond het wel leuk gezelschap te krijgen voor de nacht. Morgen kwam er weer een dag

en als het dan nacht werd, zouden Nel en hij op post staan. Toen hij langs de kamer van mevrouw Van Heulen kwam, zag hij dat de deur op een kier stond. Hij kon niet laten er even naar binnen te gluren. Het licht van de gang zette de kamer in schemer en in de spiegel, die op zij van de deur was, kon je zien wat er zich in bevond.

„Scheer je weg . . . scheer je weg . . . domme Romeo,” kraste de papegaai.

En toen knikte Kees langzaam en nadenkend. Natuurlijk was er weer iets wat niet klopte in het verhaal van mevrouw Van Heulen. Wat had Kees namelijk gezien door de spiegel? Het bed van mevrouw Van Heulen was nog keurig opgemaakt en de dekens waren niet teruggeslagen.

Het kon dus niet waar zijn, dat zij diep in slaap was geweest en dat ze daarom het onweer niet had gehoord.

Wat had zij tijdens het onweer uitgespookt?

„We zullen er wel achter komen,” zei Kees zacht. „Nel en ik zullen het raadsel best oplossen.”

Hoofdstuk XIII

NOG MEER NACHTELIJKE AVONTUREN — GREETJE IN ZAK EN AS

Kees zat over zijn meetkundeboek gebogen. Zijn potlood volgde gedachteloos de omtrek van een driehoek van A naar B en van B naar C . . . altijd maar weer. Zijn gedachten waren ver weg.

Nel kwam binnen en plofte naast hem op een bijgetrokken krukje.

„Hoe is 't, Kees? Heb je uitgevonden wat er met die gelijkbenige driehoek aan de hand is?”

„Ik heb niets uitgevonden. Ik heb alleen uitgevonden, dat mevrouw Van Heulen gisteravond weer eens gejoekt heeft.”

„Hoe dan?”

Nadat Kees het verhaal verteld had, zei Nel: „Soms zou je heel boos kunnen worden op mevrouw Van Heulen en soms is ze zo lief. Laten we de hele geschiedenis nu in ieder geval aan vader vertellen.”

„We moeten zelf uitvinden wat er aan de hand is,” vond haar broer.

Toen ze aan tafel zaten, vertelde vader dat mevrouw Van Heulen weer één van zijn schilderstukken gekocht had en voor Thea was er op een onbegrijpelijke manier een prachtige tuinparasol gebracht.

Thea had de vorige dag geklaagd, dat ze gedurende de morgenuren wat last had van de zon.

„Misschien is ons mevrouwtje een heks,” zei Nel later tegen haar broer. „Maar dan is ze een goede heks, hoor en ik vind het niets leuk, dat we haar vannacht moeten bespioneren.”

„En toch moet je me beloven, dat je wakker zult blijven, Nel. Om precies twaalf uur moet je naar beneden sluipen. Ik zal er ook zijn.”

„En als ik dan slaap?”

„Je valt niet in slaap. We gaan hier altijd wat later naar bed dan thuis. Je kunt gemakkelijk wakker blijven.”

Ja, en toen vond vader het die avond juist nodig, dat ze vroeg naar boven gingen.

„'t Is gisteravond laat geworden,” zei hij. „Vanavond gaan we onze schade inhalen.”

Om tien uur was Huize Isabella in diepe rust. Tenminste schijnbaar in diepe rust. Want Kees stond voor het dakraampje en probeerde met een paar wijd opengesperde ogen wakker te blijven.

En Nel? Die wreef in haar ogen om het zand eruit te wrijven, dat Klaas Vaak erin gestrooid had.

Half elf — elf uur — half twaalf — ... ja, daar sloeg de klok beneden twaalf uur. Nu zou Kees op haar wachten.

Doodstil liet Nel zich uit haar bed glijden en sloop heel zacht naar de deur. Gelukkig had ze die op een kiertje laten staan. Nu stond ze op de donkere overloop.

Hu, ze rilde van spanning.

„Ben je daar, Kees?” fluisterde ze.

Niemand antwoordde en geen hand kon ze voor haar ogen zien. Ze bleef even staan tot haar ogen aan het donker gewend waren. Kees was er nog niet. Zou ze hem gaan halen?

Nel bewoog zich in de richting van de trap en toen ze die al tastend gevonden had, beklom ze een paar treden.

Krak — krak — krak.

Oef, wat kraakten die treden. Verschrikt stapte ze weer op de overloop.

Die nare Kees ook. Nu was hij zelf in slaap gevallen. Wat moest ze nu doen?

Ze ging weer in de richting van de trap en kroop achter een kast, die daar stond. Juist op tijd was ze er, want net toen ze er stond, hoorde ze gerucht.

O, als dat Kees nu maar was, dacht ze. Stel je voor, dat ze hier helemaal alleen de wacht moest houden.

Wat hoorde ze daar weer? Zachte voetstappen op de overloop, een ronde lichtplek, die op de muur scheen. O nee, dat was Kees niet. Hier stond ze nu helemaal alleen. De voetstappen kwamen nader. Of hielden ze op?

„Help... Greetje... Help... vader... Kees.”

Voor ze het wist, had Nel in haar angst om hulp geroepen.

In een ogenblik was het hele huis in rep en roer. Vader kwam zijn kamer uitrennen. Kees, die als een marmot geslapen had, rolde bijna de zoldertrap af... Thea vroeg wat er was en Veertje kreeg bij voorbaat maar vast een huilbui.

En voor Nel een woord kon uitbrengen, zag ze bij het licht, dat nu brandde, dat mevrouw Van Heulen haar kamer uitkwam. Romeo schommelde achter haar aan en de papegaai schold achter haar met zijn krassende ruwe stem.

En Greetje? Kwam Greetje haar kamer niet uit?

Nee, want zij lag onder aan de trap. Zij was het, die Nel zo had laten schrikken.

Vader vloog de trap af en hielp zijn oudste dochter opstaan.

„Wat is er, meisje? Heb je je zeer gedaan?”

Greetje hilde en lachte tegelijk en wreef zich over haar enkel.

„Alleen mijn been doet zeer. O, wat ben ik geschrokken. Ik werd wakker en meende me te herinneren, dat we het licht in de huiskamer hadden laten branden. Ik stak het licht niet op om geen onnodig leven te maken. Nel, die juist ook even naar beneden moest, zag het licht en dacht zeker, dat er een inbreker op de gang was. Ze gilte en ik rolde van schrik van de trap af.”

Nel herademde. Als Greetje dacht, dat ze naar beneden was gegaan om wat fris water te halen of iets dergelijks, moest ze haar maar in die waan laten.

Vader zei ongeduldig: „Ja maar, kinderen, moet ik voortaan een wacht op de gang zetten? Slapen jullie of dwalen jullie 's nachts door het huis?”

„Dat doe ik alleen,” meesmulde het oudje. „Mij kun je 's nachts op alle uren in huis aantreffen.”

„Valse kat,” dacht Nel. „Zij is het, die ons hele huis in opschudding brengt. Arme Greetje, nu is zij er de dupe van geworden.”

Kees, die zich erg schuldig voelde, stond er met neergeslagen ogen bij en durfde zijn tweelingzusje haast niet aan te kijken. O, dat hij nu toch in slaap gevallen was. Wat schaamde hij zich voor Nel.

Greetje bleef kreunen van pijn, maar stelde haar huisgenoten toch gerust.

„Mijn enkel is natuurlijk verstuikt. Dat is alles. Als jullie er een doek met azijn om wilt binden, zul je zien dat ik morgen weer kan lopen als een kievit.”

Greetjes voet werd verbonden en vader en Kees brachten haar samen weer naar boven.

Nel kreeg geen gelegenheid meer om haar broer de les te lezen, maar de volgende morgen zat ze al vroeg op de rand van zijn bed.

„O bah, Kees, wat een misselijke jongen ben jij.”

„Ik was toch in slaap gevallen,” zuchtte hij, „en ik had me zo voorgenomen wakker te blijven. Ik ben even op bed gaan lig-

gen . . . eventjes maar en toen moet ik in slaap gevallen zijn.” „Ik help je ook niet meer, hoor,” waarschuwde Nel. „Ik denk er niet aan nog eens op die griezelige overloop te staan. Er komen nog ongelukken van. Laten we toch alles tegen vader vertellen.”

Maar Kees moest en zou zijn eigen boontjes doppen.

„Bemoei jij je er verder maar niet mee. Ik zal nog eens zien wat ik doe.”

En Greetje? Hoe was het met Greetje?

Greetje werd op een stoel gezet, want haar enkel was nog aardig gezwollen.

„Wij doen vandaag samen de huishouding,” zei vader.

Ach ja, zij deden de huishouding. Vader sneed wat dikke hompen brood en Nel zette thee, die op gootwater leek. Maar toen vader even naar buiten was om Thea in haar ligstoel te installeren, glipte Greetje van haar stoel en probeerde op haar zere voet te lopen.

Ze moest even kijken of er genoeg aardappelen waren voor het warme hapje bij de lunch en ze moest even controleren of de melk wel gekookt was.

Ach ja, die dappere kleine Greet! Ze moest alle dingen doen, die moeders doen die een beetje ziek zijn. Ze sleepte zich steunend en kreunend voort tot ze zich, moe en bleek van pijn, op een keukenstoel liet zakken.

En nu kon ze niet meer — zie je — ze kon niet meer en ze hilde van pijn en narigheid. Want de anderen waren allemaal aan hun eigen werk gegaan, toen ze zagen dat Greetje zich weer staande kon houden.

Ja, zo doen altijd alle huisgenoten tegen moeders en tegen haar, die de moeder vervangen. Het is ook wel gemakkelijker om te doen of je niets ziet, hè?

En zo ging het op Huize Isabella ook.

„Wat is dat nou? Tranen bij ons huishoudstertje?”

„O dokter!”

Greetje was opgesprongen, maar liet zich met een kreet van pijn weer zakken. Dokter Verhey, die weer eens onverwacht

naar Duinhoek was gekomen om te kijken, hoe het met Thea stond, vond me daar een andere patiënt.

„Zo,” zei hij, „laat me eerst die nare enkel maar eens zien. Ik zie het al. Minstens acht dagen rust en niet een klein beetje rust, maar absoluut blijven zitten. Waar zijn die huisgenoten van je?”

Ja, die kwamen één voor één binnen en keken heel blij, toen ze dokter Verhey zagen, maar ze schaamden zich, toen ze begrepen dat ze Greetje lelijk in de steek hadden gelaten.

„En nu mijn patiëntje voor wie ik eigenlijk de reis gemaakt heb,” zei dokter Verhey. „Waar is ze?”

Hij vond Thea stralend en wel op het terras.

„O dokter, kijkt u eens naar mijn parasol. Ik heb helemaal geen last meer van de zon.”

„Ik denk, dat je heel gauw wèl last van de zon zult krijgen. Dan zeg ik: floep, dicht die parasol en jij lopen.”

„O dokter . . .”

„Tut-tut, juffertje. We zullen je eerst eens onderzoeken.”

Toen het onderzoek was afgelopen, zei dokter Verhey: „Ik geloof, dat we het gewonnen hebben, mijnheer Grijpink. De zee-lucht heeft wonderen gedaan. Thea mag nu steeds meer opstaan en u hoeft haar niet al te veel als een herstellende zieke te behandelen. Zachtjes aan beginnen, maar dan moet u haar al heel gauw laten doen wat ze zelf kan.”

De blijdschap om Thea's beterschap drong de bezorgdheid om Greetjes enkel op de achtergrond.

Kees lachte: „Ik weet raad. Greetje op de stoel van Thea en Thea kan het huishouden doen.”

„We helpen allemaal een handje,” zei vader, maar dokter Verhey trok zijn wenkbrauwen hoog op.

„Nee, nee, we hebben gezien, hoe dat gaat,” zei hij.

Daar kwam mevrouw Van Heulen binnenzeilen. Ze stelde zich plechtig en vormelijk voor aan de dokter en werd vlug op de hoogte gebracht met de toestand in het gezin.

„En nu moeten we een hulp nemen voor acht dagen,” besloot vader Grijpink zijn relaas. „Greetje kan dan uitrusten en Nel kan aan haar huiswerk blijven.”

Het wonderlijke dametje knikte of haar hoofd eraf zou vallen.

„Natuurlijk, we nemen een hulp en ik neem de neit van de onkosten wel voor mijn rekening.”

„Maar waar halen we zo gauw een hulp vandaan?”

„Ik weet wel iemand, die vast en zeker helpen wil,” riep Kees.

„De moeder van Job. Ze gaat wel meer uit werken.”

„Ja, juffrouw Koning, dat is een idee,” zei vader. „Ze heeft hier vroeger gediend en ze kent het huis op een prikje.”

„Maar Trineke dan?” weifelde Thea.

„Trineke kan ze in het karretje meebrengen.”

Maar toen veranderde mevrouw Van Heulen als een blad aan de boom.

„Och, maar het is ook helemaal niet nodig, dat er hulp komt,” zei ze. „Laat u alles maar eens aan mij over. U zult eens zien, hoe heerlijk ik kan koken en als ik toezicht houd, zal ik heus wel zorgen dat ieder zijn taak volbrengt.”

„Mag ik ook van de partij zijn?” riep Joost Slot, die onverwacht zijn hoofd om de tuindeur stak.

„Goed, we charteren jou voor het schillen van de aardappelen. Greetje heeft haar voet verstuikt,” lichtte Kees in.

„Als iedereen dan belooft wat mee te helpen, kunnen we het misschien wel zonder hulp stellen,” vond vader.

Nel en Kees staken direct de handen uit de mouwen. Ze dekten de tafel en sneden brood en mevrouw Van Heulen toverde in de keuken van wat koude aardappelen een heerlijk warm hapje.

Er heerste een opgetogen stemming aan tafel, maar later toen Nel en Kees samen afwasten, fluisterde Kees: „Heb je 't gemerkt, Nel? Mevrouw Van Heulen was er eerst voor om een hulp te nemen, maar toen ze de naam van Jobs moeder hoorde noemen, krabbelde ze weer terug.”

Hij legde de theedoek neer en telde op zijn vingers na: „Dat dametje sluipt 's nachts over de gang en breekt in, dat is één. Ze is bekend bij een stroper, die „jonker” genoemd wordt, dat is twee. En ze is doodsbenauwd voor Job zijn moeder, dat is drie.”

„Maar ze is ook een schat,” zei Nel. „Eerlijk is eerlijk. Ze helpt ons en ons huishouden van alle kanten.”

Greetje lag buiten in de zon, maar van rusten kwam niet veel.

Ze liet zich papier geven en schreef aan moeder het grote nieuws van Thea's herstel.

En in de brief, die een paar dagen later terugkwam, schreef moeder:

O kinderen, wat is God goed voor ons en wat komt alles wonderlijk terecht. Wat zal mijn kleine Thea blij zijn. En Greetje, je schreef helemaal niet hoe het kwam, dat je je voet verstuikt hebt. Nel en Kees zijn dezelfde gezonde brokken van vroeger, hè?

Vreemd, dat ik dat lieve dametje nog niet ken, dat zo vriendelijk is om te helpen en nog geld toegeeft ook. En Joost Slot, van wie jullie zo vol zijn. Ook al een vreemde naam voor mij. Wat verlang ik ernaar om weer bij jullie te zijn . . .

Toen Kees de brief gelezen had, trok hij smalend zijn neus op en mompelde: „Dat lieve dametje, over wie moeder het heeft, kon wel eens door de politie opgepakt worden voor moeder komt. Ik zal haar in de gaten houden, al heb ik het nog zo druk.”

Hoofdstuk XIV

EEN PICKNICK AAN 'T STRAND — KEES SPEELT VOOR DETECTIVE EN KRIJGT EEN OORVIJG

Dokter Verhey was weer verdwenen en het huishouden op Isabella liep best. Iedereen hielp Greetje en 's nachts was er niets meer te horen in Huize Isabella.

Kees en Nel, die door de huishoudelijke bezigheden oververmoeid waren, sliepen als marmotten en de lik crème, die Kees

weer in het sleutelgat van de geheimzinnige kamer had gesmeerd, bleef er zitten. Mevrouw Van Heulen verdween om negen uur al naar haar kamer, want het viel ook voor haar niet mee de ongewone bezigheden te verrichten.

Thea had haar eerste wandelingetje gemaakt aan de arm van Nel. Ze was niet ver gegaan en ze was heel moe geweest, toen ze terugkwam. Maar dat was niet erg. Dokter Verhey had zijn kleine patiënt wel voorspeld, dat het heel lang zou duren, eer ze zich weer net zo flink zou voelen als de anderen.

Zelf liet ze zich niet uit het veld slaan en vader moest haar beloven, dat ze nu met z'n allen weer een dag naar het strand zouden gaan.

„Maar zo ver mag je niet lopen.”

„Joost zal zorgen voor een grote strandkar,” vertelde Thea.

„O, ik zal het verrukkelijk vinden om ook te kunnen pootjebaden.”

„Dus jullie hebt achter mijn rug plannen gemaakt,” glimlachte vader. „En Greetje? Hoe moet Greetje naar het strand komen?”

„We wachten nog een paar dagen, dan kan ik weer lopen als een kievit,” lachte Greetje. „Ik vind ook, dat we Thea's beterschap maar eens moeten vieren met een picknick aan het strand.”

„Goed, dan gaan we dinsdag,” beloofde vader. „Maar het moet een goede stranddag zijn. Niet al te veel wind en een heerlijk zonnetje.”

Al heel vroeg in de morgen was Thea op de bewuste dag wakker. Over haar bed lag een fleurige nieuwe strandjurk, die ze van vader en Greetje en een bijpassende zonnehoed, die ze van mevrouw Van Heulen had gekregen.

Nel was de eerste, die op de kamer kwam. Ze liet Thea een fleurig rood lint zien en grapte: „Alsjeblieft Thea, van mijn armzalige zakcenten gekocht.”

Thea kwam op de rand van het bed zitten en sloeg haar arm om Nel heen.

„O Nel, dat ik weer beter zal worden. Ik ben dikwijls zo bang geweest, dat het nooit meer in orde zou komen met mijn rug.”

Nel trok haar zusje aan het oor.

„Maar onze inkomsten gaan achteruit, zus, want wie zal de snoezige schelpenvrouwjes maken, waar jij zoveel geld mee verdiende?”

„Ik ga ze nu nog veel mooier maken, want ik kan nu aan het strand zelf de schelpen zoeken, die ik nodig heb. Jullie brengen alleen maar rommel mee.”

Joost Slot, die met zijn kar over het terras aan kwam bolderen, zorgde dat de hele familie binnen een minimum van tijd op de been was.

„Heb je ook proviand meegebracht, Joost?” plaagde Nel.

„Ik zal moeten werken als een paard om have en goed naar het strand te transporteren,” lachte Joost. „En verder zal ik wel op ijsjes trakteren, als we op het strand zijn.”

„IJs van sjokela,” riep Veertje. „En hele dikke.”

„Jij eet je buikje maar vol met zandtaartjes, die je de hele dag kunt bakken.”

„Goed, dat je dat zegt, Joost,” zei Greetje. „De zandvormpjes moeten ook mee.”

Zandvormpjes, badpakken, thermosflessen, alle hens moesten aan dek komen voor ze via de kortste weg naar zee konden vertrekken.

Kees hielp Greetje fietsend en lopend naar het strand en Joost trok de strandkar waar Thea en Veertje dubbelgevouwen in schokten en schommelden.

„Voorzichtig Joost, je breekt nog een wiel,” riep Greetje.

Maar Joost lachte haar uit en riep: „Als 't wiel breekt, repareren we het wel. Maar ik vind het heerlijk, dat we niet meer met Thea hoeven om te gaan of ze kraakporselein is.”

Mevrouw Van Heulen volgde met vader in de achterhoede. Vader droeg zowaar het rolronde lijfje van Romeo en als 't aan mevrouw Van Heulen had gelegen, zou hij de kooi met de papegaai ook nog gedragen hebben.

Een kwartier later hadden ze zich aan het strand geïnstalleerd. Kees en Nel haalden onmiddellijk plankjes en ballen te voorschijn en begonnen te spelen, maar de anderen rustten heerlijk uit.

„Wanneer gaan we in zee?” vroeg Kees, toen hij, moe van 't balspel, in het zand neerplofte.

„Vanmiddag, als 't wat drukker is op 't strand. Dan voelt Thea zich niet zo eenzaam, als ze alleen achterblijft.”

„De dokter heeft niet gezegd, dat ik niet in zee mocht,” pruilde het zusje.

„Nee, hij vond zeker, dat we zelf wel zo wijs zouden zijn om geen rare streken uit te halen,” merkte vader op.

„Mag ik nu in zee gaan, vader? Dan blijf ik vanmiddag bij Thea.”

Vader knikte. „Maar ga niet te ver, hoor jongen. De zee is en blijft gevaarlijk,” waarschuwde hij.

„Ik ga wel even mee,” riep Joost. „Twee zeebaden per dag doen een oude zeerob als ik ben geen kwaad.”

Greetje, Thea en Nel hadden hun kousen uitgetrokken en gingen met Veertje aan hun hand pootjebaden. Greetje beweerde, dat ze in het zeewater niets meer voelde van haar zere enkel en Thea liet het water tot aan haar knie komen.

Toen ze terugliepen naar de tent, was vader aan 't schilderen en mevrouw Van Heulen was al bezig alles in orde te brengen voor de koffietafel. Ze had een fleurig papieren servetje over het zand gespreid, zette daar de bekertjes op en legde de pakjes boterhammen ernaast.

Joost zorgde voor het dessert. Hij ging aan het strandtentje een hele stapel ijswafels halen, maar het was zo warm, dat de wafels gelijk met de boterhammen moesten verdwijnen. Och, wat gaf het? Aan 't strand mocht alles en kon alles en alles was even heerlijk.

En toen kwam het moment, dat de Grijpinkjes in zee zouden duiken.

Mevrouw Van Heulen ging natuurlijk niet mee. Die lag in een luie stoel te dutten en Romeo snurkte als een os.

Kees bleef bij zijn zusje.

„Zorg goed voor je zusje, hoor,” waarschuwde vader.

Met de armen om elkaar heengeslagen keken zus en broer, hoe hun huisgenoten voetje voor voetje de koude golven inliepen. Veertje, die nu geen watervrees kende, liet zich jonassen door Nel en Joost.

Thea wilde wel blijven kijken, maar Kees drong haar in de richting van de tent.

„Voorzichtig aan, Thea,” waarschuwde hij. „We willen graag, dat je beter bent en blijft.”

„Ja opa,” plaagde Thea en ze wees op de lege stoel.

„Kijk eens, mevrouw Van Heulen is er tussenuit. Ze is vast geschaakt.”

„Romeo heeft niet eens gemerkt, dat ze wegging, die luie hond,” lachte Kees en hij zocht het strand af om hun huisgenote te vinden. Maar in geen velden of wegen was de gebloemde japon van mevrouw Van Heulen te ontdekken.

En toen vond Thea het briefje, dat mevrouw Van Heulen aan de binnenkant van het tentje vastgestoken had. Het was met potlood geschreven en er stond op: „Ik ben even naar het dorp. Mevrouw Van Heulen.”

Kees keek peinzend in de richting van de duinen en zei weifelend: „Thea, zou je 't erg vinden om even alleen te blijven?”

„Alleen? En al die mensen, die aan 't strand zijn dan? Die houden me toch ook gezelschap? Ga maar gauw. Hoelang blijf je weg?”

„Ik denk een kwartiertje, hoogstens een half uurtje,” zei Kees en hij liep langzaam in de richting van de Boulevard.

Mevrouw Van Heulen was dus naar 't dorp. Ja, dat had ze op het briefje gezet, maar hij durfde er een lief ding om te verwedden, dat ze naar Huize Isabella was gegaan. Nu had Kees een kans haar in de gaten te houden. Jammer dat Nel er niet was om met hem mee te gaan op zijn speurtocht.

Zo vlug mogelijk klom hij tegen de duinen op en nam de kortste weg naar Huize Isabella. Hier hoefde hij niet uit te kijken naar hun huisgenote, want mevrouw Van Heulen zou wel de weg over het duinpad gekozen hebben. Die was wat langer, maar veel minder vermoeiend.

Dicht bij het huis werd Kees voorzichtiger. Hij kroop van duin tot duin verder en verborg zich telkens achter het lage struikgewas.

Achter het duin, dat aan Isabella grensde, bleef hij liggen. Nu zou hij kunnen zien of mevrouw Van Heulen werkelijk het huis bezocht. Met gesloten deuren en ramen lag het vervelozе huis in de blakerende zon. In ieder geval was mevrouw Van Heulen nu nog niet het huis binnengekomen.

Na een kwartier lag Kees nog in zijn schuilplaats. Stel je voor, dat het wonderlijke dametje werkelijk alleen maar van het strand was vertrokken om een boodschap in het dorp te doen. Maar het antwoord kreeg Kees, toen hun wonderlijke huisgenote boven de tegenovergestelde duintop zichtbaar werd. Mevrouw Van Heulen kwam hijgend en wel op het huis af en haalde de sleutel te voorschijn.

„Zie je wel,” mompelde Kees, „zie je nu wel? Als ze in huis is, zal ik haar nasluipen.”

Maar daar kreeg Kees geen kans voor. Mevrouw Van Heulen trok de deur achter zich dicht en van haar doen en laten was niets te ontdekken.

Verdrietig vroeg Kees zich af wat hij doen zou. Het was het beste, dat hij maar terugging naar het strand. Hij had vader beloofd bij Thea te blijven. Mevrouw Van Heulen zou wel een verzinsel hebben om haar bezoek aan Isabella te verklaren. Het gebeurde immers zo vaak, dat badgasten hun huis even opzochten om iets te halen wat ze aan het strand nodig hadden.

Maar toen zag Kees iets wat hem aan zijn plaats gekluisterd hield. Zijn adem stakte van schrik.

Achter een der ramen van het huis zag hij beweging: het was het raam van de geheimzinnige kamer. De gordijnen, die gesloten waren, werden langzaam opengetrokken en het raam werd op een kiertje opengeschoven.

Kees trok zich wat hoger op. O, kon hij nu maar zien wat mevrouw Van Heulen in die kamer uitspookte. Hij zag alleen, dat hun pensioengast heen en weer liep. Haar fleurige japon was nu eens hier en dan weer daar te zien.

Wat zocht ze toch? Was er een schat in die kamer? O, hij zou zijn vader diezelfde avond alles vertellen.

Kees wilde weer wegsluipen, maar hij kon zijn ogen niet van de geheimzinnige ramen afwenden.

Lang bleef mevrouw Van Heulen niet in de kamer. Al heel spoedig werden de gordijnen weer dichtgetrokken en even later verscheen zij op het terras. Ze trok de deur zorgvuldig dicht en liep zo vlug als ze kon het duinpad af.

Kees wilde ook teruggaan. Dwars door de duinen zou hij het

strand veel eerder bereiken dan het oude hijgende dametje, dat ook nog een omweg moest maken.

Maar toen viel zijn oog nog eens op de kamer en toen zag hij, dat mevrouw Van Heulen een dikke fout had gemaakt: ze had het raam vergeten te sluiten.

Kees kreeg een kleur van opwinding, toen hij het opengeschoven venster ontdekte. Het was een prachtkans om die kamer nu ook eens te verkennen.

Maar hoe moest hij dat raam bereiken? Het aangrenzende balkon lag voor Greetjes kamer en het was te ver van het raam verwijderd om een overstapje te maken.

Doch Kees dacht niet verder na. Hij had op gymnastiekles al heel wat halsbrekende toeren verricht. Hij moest en zou nu weten wat er in die kamer voor geheimzinnigs verborgen was en wat mevrouw Van Heulen er zocht.

In de schuur zocht hij een ladder, maar hij vond alleen een keukentrap, die niet al te hoog was. Hij sleepte de trap onder de veranda en bevond, dat hij juist bij de onderrand van het balkon kon komen, als hij op de bovenste trede stond.

Langzaam trok hij zich op en greep toen de balustrade. Ziezo, nu stond hij op het balkonnetje, maar hij was nog niet bij het raam.

Dat werd een hele toer om in die kamer te komen. Ontmoedigd keek hij om zich heen. Er zat niets anders op dan weer terug te gaan en het trapje maar weer op zijn plaats te zetten. Vader had natuurlijk nu al ontdekt, dat hij Thea in de steek gelaten had.

En toen zag hij, dat een van de balkonplanken los zat. Hij wrikte er eens aan en bevond, dat hij het ding op kon lichten. Over de rand van het balkon wipte hij de plank naar het kozijn en schoof hem onder het opengeschoven raam.

Ziezo, de verbinding was er. Alleen was het levensgevaarlijk om over die wrakke plank te kruipen. De nieuwsgierigheid van Kees was echter zo groot, dat hij de moed vond en hij volbracht het waagstuk ook. Op handen en voeten schoof hij over de plank, die overigens breed genoeg was, en duwde het raam hoger op.

Gelukkig ging dat schuiven niet stroef en door het hoog op-

geschoven raam had Kees niet de minste moeite naar binnen te kruipen.

Met een angstig kloppend hart sloeg hij de gordijnen van elkaar en keek rond in de schemerige kamer.

Wat hij zag, was niet zo erg geheimzinnig.

In het midden van de kamer stond een ouderwets schrijfbureau met een hoge opstand, versierd met krullen en lijsten. Er hing ook een ouderwets boekenrek aan de muur, dat aan lange rode koorden opgehangen was. Kees las de titels van de boeken, die in het rekje stonden: Alleen op de wereld, Winnetou's dood en een heel rijtje Enkhuizer almanakken.

Kees giechelde niettegenstaande de spanning, waarin hij verkeerde.

Mevrouw Van Heulen had hier misschien Enkhuizer almanakken gezocht, want ze had immers gezegd, dat ze die vroeger bij haar thuis ook altijd gebruikte.

Wat teleurgesteld keek Kees verder rond. Op de schoorsteen lagen grote vreemde schelpen en stukken steen. Aan de muur hing een gitaar met linten en verder waren er tekeningen aan de muur geprikt. Dan nog enige portretten in ovale mahonielijsten.

De gordijnen waren op ouderwetse manier opgenomen en aan de overgordijnen zat nog balletjesfranje.

Net een kamer uit een museum, dacht Kees en zo rook het er ook.

Muf en stoffig was het er en hij begreep niet wat mevrouw Van Heulen hier zocht.

Toen keek hij onwillekeurig naar de oude klok, die onder een glazen stolp stond. Kwart over twaalf. Die klok stond stil, maar het zou al aardig laat zijn. Er was geen sprake meer van, dat zijn afwezigheid onopgemerkt was gebleven en hij durfde ook niet te vertellen wat hij uitgevoerd had.

Er zou wat voor hem opzitten, als hij bekende dat hij ingebroken had in de kamer.

Als hij nu een schat had ontdekt of een kamer met griezelige wapens, maar het was een doodgewone kamer! Nee, hij zou zijn nieuwsgierigheid tegenover vader nooit goed kunnen praten. En wat mevrouw Van Heulen te zoeken had, moest ze zelf

maar weten. Hij zou voortaan niet meer waken en luisteren of dat dametje ook zin had om in de maffe boel rond te dolen als een middeleeuws spook. Hij zou zich van al die geheimzinnigheid niets meer aantrekken.

De weg terug door de duinen legde hij af op een sukkeldrafje, maar op de Boulevard bleef hij staan en zocht ongerust het strand af waar de vele gasten dooreen krioelden.

Waar was hun tent? O, daar vlak naast die overdekte badstoelen. Ja, zijn huisgenoten waren al uit zee. Hij zag hen bij de tent. Nu, er zou wat voor hem opzitten.

Met grote sprongen daalde hij het duin af en liep tussen de mensen door naar de tent.

„Hier ben ik weer,” riep hij zo argeloos mogelijk.

„Daar ben je weer,” teemde vader hem woedend na. „En wilde je zeggen, dat je Thea ergens achtergelaten hebt?”

„Thea? Thea is toch hier? Ik ben even alleen weg geweest.”

Toen deed vader iets wat hij nooit zou gedaan hebben, als hij niet dodelijk ongerust was geweest over zijn dochtertje. Hij liep op Kees toe en gaf hem een stevige draai om de oren.

Veertje, die niet gewend was, dat vader zo streng was, zette een keel op van wonder en geweld.

Joost Slot was de enige, die rustig gebleven was.

„Luister nu eens,” zei hij. „Herinnert u zich nog, dat u ook dacht dat ik verongelukt was, toen u mijn kleren vond? En wat was er met mij? Ik maakte alleen een wandeling langs het strand. Thea is verdwenen en de kar is foetsie. Dat betekent alleen, dat de een of andere vriendelijke badgast Thea een gratis strandritje heeft bezorgd.”

„De een of andere badgast?” vroeg vader. „Of de een of andere onverlaat.”

„Kom, kom,” zei Joost, „de kidnappers zullen niet zo dik gezaaid zijn aan het Duinhoekse strand. Ik stel voor, dat we het strand afzoeken. We nemen ieder een richting en Greetje blijft met Vera in de tent, omdat haar voet nog niet honderd procent is.”

„Wat is hier te doen?”

Daar kwam mevrouw Van Heulen bij de tent en zette een zak

met pruimen neer. Met verholen woede keek Kees naar de huichelachtige dame. O, daar kwam ze weer aanzetten met haar schijnheilige vriendelijke gezicht. En zij was toch de oorzaak van alle ellende.

„Laat Greetje u de zaak maar uitleggen,” zei vader, die door de woorden van Joost wel wat gekalmeerd was. „Wij gaan zoeken.”

Met een angstig kloppend hart begon Kees in de richting te lopen, die hem aangewezen was. Zijn wang gloeide nog van de oorveeg, die hij gekregen had. Als vader maar wist, als hij alles maar eens wist! Hij zou het hem vertellen, als Thea terecht was. Thea, waar ze toch zou zitten?

In de verte zag hij de haven al, die een onderbreking vormde van het strand, waarop gebivakkeerd werd. Als hij Thea niet gauw vond, moest ze op een ander gedeelte van het strand zijn. Kees bereikte de haven zonder een spoor van zijn zusje gevonden te hebben. Dodelijk ongerust keek hij in het water van de haven waar een paar waaghalzen bezig waren met een kano van de haven naar zee te komen.

„O Here, help ons toch. Laat me toch Thea vinden,” bad hij met open ogen.

Hij klom op het glibberige havenhoofd en zocht met de ogen in de verte of hij hun tent ook kon vinden. Misschien was Thea al lang terecht. In ieder geval moest hij maar weer teruglopen.

En toen zag hij de strandkar staan. O, hij kon zich niet vergissen. De kar was van binnen overtrokken met een gebloemde voering, die een tikje verschoten was.

Verheugd sprong Kees op de wagen toe. Waar de kar was, moest Thea ook zijn.

Maar zijn zusje was er niet. De tent, waar de kar naast stond, was leeg. De mensen waren blijkbaar al vertrokken van het strand.

Kees tuurde in de richting van de duinen en van de zee, maar Thea was nergens te bekennen. Wat bleef hem anders over dan terug te keren en de kar mee te nemen?

Hij trok de wagen naar de vochtig harde zandstreep langs de zee om vlugger vooruit te komen.

Greetje, die met mevrouw Van Heulen en Vera op de uitkijk

stond, kwam hem hinkend en kreupelend tegemoet. Stellig dacht ze, dat Kees zijn zusje achter zich aantrok en ze verschoot van kleur, toen ze merkte dat de wagen leeg was.

„O Kees,” zei ze zacht, „nu is er geen twijfel meer mogelijk. Er moet wat met Thea gebeurd zijn.”

En toen — Kees zou zijn hele leven niet meer vergeten, hoe blij hij was — zag hij Thea aankomen. Ze zat met een stralend gezicht op de rug van een strandezeltje en ze werd geëscorteerd door vader, Nel en Joost Slot. Als een prinsesje zat ze op haar rijdier en liet zich bij de tent door vader van haar hoge plaatsje afbeuren.

„Hoe vind je zo iets?” riep Joost. „Wij lopen in zak en as te zoeken en de jongedame troont op een ezel.”

„O, maar ik moet het karretje nog halen. Dat staat helemaal bij de haven,” riep Thea.

„De wagen is terug,” zei vader. „Vertel eerst maar eens, hoe jij op je eentje naar de haven gekomen bent.”

„Ze was niet allienig, meneer, ze wier 'etrokken deur zo'n . . . eh zo'n meneer,” zei de ezeldrijver.

„Ik zal alles wel vertellen,” zei Thea, „maar eerst moet ik lekker zitten. Ik ben heus echt moe en geef me een wollen vest, Nel, want ik ril een beetje.”

Vader en Joost keken elkaar veelbetekenend aan. Het was nog gloeiend heet op het strand en als Thea rilde, kon dat wel eens betekenen dat ze koortsig was van vermoedheid.

„Maar Thea,” zei vader zacht. „Hoe kon je ons toch zo in angst laten zitten?”

Het meisje lachte en haar ogen glinsterden, toen ze zei: „O, het was zo heerlijk om ook eens iets te doen wat eigenlijk niet mocht, net als alle andere gewone kinderen. Toen Kees weggegaan was, kwam er een meneer aan. Hij zag, dat ik alleen was en stelde voor me een eindje in de kar te trekken.”

„Maar Thea, hoe kon je met een vreemde heer meegaan?” riep Greetje. „Dat mag je toch niet.”

„Maar het was geen vreemde heer. Hij wist, dat ik op Isabella woonde en dat Kees en Nel verdwaald waren in het onweer en hij wilde alles van ons weten.

Toen we bij de haven waren, wilde hij me weer terugbrengen,

maar toen zag ik de ezeltjes en ik wilde zo graag een ritje maken. Ik had nog precies vijfenzeventig centen in mijn beursje."

„Dus hij trakteerde je niet eens op een ritje?" snoof Nel. „Dan was het ook geen echte heer."

„Hij zag er ook een beetje arm uit," gaf Thea toe. „Er waren rafels aan zijn mouw. Hij ging weg, toen ik op de ezel zat."

Kees en Nel keken elkaar veelbetekenend aan. Zonder twijfel was het de jonker, die Thea rondgereden had. De jonker, die hen ook had willen uithoren over het huis.

Nel wilde vragen of die meneer ook weer naar mevrouw Van Heulen gevraagd had, maar vader maakte een einde aan het gesprek.

„Thea blijft klappertanden van kou," zei hij. „We zullen haar verder maar geen standje maken en haar straks fluks in bed stoppen. Ze moet alleen beloven, dat ze zich nooit weer zal laten schaken door een vreemde heer."

„'t Was anders wel een heerlijk avontuur," zei Thea en ze kroop huiverend in de kar.

Hoofdstuk XV

DONKERE WOLK MET EEN ZILVEREN RAND

Het werd een wat trieste optocht. Kleine Vera liep nu tussen Nel en Kees in om Thea wat meer ruimte te geven.

Greetje probeerde de moed erin te houden en zei: „Laten we maar wat zingen."

Joost zette in: „Waar de blanke top der duinen," maar de stemmen, die zo moedig inzetten, lieten hem één voor één in de steek. Het was nu ook zo duidelijk te zien, dat Thea hard

ziek was. Ze lag met een hoge kleur en gesloten ogen in de wagen.

Greetje bracht haar direct naar bed en Nel zorgde samen met mevrouw Van Heulen voor de tafel.

Toen Nel haar oudste zus met tranen in de ogen zag binnenkomen, smeed ze alle lepels en vorken met een smak op tafel. „Gré, is het zo erg met Thea?” schrok ze. „Wat moeten we toch beginnen?”

„Ja, wat moeten we beginnen,” antwoordde Greetje. „We kunnen een dokter hier in 't dorp waarschuwen, maar die kent Thea bijna niet en dokter Verhey zal toch zo maar niet weg kunnen van huis.”

„Laat dit probleem nu maar eens aan mij over,” stelde Joost voor en greep naar zijn fiets.

Nog geen half uur later was hij terug.

„Ik heb dokter Verhey opgebeld,” zei hij, „om te vragen wat we doen moesten.”

„Moeten we een dokter waarschuwen?” vroeg vader. „Waar zou die koorts vandaan komen?”

„Ja,” zei Joost en hij kon maar moeilijk een glimlach weerhouden, „dat kon de dokter op die afstand niet zien en daarom . . . daarom komt hij hierheen. Omstreeks middernacht kan hij met de auto hier zijn. We moeten Thea nu maar rustig laten liggen.”

Het gezin herademde.

„Dokter Verhey is maar een mens,” waarschuwde vader. „Alleen God kan helpen.”

Ja, dat wisten ze wel en er werd die avond menig stil gebed opgezonden. Niemand kon tot rust komen. Ze drentelden allen wat heen en weer en alleen mevrouw Van Heulen zocht tegen bedtijd haar kamer op. Veertje was dreinerig van het opblijven tegen Nel in slaap gevallen.

„Hoe moet ik haar uitkleden?” zuchtte Nel.

„Kom,” zei Gré, „dat varkentje zal ik wel eens wassen. Denk erom, kinders, we moeten de moed niet verliezen. Alles moet zo gewoon mogelijk door blijven gaan. Jullie gaat allemaal naar bed en ik . . .”

„En jij ook,” zei vader. „Ik blijf in de huiskamer zitten en als

we de deur van Thea's kamer openzetten, kan ik van tijd tot tijd naar haar toegaan zonder dat ik jullie wakker maak." Tegenstribbelend zochten ze hun kamer op. Wie zou er kunnen slapen, terwijl ze zo in angst zaten over het zieke zusje? Bezorgd keek Gré naar de thermometer.

„Hoeveel heeft ze?" vroeg Nel.

Haar zuster trok de deur dicht en legde de vinger tegen de lippen.

„Boven de 40. De temperatuur wordt steeds hoger."

Met een snik in de keel klom Nel naar de zolder om het nieuws aan Kees door te geven. Kees hing uit het dakraampje en ging wat op zij om Nel een plaatsje te geven op de zeepkist. Hij keek niet om, toen hij het onheilsbericht hoorde. Niemand behoefde te zien, dat hij griende.

„Je kunt wel eens wat zeggen," bromde Nel. „Jij bent per slot van rekening de schuld, dat Thea zich zo vermoeid heeft."

Die opmerking had Kees net nodig om zich niet langer goed te kunnen houden. Hij ging weg van het raam en liet zich op zijn bed vallen. Met zijn hoofd verborgen in de kussens snikte hij zijn wroeging en verdriet uit.

Nel schrok van de uitwerking, die haar woorden hadden en suste: „Stil nou maar, Kees, zo bedoelde ik het niet."

„Het is ... is mijn ... schuld niet ... Het is ... de schuld ... van die ... van mevrouw Van Heulen."

„Nee Kees, dat is onzin. Wat heeft mevrouw Van Heulen nu met de ziekte van Thea te maken?"

Kees veegde zijn tranen af en deed zijn zusje fluisterend het verhaal.

Nel vergat een ogenblik haar zorg om Thea.

„Ben jij in de geheimzinnige kamer geweest, Kees? O toe, vertel eens gauw wat je er vond?"

„Dat is het juist. Ik vond er niets ... helemaal niets. Een gekke kamer met oude maffe meubels. Ik weet echt niet wat ze er zocht."

„Het is een rare geschiedenis," zuchtte Nel. „Een heel rare geschiedenis. Je bent haar dus voor niets achterna geslopen en die inbrekerij had ook geen zin. In ieder geval moet je alles maar tegen vader zeggen."

„Ja, als Thea niet meer zo ziek is. Ik zou nu misschien weer een draai om mijn oren krijgen. Blijf jij bij me tot de auto komt, Nel? Ik kan toch niet slapen.”

Nel knikte onverschillig.

„Ik kan toch ook niet slapen en ze merken toch niet, dat ik niet in mijn bed lig.”

Samen klommen Nel en Kees weer op de zeepkist en keken uit het zolderraam. De nachtwind verkoelde hun gezichten. Telkens flitste de vuurtoren zijn helle licht over het dorp. Een paar maal vlug achtereen en dan met een wat langere tussenpoos. Het eentonige ruisen van de zee was duidelijk in de verte te horen.

„Heb jij slaap?” vroeg Kees.

„Helemaal niet. Ik word alleen moe, erg moe.”

„Dan gaan we maar weer op bed zitten.”

„We hadden nu een goede gelegenheid om samen op mevrouw Van Heulen te letten,” vond Nel.

Kees lachte grimmig.

„Ze zal het vannacht niet wagen om haar kamer te verlaten,” zei hij. „En laat ze voor mijn part rondlummelen in die antieke rommel. Het gaat nu om Thea.”

De klok sloeg juist twaalf uur, toen de twee vurige ogen van de doktersauto Huize Isabella naderden. Nel en Kees hoorden de claxon, maar waagden het niet naar beneden te gaan. Boven aan de trap luisterden ze naar de geluiden van het huis. Deuren gingen open en dicht. Vlugge voetstappen klonken op de trap. Er werd gedempt gepraat en toen waren vader en dokter Verhey al op de kamer van hun zusje.

Een lange stilte volgde.

„Nu wordt Thea onderzocht,” fluisterde Nel en ze kneep Kees van angst en spanning zo venijnig in zijn arm, dat hij het bijna uitschreeuwde van pijn.

Toen . . . eindelijk . . . o, wat duurde het lang . . . ging de deur open en duidelijk hoorden ze vader zeggen: „Dokter, is dat heus alles wat Thea scheelt?”

Nel en Kees hadden aan het geruststellende lachje van hun dokter genoeg om de trap af te stormen.

„Is het . . . is het niet erg met Thea?”

„Kom mee naar beneden, anders worden ze allemaal wakker,” waarschuwde vader.

Maar toen ze beneden kwamen, bleek wel dat er niemand sliep. Greetje zat in een schattige peignoir beneden en Veertje dribbelde klaar wakker heen en weer. Mevrouw Van Heulen zat met al haar krulspelden in het haar bij de tafel met Romeo op haar schoot.

„Thea is aangeraakt door een kwal of een krab of weet ik welk dier,” zei vader. „De koorts heeft niets met haar vroegere ziekte te maken. Ze zal met een paar dagen vermoedelijk weer helemaal beter zijn.”

„Is dat alles?” vroeg Nel.

„Ja, en daarvoor heb ik een oorveeg gekregen,” lachte Kees, „en ook nog een blauwe plek van jouw knippen.”

„En daarvoor kom ik met mijn auto naar Duinhoek zonder dat ik gegeten heb,” zei dokter Verhey veelbetekenend.

„Er is nog zoveel brood over,” verklapte Nel. „Niemand heeft vanavond gegeten.”

„Ja, eigenlijk heb ik ook erge honger,” zei Kees.

„Vooruit, dan dekken we de tafel weer,” zei Nel.

Maar dat vond Greetje overbodig. Ze spreidde een keurig servet uit voor dokter Verhey, maar de rest van het nachtelijk gezelschap moest maar een broodje uit de hand oppeuzelen. En toen stond daar Joost Slot ineens op het terras.

„Ha,” riep hij, „ik zie het al. Etende mensen zijn geen treurende mensen. Mag ik ook een boterham uit het vuistje, Greetje?”

„En dan gaan we vlug naar bed,” zei vader Grijpink. „Dokter Verhey zal morgenochtend wel heel vroeg moeten vertrekken.”

„Ik ga onmiddellijk weer terug,” zei de dokter. „Een collega is in noodgevallen te bereiken vannacht, maar morgen moet ik zelf weer op mijn post zijn.”

Ontroerd drukte vader hem de hand.

„Ik zal nooit vergeten, dokter, wat u voor ons gedaan heeft vannacht.”

„En dan voor zo'n peulschilletje,” zuchtte Kees.

„Dat konden we van tevoren niet weten,” vond Nel.

Een half uur later lag Huize Isabella weer in het donker. De

bewoners sliepen nu allemaal als marmotten. Joost peddelde naar het dorp en de dokter zat weer achter het stuur. „Helemaal voor niets,” mompelde hij. „Maar liever zo dan anders.”

Dokter Verhey had goed gezien. Na een paar dagen was Thea weer helemaal hersteld van haar koortsaanval. Ze was nu al zo ver, dat ze tussen Kees en Nel in zelf naar het strand mocht wandelen.

Maar pootjebaden wilde ze niet meer en vader vond dat best. „Zolang het een of andere griezelige dier, dat je aanraakt, je ziek kan maken, blijf je maar uit de zee,” zeide hij.

„Dan ga je maar ezeltje rijden,” zei Nel.

„Dat is me te duur. Ik maak nu veel minder schelpenpoppen dan toen ik de hele dag in een stoel lag.”

Maar daar stond tegenover, dat ze nu zelf de exemplaren kon zoeken, die ze nodig had. Fijne rode getande schelpjes voor haar oudhollandse juffertjes en lange witte schelpen voor haar matroosjes.

Ze speelde nu ook vaak met Job Koning aan het strand, die fijne forten kon bouwen, waarin je veilig was tot de laatste uren van de vloed.

Er was voor Huize Isabella een zonnige tijd aangebroken. De berichten van moeder waren heel gunstig. Het was niet te verwonderen, dat Kees en Nel al hun argwaan tegenover mevrouw Van Heulen volkomen vergaten. Ze hadden tegenover vader met geen woord gerept over de geheimzinnige geschiedenis.

„Ze is alleen maar erg nieuwsgierig geweest,” had Nel vergoelijk. „Overigens is ze toch zo'n schat! Ze doet alles om Greetje en ons te helpen. Als moeder komt, hebben we geen slaapplaats meer voor haar en dat vindt ze zo erg.”

„Wie dan leeft, die dan zorgt,” vond Kees en daar was Nel het mee eens.

Hoofdstuk XVI

VADER HEEFT KIESPIJN EN MEVROUW VAN HEULEN WORDT BETRAPT

Het was middernacht. Vader Grijpink woelde in zijn bed heen en weer zonder de slaap te kunnen vatten. Een nare zeurderige kiespijn hield hem wakker.

Zuchtend stond hij op en liep met de hand aan de wang heen en weer in zijn kamer. Hij kreeg een idee. Als hij naar het dorp liep, zou er vast wel een drogist of apotheker te vinden zijn, die hem van de pijn afhielp.

Een paar minuten later stond hij buiten het huis. Hij had een regenjas over zijn pyjama aangetrokken en dat was hem nog te warm. De nacht was zo zoel.

Mijnheer Grijpink had geluk. Hij behoefde niet naar een drogist te zoeken. In de kamer bij Joost Slot brandde nog licht.

De schilder bukte zich en mikte een paar steentjes door het geopende raam. Joost, die zat te lezen, kwam naar het raam en boog zich naar buiten.

Toen hij hoorde, wie de nachtelijke bezoeker was, kwam hij naar buiten.

„U hebt een goede slag geslagen, hoor,” zei hij, toen hij het kiespijnverhaal had gehoord. „U hoeft niet naar een drogist. Een zeerob sjouwt altijd een huisapothek met zich mee. Ik zal een pijnstillend middel voor u halen.”

„Dat middel werkt al voor ik het ingenomen heb,” grapte mijnheer Grijpink. „Ik voel op 't moment niets meer.”

„Zoveel te beter,” vond Joost. „Vindt u goed, dat ik met u mee-loop? Ik zat zo verdiept in een spannende reisbeschrijving.”

Samen liepen ze terug. Veel praten deden ze niet. De nacht was zo vol bekoring. Helder flonkerden de sterren aan het firmament.

Voor ze het wisten, stonden ze op het duin, dat uitzicht gaf op Huize Isabella.

„Daar slaapt heel wat kostbaar geluk van mij,” zei de schilder half in scherts, half in ernst.

„Maar ze slapen niet allemaal,” zei Joost. „Ik moet me al heel erg vergissen of er brandt licht in één van de bovenkamers. Kijkt u maar. Achter dat raam naast het balkonnetje beweegt een lichtje.”

„Je moet je vergissen,” zei de schilder. „Dat is zagezegd de geheimzinnige kamer. We hebben er niet eens een sleutel van. Er kan niets anders zwerfen dan een spook.”

„Of een inbreker,” zei Joost. „Ik heb zeemansogen en ik weet zeker, dat er iemand in die kamer is. Kom mee.”

Wat ongelovig sloop vader Grijpink naar het huis. Om het huis heenlopend kwamen ze aan de achterkant en beklommen de trap aan die zijde. Zo geruisloos mogelijk openden ze de glazen deur en bereikten toen over de gang de deur van de geheimzinnige kamer.

Triomfantelijk wees Joost naar de deur, die op een kier stond. Er was werkelijk een zwak lichtschijnsel te zien.

Toen vond mijnheer Grijpink het niet langer nodig geruisloos te werk te gaan. Hij knipte het licht op de overloop aan en gooide de deur van de kamer wijd open.

„Wie je ook bent, wat zoek je hier?” riep hij.

Er klonk een doordringende gil en tot hun grote verwondering zagen ze mevrouw Van Heulen, die bezig was geweest aan één der laden van het schrijfbureau te morrelen.

„Aha,” schamperde mijnheer Grijpink, „is dat uw manier van slaapwandelen? Wilt u ons eens een nadere opheldering geven, mevrouw?”

Mevrouw Van Heulen jammerde luid en klagend en in een oogwenk stonden alle kinderen van Huize Isabella rillend en bevend op de overloop.

„Gaan jullie maar naar bed,” zei vader streng. „Wij zullen dat varkentje wel alleen wassen.”

Geschrokken en huiverend slopen ze één voor één weg. Alleen Kees bleef staan.

„Mevrouw Van Heulen is al meer dan eens in die kamer geweest, vader,” zei hij. „Ik heb het u nooit gezegd, maar . . .”

„U moet wel denken, dat ik een dievegge ben,” snikte de oude

dame. „Laat u me toch uitleggen wat ik hier zoek.”
Greetje, die ook verdwenen was, kwam weer aanlopen met een glas water.

„Luistert u nu eerst naar wat mevrouw u te zeggen heeft, vader,” waarschuwde ze. „Als mevrouw Van Heulen nu toch zegt, dat ze een reden heeft om hier te zijn.”

„Laten we dan in vredesnaam maar naar de huiskamer gaan. We kunnen hier geen licht maken,” snauwde vader Grijpink.

„Zal ik me verwijderen?” vroeg Joost bescheiden.

„Blijft... u... maar,” snikte mevrouw Van Heulen. „Och, ik had u al eerder moeten vertellen wat ik hier zocht in Huize Isabella.”

Maar ze gingen niet naar de huiskamer. Greetje, de zachte Greetje, deed een stap naar voren en zei: „Vader, mevrouw Van Heulen zegt, dat ze alle eigenaardige dingen die de laatste tijd gebeurd zijn, wil uitleggen. Moeten we dan niet zoveel vertrouwen hebben, dat we tot morgen kunnen wachten? En als mevrouw morgen nog wat zenuwachtig is, wachten we nog wat langer. Alleen op deze manier kunnen we haar ons vertrouwen tonen.”

Vader keek wat strak. Hij scheen van mening te zijn, dat er nu genoeg geheimzinnigheid rondom Huize Isabella was geweest.

Kees keek bepaald nijdig. Die Greetje had gemakkelijk praten. Zij had per slot van rekening 's nachts geen verdachte dingen gezien. Bah, 't was nu net of je een boek had gelezen, dat heel spannend begon te worden en dat je net op het spannendste gedeelte dicht moest doen.

Mevrouw Van Heulen stak haar hand uit naar Greetje en zei: „Dank je, lieve meid. Ik ben te moe om een verhaal te doen, dat me zo aangrijpt. Morgen is er weer een dag.”

Ja, toen kon vader Grijpink niet anders doen dan mopperend zijn bed opzoeken. De opwinding en het middeltje van Joost hadden zijn kiespijn verjaagd.

Greetje stuurde Kees en Nel naar bed en stopte Thea en Veertje nog eens onder. Joost was inmiddels ook weer vertrokken. „Mevrouw Van Heulen is lief,” babbelde Vera, die half wakker niet begreep wat er gaande was. „En Romeo is ook lief en gaai ook.”

Greetje knikte langzaam. Ja, ze waren allemaal lief, maar achteraf bekeken hadden ze toch wel een hoop soesa gehad door dat kleine mevrouwtje, dat er zo onschuldig uitzag.

Toen het huis weer in rust was en ze haar kamer in wilde gaan, hoorde ze zacht snikken. Toen ze bemerkte, dat het geluid uit de kamer van hun pensiongaste kwam, klopte ze even op de deur en ging naar binnen.

Ach, wat een zielig gezicht. Mevrouw Van Heulen zat rechtop in haar bed en ze snikte hartverscheurend.

Greetje liep op haar toe.

„Nee nee, mevrouwjtje,” zei ze zacht. „Nu moet u gaan slapen.”

„Ik... heb... jullie... goed... willen doen... en... en er is... niets anders dan... dan narigheid van gekomen,” snikte mevrouw Van Heulen.

Romeo gromde eens en draaide zich toen lekker in 't rond. Lorre maakte vreemde geluiden en viel boven uit de kooi.

„U zult zien, dat morgen alles terechtkomt,” zei Greetje. „Laat me u lekker onderstoppen. Wil ik u wat eau de cologne geven?”

Het oude dametje knikte.

„In de kast staat een fles en naast de fles staat een zakje bonbons. Die mag jij hebben, lieverd, voor je moeite.”

„Ik wil ze wel hebben, maar niet omdat ik moeite met u gehad heb.”

Ze gaf haar een kus en draaide het licht uit. Een schemerlampje liet ze branden en toen verdween ze naar haar eigen kamer.

Zij was echter zo dol op lekkere bonbons, dat ze er een in haar mond stopte voor ze in bed stapte.

„Hè, wat heerlijk,” dacht ze, „chocola met een mocca vulling.”

Greetje kon de verleiding niet weerstaan om er nog een te nemen, maar toen borg ze het zakje weg. Morgen zou ze de anderen ook mee laten genieten. Zo vaak was er geen extraatje van dit soort in Huize Isabella.

Morgen... dan zou mevrouw Van Heulen... mevrouw Van Heulen...

Greetje kon niet meer uitdenken wat er was met het dametje, dat er zo onschuldig uitzag, want ze viel als een blok in slaap.

Hoofdstuk XVII

DE VOGEL IS GEVLOGEN — TWEE BRIEVEN

Greetje . . . Greetje dan toch! Word wakker, word wakker. Het is al negen uur."

"W . . . wat? Dat kan niet."

Greetje zat rechtop en keek verschrikt om zich heen. Anders was ze 's morgens altijd al om zeven uur wakker.

Lachend stonden Kees en Nel bij haar bed en reikten hun grote zus een kopje thee toe.

"Schandelijk," zei Greetje en ze slurpte vlug haar kopje leeg.

"Je bent nog een beetje patiënt," troostte Nel.

"Niets ervan," lachte Greetje. "Ik kan met die voet van mij weer aan de afstandsmarsen meedoen. Verdwijnt gauw, dan kom ik eruit."

Toen Greetje beneden kwam, was de ontbijttafel al keurig gedekt, maar vader was er nog niet en mevrouw Van Heulen was ook blijkbaar nog op haar kamer.

"Ik zal mevrouw Van Heulen het ontbijt op haar kamer brengen," zei Greetje, "en verder . . ."

"Daar is vader al," riep Kees. "Hij heeft een wandeling door de duinen gemaakt."

"Wat zegt u wel van zo'n luie dochter?" grapte Greetje, toen ze haar vader een morgenkus gaf.

"Het was erger, dat je de deuren naar het terras open had laten staan, domoor. Jij had ze moeten sluiten, toen Joost vertrok."

"Maar ik weet zeker, dat ik ze gesloten heb, vader."

"Nieuwe geheimzinnigheid in Huize Isabella," zuchtte Kees met een quasi komisch gezicht.

"Helemaal geen geheimzinnigheid," vond vader. "De sluiting van de deur werkt stroef en degene die sluit, moet goed toezien dat de deur werkelijk dicht is."

"Maar ik weet bijna zeker . . ."

"Als je het de volgende keer helemaal zeker weet, komen we

verder," zei vader wat ongeduldig. „En laten we nu beginnen."

Toen het ontbijt afgelopen was, maakte Greetje een blad klaar voor de pensioengaste. Ze zette wat verse thee en kookte een zacht eitje. Een sneetje dun brood belegde ze met een flientertje rookvlees.

In de hoek van het blad zette ze een vaasje met wat Oostindische kers. Ziezo, nu kon mevrouw Van Heulen direct zien, dat ze geen sikkepit boos waren op haar. De arme stakkerd. Wat moest ze moe geweest zijn om zo'n gat in de dag te slapen. Ze was anders altijd zo vroeg bij de hand.

Greetje vond Kees op de overloop en wenkte hem om te kloppen en de deur open te doen.

Kees klopte op zijn manier. Hij gaf een roffel als een soldaat, die een heel bataljon moet wekken.

Greetje kreeg een kleur van schrik en zei, dat die jongens nergens geschikt voor waren. Maar toen Greetje naar binnen gegaan was, kreeg Kees de schrik van zijn leven. Hij hoorde zijn zus een gil slaken en het vaasje met Oostindische kers kletterde op de vloer.

Kees sprong naar de deur en gooide die wijd open. Als die oude heks zijn zus toch kwaad durfde te doen . . .

Maar er was niemand, die Greetje kwaad wou doen. Het bed was leeg en de kamer was verlaten. Romeo lag niet meer in zijn mand. Alleen Lorre zat met scheefgehouden kop op zijn stok en schreeuwde zijn boosheden en vleierijtjes de lucht in. „Hoepel op — hoepel op. Zoete vrouw. Zoete vrouw."

Vader kwam op het geluid van het vallende glas naar boven lopen.

„Waarom schrik je nu eigenlijk zo?" vroeg hij. „Mevrouw Van Heulen maakt toch wel vaker een wandelingetje in de vroege morgen?"

Maar eer Greetje antwoord kon geven, hadden ze het papier gezien, dat op het tafelkleed geprikt was. Een brief . . . een brief van mevrouw Van Heulen.

Vader trok meteen de gordijnen open om wat meer licht te krijgen en las:

Lieve vrienden,

Wees niet boos, dat ik wegga. Ik zie zo op tegen de dag van morgen. Het valt niet mee om oude wonden open te rijden. Ik ga nu weg. Romeo neem ik mee. Een handkoffer met kleren heb ik ook bij me. De rest van mijn bezittingen pakte ik in de hutkoffer, die in de hoek van de kamer staat.

Mijn lieve Lorre moet ik achterlaten. Wilt u hem verzorgen tot ik hem laat halen?

In de la van mijn nachtkastje vindt u een enveloppe met geld. Het is een schadeloosstelling voor de huur en een vergoeding voor de zorgen, die u aan Lorre besteedt. U heeft de kamer nu vast vrij, als moeder thuiskomt. Ik kom niet meer terug. Het is beter, dat u niet weet waar ik ben. Al mijn bezittingen laat ik halen. Ik zal jullie vriendelijk huis nooit vergeten.

Sprakeloos stonden de kinderen om vader geschaard, maar de commentaar volgde spoedig.

„Misschien is dat geld in die enveloppe wel vals,” fantaseerde Kees. „Ze is vast en zeker een dievegge.”

„Maar hoe komt het, dat ik niets gehoord heb?” zuchtte Greetje. „Ik ben anders ieder ogenblik wakker.”

„Misschien heeft ze je wel een slaapdrank ingegeven,” bedacht Kees, die veel Indianenboeken gelezen had.

„Ach joh, ik heb niets van haar gekregen,” lachte Greetje. Als om haar bewering te logenstraffen, kwam Vera met het zakje bonbons de kamer in.

„Lekkers voor Veertje,” vleide ze.

„Ha, ha, onze Greetje snoept stiekem,” lachte Kees.

„Die bonbons... ik kreeg ze van mevrouw Van Heulen,” schrok Greetje.

„En je sloop zo lang als je nog nooit geslapen hebt,” zei vader.

„En daarom stonden de terrasdeuren open. De oude feeks is daardoor weggegaan.”

Met een gezicht of hij een pad aanraakte, pakte Kees het zakje bonbons op en smet het 't raam uit. Het kwam terecht in het struikgewas, dat tot dicht bij het huis groeide.

„Ziezo,” schamperde vader, „nu kan ieder kind, dat het zakje vindt, zich zelf vergiftigen.”

Beschaamd sloop Kees naar beneden en begon het struikgewas te doorzoeken.

„Niemand kan me nu nog weerhouden deze zaak door de politie te laten onderzoeken,” zei vader.

En toch weerhield iemand hem om zijn voornemen tot uitvoering te brengen. Het was de oude grijze postbode, die de hoogte naar Huize Isabella opsukkelde. Hij bracht twee brieven. Een van moeder en een brief van de firma waar vader werkte. Een blijde brief en een verdrietige brief.

Wat er in die brieven stond?

De brief, die van vaders kantoor kwam, bracht schrik en angst in het gezin Grijpink. Er stond in, dat ze vader weliswaar niet in de steek zouden laten zolang hij ziek was, maar dat ze vader wilden aanraden een andere werkkring te zoeken, omdat een zoon van een der firmanten klaar was met zijn studie.

„Fijn, dan kan vader gaan schilderen, wanneer hij wil.”

Maar Greetje schudde het hoofd. Zo jong als ze was had ze al gemerkt, dat geld een belangrijk ding was in een huishouden. Geld bracht geen geluk en vaders salaris was niet zo groot, maar het had toch een vaste basis gevormd.

De brief van moeder jaagde de schaduwen weg. Hij luidde:

Mijn lieve dappere Grijpinkjes,

Nu is alle narigheid geleden. Dokter heeft me vanmorgen genezen verklaard en ik mag naar huis als ik wil.

Ik had wel direct op de trein kunnen stappen, maar dat lieve oude dametje, dat

„Dat met de noorderzon vertrokken is,” schamperde Kees.

„Ssst,” kwam Greetje en vader las verder:

dat ook bij jullie ingeburgerd is, moet haar kamer kunnen houden. Ik geef jullie dus de tijd tot zaterdag om maatregelen te nemen, maar dan kom ik onverbiddelijk naar Duinhoek toe.

„Morgen gaan we moeder halen, hoor,” riep Nel, „en ik ga met vader mee.”

„Ho, ho, haantje de voorste, zullen we die zaak eerst eens even bekijken?” vroeg vader. „Ik denk, dat we allemaal wel graag van de partij zouden willen zijn. Dan houden we dus nu eerst familieraad.”

„Dan zal ik maar weer rechtsomkeert maken,” lachte Joost, die juist aangeslenterd kwam.

Kees greep Joost bij de arm en in een paar minuten was hij volledig op de hoogte van de situatie.

Hoofdschuddend had hij geluisterd naar het verhaal van de verdwijning van de oude dame.

„Ze is een doortrapte verraadster of het is een lieve goede vrouw, die gebukt gaat onder een geheim,” zei Joost. „Als ik u was, zou ik de politie er voorlopig buiten laten.”

„Dat zullen we zeker wel,” zei vader. „Stel je voor, dat we moeder ontvingen met een hoop politie over de vloer.”

„Ho, ho, een hoop politie,” lachte Joost. „Ik denk, dat er alleen een paar oude veldwachters zouden verschijnen.”

„Dus over onze pensiongaste spreken we niet meer tegen moeder. We zeggen, dat ze onverwacht vertrokken is en dan joken we niet,” zei vader. „Punt één met algemene stemmen aangenomen? Over de brief van kantoor praten we ook maar niet. Moeder zou zich zorgen maken voor niets.”

„Punt twee ook aangenomen door de familieraad,” grapte Kees, „en nu moeten we nog loten, wie er meegaat.”

„Er gaat niemand mee,” besliste vader. „Het reisgeld is te hoog. We moeten in de tegenwoordige veranderde omstandigheden weer op ieder dubbeltje letten.”

„Joost fietst weg,” zei Nel. „Heila, Joost . . . Joost.”

Maar Joost keek niet op of om. Hij kwam een uur later pas terug en zei toen: „Ik heb voor morgen een oude Chevrolet op de kop getikt. Model jaar nul, maar met zes zitplaatsen. Nu hoeven we alleen te loten, wie er thuis moet blijven. Alleen sta ik erop, dat Greetje meegaat. Zij is de eerste, die het uitstapje verdiend heeft.”

„Wie zal er chaufferen?” vroeg vader.

„Ik zelf, als u 't goedvindt,” zei Joost.

„Dan zal ik thuisblijven,” zei Kees. „Dan zorg ik voor koffie en zo.”

Het was een hele overwinning voor hem het tochtje zo vrijwillig op te geven, maar hij gunde zijn zussen zo graag het gemeenschappelijke uitstapje.

Thea, die zich na haar kortstondige ziekte weer zo goed voelde, zou meegaan en voor haar zou het zo leuk zijn, dat Nel er bij was.

's Avonds nam vader Kees nog even apart.

„Zou je 't erg vinden op Veertje te passen, Kees? We zijn bang, dat we van het kleine ding meer last dan plezier zouden hebben in de overvolle auto.”

„Ik vind het wel leuk, dat Veertje thuisblijft, vader. Ze kan zo leuk babbelen en . . .”

„En weglopen,” vulde vader aan, „houd haar in de gaten.”

Er werd een telegram naar moeder verzonden en de volgende morgen wachtte Joost al om zes uur met zijn oude Chevrolet. Vrolijk en welgemoed vertrok het gezelschap. Alle zorgen waren vergeten. Ze wisten maar één ding: moeder kwam terug. Moeder was beter en Thea was beter en dat baantje van vader . . . daar dachten ze niet aan, evenmin als aan dat oude dametje, dat zoveel opschudding had gegeven.

Hoofdstuk XVIII

KEES MOET OP HET HUIS PASSEN, MAAR LAAT HET ALLEEN — MOEDER THUIS

Hè, hè, heerlijk om alleen thuis te zijn. Als je even de ontbijtboel wegwaste en de stoelen recht zette, kon je doen wat je wou. Vrouwen hadden het eigenlijk erg gemakkelijk. Er was geen fluit aan om zo'n kippenhuishouden te

doen. Acht uur en hij was al kant en klaar. Als je dan die bergen huiswerk voor school rekende!

„Kees . . . Kees, ik ben wakker.”

„Ik kom, kleine prul.”

Ja, toen Kees op de slaapkamer kwam, zag hij dat er toch nog wel meer gedaan moest worden. De bedden waren nogal slordig achtergelaten door de trekvogels.

Ach, maar dat was ook maar een peulschilletje. Als je de spreij een beetje glad over de bedden trok, kon je niet zien, hoe het eronder uitzag. En als ze vanavond gingen slapen, waren ze toch te moe om te zien of hun bedden goed opgemaakt waren. Moeders bed stond netjes verzorgd kant en klaar en dat was het enige wat van belang was.

Veertje kwam ook aangekleed. Ja, het was een vervelend gepulk om voor ieder knoopje een knoopsgaatje te vinden. Het zat hier en daar wel wat scheef, maar dat jufferde wel.

„Veertje wil op alle bo's sjokkela,” babbelde de hummel, die ook wat profijt wilde hebben van de uitzonderlijke dag.

„Op één boterham krijg je jam, maar heel heel dik,” beloofde Kees.

Ze hadden het saampjes knus en gezellig en om negen uur zaten ze tegen de duinrand. Kees had twee stoeltjes in de glooiing uitgegraven en vertelde zijn zusje alle sprookjes, die hij kende, op een rijtje. Van de boze wolf en van de zeven geitjes.

„Asse de geit weg was,” babbelde Vera, „most de deur dan dicht?”

Kees knikte.

„Maar as pappie weg is, is de deur open,” zei Veertje en ze wees naar Huize Isabella, waarvan bijna alle ramen en deuren wagenwijd openstonden.

„Hier komt geen boze wolf, hier komt niemand.”

Hij had dit nog niet gezegd of er kwam bezoek. Een werkman in een overall krabbelde tegen het duin op en liep op de open terrasdeuren toe. Toen hij niemand zag, riep hij: „Heila, is daar iemand?”

Kees stond op en trok zijn zusje mee. Hij sprong het duin af en liep op de man toe.

„Ik woon hier,” zei hij, „en . . . en . . .”

Hij wilde zeggen, dat er niemand thuis was, maar hij hield die mededeling nog juist terug. Stel je voor, dat de man onbetrouwbaar was. Hij moest dan maar niet weten, dat Kees alleen was met zijn kleine zusje.

„Nou ja,” zei de man, „het hindert niet of er iemand in huis is. Ik kom het boeltje van mevrouw Van Heulen halen. Je zult me wel even willen wijzen waar het staat. Er moet een papegaai ook bij zijn. Ik zal een doek over de kooi moeten gooien, als ik met hem op stap ga.”

„Kunt u niet terugkomen, als vader thuis is?” vroeg Kees haastig.

Hij vroeg zich af of hij de bezittingen mocht afgeven van vader.

De man haalde de schouders op.

„Afspraak is afspraak, jongheer. Ik heb opdracht gekregen het zaakje te halen. Mijn bakfiets staat op de weg. Vandaag heb ik tijd en morgen niet.”

„Waar moet het heen? Waar is mevrouw Van Heulen?” vroeg Kees slim.

De man haalde de schouders weer op.

„Ik weet alleen, dat ik het spulletje moet halen. Wijs me nou maar gauw waar het ligt. Mijn tijd is kostbaarder dan die van jullie, badgasten.”

Zuchtend wees Kees hem de weg naar boven, maar hij was wel zo slim in de nabijheid te blijven.

De man bleek sterk. Hij nam de zware koffer op zijn schouder en bracht die dwars door het mulle zand naar de weg. En toen Kees hem weer op de hielen naar boven volgde om de kooi te halen, kreeg hij een inval. Als hij de bakfiets kon volgen, zou hij weten waar mevrouw Van Heulen nu woonde.

Vader zou hem dan geen standje kunnen geven, omdat hij de bezittingen van de oude dame meegegeven had. Hij zou met een triomfantelijk gebaar zeggen, dat hij wist waar mevrouw Van Heulen zich bevond.

Toen de man goed en wel weg was, haalde Kees de damesfiets uit de schuur waar het rieten mandje voor Veertje op was bevestigd.

„Veertje gaat uit, Veertje gaat uit. Veertje gaat naar 't zeetje.” „Kom nou maar,” zei Kees ongeduldig en hij tilde zijn zusje op de fiets.

Hij moest de bakfiets niet te dicht op de hielen volgen, maar hij mocht hem ook niet uit het oog verliezen.

De achtervolging viel niet mee. Eerst ging het dwars door het verkeer van de drukke badplaats. Kees kon gelukkig goed fietsen, maar hij herademde toch, toen de bakfiets de straatweg nam. O, het was hier nog druk genoeg, maar er was een fietspad met eenrichtingsverkeer, dus dan was er geen gevaar. Alleen begreep Kees niet waar de bakfiets heenging. Ha, daar minderde de man vaart. Zou hij nu een van de villahekken binnendraaien?

Zuchtend zag Kees, dat hij alleen maar gestopt had om wat uit te blazen. Hij reed zijn fiets naar de kant van de weg, at zijn boterhammen op en nam een paar slokken uit een thermosfles.

Kees begreep nu wel, dat hij nog lang niet op de plaats van bestemming was. Vermoedelijk was de man op weg naar de stad, die een kilometer of tien van Duinhoek af lag.

Nou ja, een kilometer of tien was ook wel te doen voor een Hollandse jongen met een goede fiets. De auto zou pas in de namiddag terugkomen en als hij maar gezien had waar mevrouw Van Heulen woonde, zou hij in een dik half uur weer in Duinhoek terug zijn.

Kees had goed geraden. Hij moest de bakfiets volgen tot vlak bij de stad. Maar toen de man bij de rivierkade rechtsaf sloeg, merkte Kees dat zijn achterband slapper werd. Hij sprong van de fiets en constateerde, dat de bewuste band lek was.

Wat nu te doen? Goede raad was duur. De man was spoedig uit het gezicht verdwenen.

Kees wachtte ruim een uur, maar de man kwam niet meer terug. Hij begon in de richting van Duinhoek te lopen. Vader had gezegd, dat de auto bijtijds thuis zou kunnen zijn en wat zouden ze denken, als ze niemand in Huize Isabella aantroffen?

Vera begon dreinerig te worden. Ze zeurde om een boterham en zei, dat ze honger had.

En oef, wat was het warm. Kees stond stil en wiste zich het zweet van het voorhoofd.

„Veertje heb honger.”

„Ik heb geen brood,” snauwde Kees in zijn ongeduld.

Kees, die zo dapper als detective op stap was gegaan, voelde zich de moed in de schoenen zinken. Toen hij ook nog een blaar op zijn hiel voelde, liepen de tranen hem over de wangen.

Vera, die al helemaal uit haar doen was, begon luidkeels te schreien en Kees moest zijn fiets tegen het hek van een villa zetten om zijn zusje te troosten.

Maar dat werd zijn geluk. Een vriendelijke dame met zilverwit haar drentelde naar buiten en vroeg waarom het kleine meisje zo'n verdriet had.

Kees droogde zijn tranen en vertelde, dat hij een lekke band had gekregen en dat ze nog helemaal naar Duinhoek moesten lopen.

„En Veertje wil boterham. Veertje heb honger ook,” zei het kleine ding en ze liep alvast het hek van de villa binnen.

De mevrouw, die schik had in het kleine vrijmoedige ding, nam de kinderen mee naar binnen.

„Zet die fiets maar tegen de muur,” zei ze tegen Kees. „We hebben hier een tuinman, die je fiets in een ommezien geplakt heeft en intussen zal ik ons meisje vragen wat brood voor jullie klaar te maken.”

Binnen enkele minuten zaten Kees en Veertje voor een grote stapel heerlijke belegde boterhammen. Gerda, de dienstbode, zette er een paar glazen warme melk bij.

Vera babbelde al etend honderd uit. Ze vertelde, dat moeder vandaag thuiskwam en dat er niemand in huis was . . . niemand. Ze spreidde haar handjes uit en haalde haar schouders op.

De mevrouw zei: „Als jullie moeder vandaag thuiskomt, omdat ze ziek is geweest, krijg je van mij een bos bloemen mee.” Ze ging naar de tuin en plukte een veelkleurig boeket.

De tuinman had ondertussen de fiets in orde gemaakt en Kees kon weer vertrekken. Hij bedankte de mevrouw hartelijk. Veertje werd met de bos bloemen in haar mandje getild en toen fietste hij weg.

O, wat trapte hij. Hij had wel kunnen zingen van blijdschap. Tot hij Duinhoek naderde en op de torenklok zag, dat het al na de middag was.

Toen hij de weg naar de duinen insloeg en in de verte de Chevrollet zag staan, waarmee Joost die morgen was weggereden, begreep hij, dat de familie al gearriveerd was.

Nel kwam hen al tegemoet lopen.

„O Kees, waar kom je vandaan?” riep ze. „We waren zo ongerust.”

Terwijl Kees de fiets in de schuur borg, dribbelde Vera met de bos bloemen naar moeder, die haar schreiend in de armen sloot.

„Ach, mijn kleine lieverd, ben je daar? Moeder dacht, dat je weer weggelopen was.”

Toen Kees binnenkwam, viel er een onheilspellende stilte. Verlegen omhelsde hij zijn moeder, maar toen riep vader hem onmiddellijk ter verantwoording.

„Wil je ons even vertellen, Kees, waarom je weg bent gegaan zonder erom te denken zelfs een deur te sluiten?”

Kees wilde aan zijn verhaal beginnen, maar hij beet zich toch weer op de lip en keek moeder aan. Hoe kon hij zeggen, dat hij getracht had mevrouw Van Heulen op te sporen? Moeder mocht toch niets weten van die vreemde geschiedenis!

„Hoe laat ben je weggegaan?” vroeg vader streng.

„Om tien uur vanmorgen.”

„De jongeheer had beloofd op het huis te passen en is om tien uur doodleuk weggestapt. Inbrekers en dieven, ga je gang maar. Alles staat open,” zei vader sarcastisch.

„Misschien is hij uitgegaan om bloemen voor mij te kopen, vader.”

„Is dat zo, Kees?” vroeg vader.

Maar Kees schudde het hoofd.

„Die heb ik onderweg gekregen,” bekende hij eerlijk.

„Onthoud goed, dat jij het bent geweest, die moeders terugkomst in 't honderd hebt gestuurd,” snauwde vader. „Ga nu naar zolder en blijf daar. Je kunt dan nadenken over 't een en ander.”

Kees ging met hangend hoofd naar boven en wierp zich lang-

uit op zijn bed. Toen Greetje een paar uur later boven kwam met een blad, waarop een bord soep en wat pudding stond, vond ze haar broer diep in slaap.

Ze maakte hem wakker en ging naast hem op de rand van het bed zitten.

„Vertel me nu eens waarom je zo dom geweest bent weg te gaan, terwijl je vader toch beloofd had op het huis te zullen passen,” zei ze zacht. „Weet je wat er ook gebeurd is, toen je niet thuis was? De bagage van mevrouw Van Heulen is weggehaald en de papegaai ook. Wie weet wat er voor vreemd gespuis in huis is geweest.”

„Maar dat is 't 'em juist,” riep Kees. „Ik was er bij, toen die boel gehaald werd en ik wilde proberen uit te vinden waar alles werd heengebracht.”

Greetje kon een lach niet bedwingen.

„Dan vind ik, dat je een pluim verdiend hebt en dat zal ik vader gaan vertellen ook.”

Maar Kees hield zijn zuster bij haar arm terug.

„Als je maar weet, dat moeder niets van mevrouw Van Heulen mag weten. Als het voor moeders bestwil is, wil ik wel voor niets gestraft worden.”

„Jij komt vanavond beneden, Kees, zo waar ik Greetje Griepink heet,” lachte zijn zus.

Ja, maar het was niet gemakkelijk om vader te spreken te krijgen zonder dat moeder het hoorde. Er moest een krijgslist voor gebruikt worden.

Vader en moeder stonden samen op een duintop van de mooie avond te genieten. Greetje liep naar boven, sloeg haar arm om moeders hals en dwong haar met zachte drang in de richting van Huize Isabella.

„En nu gaan de patiënten rusten.”

„Eén avondje mag ik toch wel doen wat ik wil,” bedelde moeder als een verwend kind.

„Juist dat eerste avondje is ons moedertje zo moe. En kijk Thea eens. Die heeft ook al een gezicht, alsof ze met krijt ingesmeerd is.”

„En Veertje is zowaar in de kamer in slaap gevallen,” lachte Nel.

„Maar ik kan toch niet slapen,” zuchtte moeder.

„Maar rusten kunt u wel, moeder. We doen weer net als voor u wegging. We stoppen u in bed. Thea mag zolang bij u rusten en we drinken straks thee op uw kamer.”

Moeder knikte tevreden naar haar oudste. Eigenlijk had die eerste dag haar wel erg vermoeid. Er waren zoveel nieuwe indrukken geweest.

Stil liet zij zich door Greetje helpen bij 't ontkleden en stilletjes ook lag ze later hand in hand met Thea in het brede bed. 't Was heerlijk om weer thuis te zijn bij haar kinderen, maar toch was er iets wat haar hinderde. De brieven waren altijd zo vol lof geweest over de vriendelijke gast mevrouw Van Heulen. Moeder zou het zo prettig gevonden hebben om haar te leren kennen en haar te bedanken. En nu was het dametje met de noorderzon vertrokken. Zouden haar huisgenoten dat lieve oudje dan maar zo op straat gezet hebben, toen ze bericht kregen dat moeder zou thuiskomen?

Toen moeder op bed lag, was Greetje als een pijl uit de boog weer naar vader gehold. Deze was wat verder de duinen ingewandeld en keek wat verschrikt om.

„Toch geen narigheid, kind?”

Greetje liet zich in het zand neerploffen.

„O vader, helemaal geen narigheid, maar hoe komt deze zaak ooit uit de knoop? U heeft Kees helemaal ten onrechte gestraft. Hij was nota bene heel de dag op het detectivepad. Hij probeerde het adres te vinden van mevrouw Van Heulen.”

„Ik kan niet veel uit je verhaal wijs worden, meiske. Vertel me nu eens precies wat er gebeurd is.”

Greetje deed vader het verhaal van Kees' speurtocht en vader schudde lachend het hoofd.

„Je hebt gelijk, Greetje. We moeten Kees in zijn eer herstellen. Maar hoe doen we dat zonder dat moeder argwaan krijgt? Weet je wat? Jij gaat Kees halen en straks, als moeder uitgerust is, zal ik haar zoveel van die nare geschiedenis met mevrouw Van Heulen vertellen, als zij ervan weten moet.”

Maar vader had geen rekening gehouden met de slimheid van moeder. Zij liet zich niet met een kluitje in het riet sturen en toen vader A had gezegd, moest hij ook B zeggen. Binnen het

kwartier wist moeder precies wat er allemaal tijdens haar afwezigheid gebeurd was.

„Zal ik je eens vertellen wat ik ervan denk?” zei ze zacht. „Er is bij dat oude dametje geen sprake van boos opzet. Ze draagt een groot verdriet met zich mee, dat ze wil verbergen.”

„Maak jij je er maar geen zorgen over,” zei vader. „Je mag er niet over piekeren.”

„Ik zal er niet over piekeren,” beloofde moeder. „En ik ben blij, dat Kees in zijn eer hersteld is, maar ik zal toch blij zijn, als deze zaak opgehelderd wordt. Mevrouw Van Heulen is zo goed geweest voor ons gezin.”

Kees in ere hersteld en hoe! Gré had vlug wat bloemen en ranken geplukt en er met behulp van Joost Slot, die natuurlijk ook van de partij was, een stoel mee omwonden.

„Jullie doen zo gek,” riep hij met een kleur als vuur. „Moeder zal er niets van begrijpen.”

„Moeder begrijpt er alles van,” zei mevrouw Grijpink zacht. „Het zal mij heus niet van streek maken, als ik in al jullie belevenissen deel.”

„Hè, gelukkig, dan kunnen we vanavond ook weer over al die gekke dingen praten,” riep Nel.

Maar daar kwam niets van in.

„Er wordt vanavond alleen over prettige dingen gebabbeld,” zei vader.

Het werd een echt ouderwetse gezellige avond. Moeder en Thea op bed en het gehele gezin er omheen. Maar toch was er nu een groot verschil met vroeger. Toen waren moeder en Thea ziek en nu waren ze allebei beter.

„Alles zou heerlijk zijn,” bedacht Greetje, toen ze 's avonds nog even het duin opliep in de maanheldere nacht, „alles zou heerlijk zijn, als dat ontslag maar niet dreigde voor vader. En als dat mevrouw tje Van Heulen ons toch maar niet zo akelig tegengevallen was.”

Hoofdstuk XIX

HOUDT DE DIEF! MEVROUW VAN HEULEN WORDT GEZOCHT EN GEVONDEN — ZO'N ONDEUGENDE JOOST

Dit is een gewichtig document, mijnheer. Hebt u een potlood bij de hand, dan kunt u tekenen.”

De Duinhoekse brievenbesteller overhandigde mijnheer Grijpink een aangetekende brief.

De hand van de geadresseerde beefde wel een weinig, toen hij de verzegelde enveloppe aannam. Na de laatste brief van zijn werkgever was hij onrustig, als hij een brievenbesteller Huize Isabella zag naderen. Hij zou een nieuwe onheilstijding kunnen brengen.

De zegels van de brief werden verbroken en mijnheer Grijpink keek verwonderd naar het bankbiljet, dat te voorschijn kwam.

Kunsthandel Sphinx stond er met grote letters boven de brief en de inhoud . . . Nee maar, de inhoud van de brief was om van om te vallen.

Een onheilstijding? . . . Mijnheer Grijpink kreeg het fijnste bericht, dat hij zich maar denken kon.

Een van de klanten van Freriks, de eigenaar van de kunsthandel, had een schilderij van mijnheer Grijpink onder de ogen gekregen en dat had hij zo geslaagd gevonden, dat hij de eigenaar van de *Sphinx* had verzocht een expositie te houden van de schilderijen van de heer Grijpink. Het ingesloten geld was voor emballage en te maken onkosten en zou eventueel later verrekend kunnen worden na de verkoop van de schilderijen.

„O man, wat heerlijk voor je.”

„Nu kan dat nare kantoor van vader ophoepelen,” riep Kees blij.

Greetje keek bestraffend naar haar broer. Moeder mocht van die zorgen om vaders betrekking niets weten.

Met elkander gisten ze welk schilderij het was, dat de koper zo enthousiast had gemaakt.

„En wie zou die koper zijn?” vroeg Thea.

„Ik ga vandaag nog naar Amsterdam om poolshoogte te nemen,” zei vader.

„Hè vader, mag ik mee?” bedelde Kees.

Vader schudde het hoofd. „Dat zou te veel reiskosten zijn.”

„Ik heb een leuk plan voor jullie,” zei moeder. „Jullie gaan fijn met z'n allen naar 't strand, Vera wil zo graag wat in 't water plassen en dat mag ze niet zonder toezicht.”

„En als Joost dan komt?” vroeg Greetje.

„Dan sturen we hem wel uit om jullie op te zoeken.”

„Weet u zeker, dat u alleen wilt blijven?” vroeg Nel.

Moeder knikte. Ze voelde wel, dat de eenzaamheid haar goed zou doen na de grote opwinding van de dagen sedert haar thuiskomst.

„Dan nemen we brood mee en we komen vroeg terug,” bedisselde Greetje. „Ik kan dan weer voor een warm maal zorgen.” Alle hens kwamen aan dek om vader weg te helpen en alles voor de stranddag in gereedheid te brengen. En nog geen uur later waren ze op pad.

Mevrouw Grijpink stond op het duin en wuifde haar kinderen na, die naar zee vertrokken. Greetje liep weer zo vlug op haar verstuikte enkel en wat zag Vera er gebruid uit.

Wat zou het heerlijk zijn hier altijd te mogen wonen. 's Winters zou het hier vast en zeker eenzaam zijn, maar waar waren ze echt eenzaam met hun vrolijke troepje? Ze hadden heus geen drukte van buiten nodig om het gezellig te hebben.

Die lieverd van een Greetje. Ze had moeders stoel al klaargezet. De tuinparasol stond ernaast en de boeken lagen klaar. Moeder glimlachte geheimzinnig. Ja, maar ze zou zich deze dag nu eens niet zo laten vertroetelen als andere dagen. Ze zou eens laten zien, dat ze best zelf wat kon doen in haar huishouden.

Als een ondeugend schoolmeisje glipte ze de keuken binnen. Ze ging fijn koekjes bakken. Een hele trommel vol goudbruine heerlijke koekjes.

Straks, als Joost zijn dagelijkse bezoek aan Isabella zou brengen, zou ze het lekkers meegeven naar het strand.

Op haar gemak begon moeder de boter en de suiker te mengen.

Leuk was dat, zo'n prettige bezigheid, als je maandenlang ge-
luierd had. Nu, ze was het nog niet verleerd. In een minimum
van tijd was het blik gevuld met hoopjes deeg.

Nu moest de ovenwarmte de rest doen. Ze zou de oven niet te
hoog zetten, want anders verbrandden ze.

Toch wel wat warm van het ongewone karweitje waste moe-
der haar handen en keek even in de kleine keukenspiegel.

En toen gaf ze een gil van schrik. In het glas had ze duidelijk
gezien, dat er een mannengezicht door het kleine keukenraam
gegluurd had. Toen ze zo hard gilde, verdween het echter
onmiddellijk.

Wie was die man met zijn verwaarloosde uiterlijk? Wat kwam
hij hier doen? Vast en zeker kwam hij niet met goede bedoe-
lingen, anders was hij wel te voorschijn gekomen, toen hij
merkte, hoe ongerust hij de bewoonster van het huis gemaakt
had.

Mevrouw Grijpink dwong zich zelf rustig te zijn. Ze liep het
terras aan de voorzijde van het huis af en begon met een wijde
boog om het huis heen te lopen.

Waar was de man gebleven? Ze zag niemand meer.

Och, misschien was het een marskramer geweest, die haar wat
koopwaar had willen aanbieden. Met haar dwaas gegil had
ze de man op de vlucht gejaagd.

Toch wat vermoeid door de ongewone bezigheden en van de
schrik liep ze naar de ligstoel, die Greetje klaargezet had.

„Ziezo, bange wezel,” zei ze halffluid tegen zich zelf, „hier heb
je niets te vrezen. Je kunt het oog houden op het huis en als er
een inbreker komt, kun je gillen naar hartelust en je verstop-
pen in de duinen.”

Zo met zich zelf spottend nam ze een boek en begon erin te
bladeren. Toch keek zij af en toe wat schichtig naar het huis
en toen opeens . . . ja, ze had het duidelijk gezien. Voor één
van de bovenramen had ze een schim gezien. Even, heel even
maar. Dus er was toch een inbreker in huis.

Ze stond op en liep zo langzaam mogelijk wat verder de dui-
nen in. Een duin op, een duin af. Maar toen Huize Isabella
achter de duinen verdwenen was, begon ze in de richting van
het strand te hollen.

Boven op het laatste duin stond ze stil en keek neer op het strandgewoel. Hoe moest ze haar troepje vinden? Gelukkig dat kleine Vera een helgeel truitje aan had. Ze plaste met haar blote voetjes in het water.

Vlug daalde mevrouw Grijpink het duin af. Moeilijk en zwaar liep ze door het mulle warme zand. Haar huisslofjes, die vol zand zaten, schopte ze uit om vlugger vooruit te komen.

Op weg naar Vera kwam ze gelukkig langs de tent, die de Grijpinkjes betrokken hadden. Kees, die haar 't eerst zag, schrok en riep: „Moeder . . . daar komt moeder.”

Nu de spanning gebroken was, kon moeder niet verder.

„Inbreker . . . er is een inbreker in ons huis,” hijgde ze. „Ik heb hem gezien . . . tweemaal.”

Kees, voortvarend als hij was, holde weg van het strand. Hij zou de politie gaan waarschuwen. Als ze daarmee talmde, zou de dief verdwenen zijn.

Maar boven op het duin aangekomen bezon hij zich weer. Nee, hij ging eerst naar huis. Misschien kon hij de dief beletten de boel weg te slepen.

Ja, maar wát moest hij weghalen? Vaders schilderijen waren de enige dingen, die waarde hadden en die kon je zo maar niet op je nek nemen.

Wat langzamer liep hij nu in de richting van Huize Isabella. Zou hij het huis binnen durven gaan? Het lag daar zo stil en vredig. Misschien had moeder het zich allemaal maar verbeeld. Hij liep naar de achterdeur en ging toch wat schoorvoetend naar binnen. Toen vergat hij inbreker en al, want er hing een afschuwelijke brandlucht in de keuken. Zou de inbreker brand hebben gesticht?

Ach nee, het was de inhoud van de oven, die moeder natuurlijk door de schrik vergeten was.

Nadat hij het gas uitgedraaid had, keek Kees mistroostig naar het bakblik met de zwart verkoolde koekjes. En toen verzamelde hij al zijn moed en liep naar boven.

Er was iemand geweest. Greetje had de overloop gezwabberd en nu waren er zanderige voetstappen op het zeil afgedrukt. Er was een vreemde in huis geweest. Dat was duidelijk te zien.

En toen zag Kees iets, waarover hij wel jubelen kon. Daar kwam Joost aan. O heerlijk, nu waren ze met hun tweeën. Kees vloog de trap af en wilde Joost inlichten, maar deze stuitte de woordenvloed.

„Ik weet alles al,” zei hij. „Ik ben aan 't strand geweest. Je moeder stuurde me hierheen en ik denk, dat ik de dief al op 't spoor ben. Op mijn weg hier naar toe kwam ik een verdacht individu tegen. Hij slenterde wat en deed of hij geen haast had. Ik neem jouw fiets en ga hem achterna. Ik zal hem in de gaten houden en jij loopt naar 't politiebureau. Je vertelt alles en verder laat je de zaak maar aan de politie over.”

„Maar . . . ,” begon Kees.

„Opschieten jongen. Je weet nooit of de inbreker het niet op een lopen zet, als hij denkt dat de kust onveilig is.”

Kees vertrok en liep wat hij lopen kon. Buiten adem kwam hij op het politiebureau aan en deed zijn verhaal.

Er vertrokken onmiddellijk een paar agenten naar de aangezeven plaats. Kees volgde en bereikte de duinen juist toen de inbreker tussen de agenten werd weggebracht. Hij zag hem op zijn rug. Een armoedige sjofele zwerver, die met gebogen hoofd meeliep.

„Die vogel is geknipt,” zei Joost triomfantelijk, toen hij Kees later bij de familie aan 't strand trof.

Ja, de vogel was geknipt en daarover zou Kees heel blij moeten zijn. Maar hij was dit niet. Hij kon de herinnering aan de zielige figuur niet kwijtraken.

Wanneer vader thuiskwam, zou hij vragen of hij niet een goed woordje voor hem wilde doen. Een goed woordje voor een inbreker, die je zelf had helpen betrappen?

Nee, dat kon niet. Maar wat je wel kon doen? Je kon bidden voor zo'n man. Vragen of de Here wilde maken, dat alles nog goed terechtkwam. Want de Heiland bemoeide zich met iedereen. Ook met arme zwervers en als je dat bedacht, werd het weer rustig in je hart.

Het is te begrijpen, dat mijnheer Grijpink met ongeduld afgewacht werd. Nel wilde hem, toen hij er eindelijk was, het verhaal in geuren en kleuren vertellen, maar moeder schudde het

hoofd en nam vader mee naar het terras. Er was nu genoeg over die inbreker gepraat. Voor Thea waren al die emoties niet goed. De twee vuurrode kleurtjes op haar wangen spraken boekdelen en Vera had al gezegd, dat ze niet alleen naar bed durfde.

Toen moeder uitverteld was, zei vader: „Enfin, de vogel is geknipt en nu zal ik mijn belevenissen vertellen. Die zullen jullie wel in een prettiger stemming brengen. Laten we naar de kinderen gaan.”

Maar vader begon zijn verhaal niet, want juist op dat moment werd er gestommel gehoord en daarna voetstappen op het terras.

Een wat haveloze man stond daar en vader wilde al snauwen, dat ze in de avond niet moesten komen bedelen, toen de man zei: „Als ik u een ogenblikkie spreken kan. Het gaat over de jonker.”

Nel stootte Kees aan, „Het is die man, bij wie we geschild hebben, toen we de geit wegbrachten. Kijk, daar staat die vrouw ook.”

Ja, ze waren met hun tweeën gekomen en ze praatten zo door elkaar, dat vader er geen touw aan vast kon knopen.

Moeder liet hen binnenkomen en toen vertelden ze, dat ze waren gekomen om een goed woordje te doen voor de jonker, die gepakt was, omdat hij een poging gedaan had tot inbraak.

„Heus meneer,” zei de vrouw, „hij zou geen vlieg kwaad doen, echt niet. En hij was zo op het mijn en dijn. Je kon gewoonweg je portemonnaie laten liggen zonder dat hij ernaar talen zou.”

„Maar wat deed hij dan in ons huis?” vroeg vader.

De vrouw haalde haar schouders op.

„Hij heb hier gewoond, voordat u hierheen kwam, mijnheer. En hij zei altijd, dat hij er weer ging wonen, als u weer wegging.”

„Ha, ha,” riep mijnheer Grijpink, „dus de sporen, die we in het huis vonden bij onze komst, waren van jullie jonker. Waarom noemen jullie hem zo?”

„Omdat-ie zulke fijne herenmanieren heeft,” zei de vrouw. „Altijd zijn brood met een mes snijden en iedere morgen z'n eigen wassen.”

Vader zag, dat Nel en Kees maar moeilijk hun lachen konden bedwingen en zei daarom vlug: „Als ik u was, ging ik naar de politie en vertelde daar wat voor vlees ze in de kuip hebben.”

„De politie?” snoof de man verontwaardigd. „Die heb al huiszoeking bij ons gedaan. Je hoeft de politie niet veel te vertellen.”

„Maar wat kan ik dan voor hem doen?” vroeg vader ten einde raad.

De man boog zich naar vader toe en zei: „D'r moet hier een dame in huis zijn, die wel meer van hem weet. Een stuk familie van de jonker. Ik heb hem altijd al gezegd, dat-ie naar haar toe moest gaan. Maar dat wilde hij niet.”

„En toch had hij 't altijd over haar,” zei de vrouw.

Vader stond op. „Ik beloof u, dat ik naar de politie zal gaan en ik zal proberen verbinding te krijgen met die dame. Ze is namelijk hier al vertrokken.”

„Ach, da's nou jammer,” vond de man.

Toen het vreemde bezoek weggesloft was, zei vader: „Het kon wel eens zijn, dat we hier de sleutel hadden tot alle raadselachtige dingen, die de laatste tijd gebeurd zijn.”

„Maar wat heeft die jonker dan met de kamer te maken?”

„Het ziet ernaar uit, dat ik gelijk krijg,” zei moeder. „Er is hier sprake van verdriet en niet van misdaad.”

„Maar u was toch maar aardig bang,” plaagde Kees.

„We moeten mevrouw Van Heulen zien op te sporen,” vond moeder.

„Dat is niet meer nodig,” zei vader. „Ik ben vandaag te weten gekomen waar zij woont. Zij is geen boze fee. Zij is het geweest, die ervoor gezorgd heeft, dat ik in Amsterdam mocht exposeren. De kunsthandelaar wilde me aanvankelijk niet de naam noemen van mevrouw Van Heulen, maar dat hoefde niet. Al het werk, dat ik aan mevrouw verkocht had, was daar tentoongesteld. Ik denk, dat moeder gelijk heeft, kinderen. Mevrouw Van Heulen heeft verdriet, dat ze wil verbergen en dat moeten wij eerbiedigen.”

„Maar nu moeten we ons toch met haar in verbinding stellen?” vond Gré. „Het gaat nu om . . . om die arrestant.”

„In elk geval ga ik morgenochtend eerst naar de politie,” besliste vader.

Doch de politie kon hem niet veel wijzer maken. De jonker zat in het arrestantenhok en deed niets dan zuchten en schreien. En hij beweerde maar steeds, dat hij geen kwaad in de zin had gehad.

De politie wist ook al, dat mevrouw Van Heulen iets met hem te maken moest hebben, maar de jonker wilde zelf niets over het geval loslaten.

„Als dat heerschap blijft zwijgen, zullen we hem op transport moeten stellen,” zei de politieman boos. „We kunnen niet al te lang geduld hebben met zo'n landloper.”

Vader vertrok en overlegde met zijn huisgenoten wat ze doen moesten om mevrouw Van Heulen te waarschuwen.

„Laat mij dat zaakje maar eens opknappen,” zei Joost. „Ik trek vandaag nog naar Amsterdam met de auto model 1900 om mevrouw Van Heulen op te sporen.”

„Wilde je alleen gaan?” vroeg vader.

„Als Greetje mee zou willen gaan? Ze kan nogal goed overweg met het dametje.”

„Zal ik meerijden?” vroeg Kees.

Maar zijn vriendelijk aanbod werd afgeslagen. Joost en Greetje reden alleen weg. En de bewoners van Isabella wachtten maar en het was de eerste dag, die zo verschrikkelijk lang duurde.

Ofschoon het een prachtige zomerdag werd, wilde niemand van hen naar het strand. Ze wilden allemaal wachten op de terugkomst van Joost en Greetje en die kwamen wel terug, maar het was al aardig donker geworden, toen de aftandse auto op de duinweg stopte.

„O moeder, mevrouw Van Heulen is meegekomen,” riep Nel.

„Ze loopt aan Greetjes arm.”

„En Romeo is er ook bij en Joost draagt de papegaai,” riep Thea.

Dus dat was nou het dametje, dat zoveel zegen en zoveel onrust in haar huis had gebracht, dacht moeder.

Ze stak bei haar handen uit en heette mevrouw Van Heulen hartelijk welkom. En ze zei, dat er best nog een plaatsje op Isabella gevonden zou worden, als ze dat wilde.

Mevrouw Van Heulen, die er erg ontdaan uitzag, was zo overstuur, dat ze geen woord kon uitbrengen.

Greetje bracht haar naar de kamer, die ze vroeger ook gebruikt had en zei, dat ze eerst maar eens helemaal op haar verhaal moest zien te komen.

„Maar nu niet weer stiekem weglopen, hoor,” plaagde ze nog, de gordijnen sluitend.

„En geen vergiftige bonbons uitdelen,” dacht Nel, die vond dat

vader toch maar een erge flater geslagen had, toen hij dacht dat dit lieve oude dametje hen vergiftigen wilde.

„Zijn jullie naar het huis van mevrouw Van Heulen gegaan?”

„Dat was niet nodig,” zei Greetje. „We bezochten eerst de kunsthandel en ze kwam juist de winkel uit, toen wij er binnen wilden gaan.”

„Dat was prettig voor jullie.”

„Eigenlijk waren we liever nog even alleen gebleven,” zei Joost ondeugend. „Greetje en ik hadden nog wel even willen praten over onze verlovingdag.”

„O Joost!”

Greetje had haar gloeiend gezichtje tegen moeders schouder geborgen.

„Zo, zo,” zei vader. „Dus Joost komt Greetje weggapen van ons. Had je dat niet eens fatsoenlijk kunnen vragen?”

„Dat komt nog,” zei Joost. „Eerst moest ik toch weten of ze zelf wel wilde.”

„Dus dan word je onze broer,” zei Nel.

Kees danste in het rond van pret. Een broer, die bij de koopvaardij was! Daar kon je mee opscheppen tegen de andere jongens.

En toen zwenen ze allemaal, want heel kleintjes stond daar ineens mevrouw Van Heulen aan de deur. Ze had roodbeschreide ogen en haar stem beefde, toen ze zeide:

„Ik heb toch geen rust voor ik jullie alles verteld heb wat je weten moet en dan die arme jongen, die gevangen zit . . .”

„Is hij uw zoon?” vroeg moeder zacht.

Mevrouw Van Heulen schudde ontkennend het hoofd.

„Hij is . . . hij is . . . Maar laat ik u alles van 't begin af aan vertellen.”

Doch zij mocht niet beginnen voor ze een kop koffie gedronken had. Greetje bracht ondertussen Vera naar bed.

Ze schikten zich bij elkaar in de huiskamer en toen ontsluitte mevrouw Van Heulen het geheim van de afgesloten kamer.

Hoofdstuk XX

HET GEHEIM VAN HET SPOOKHUIS

Mevrouw Van Heulen kon aanvankelijk haar ontroering maar moeilijk bedwingen, maar haar stem werd langzamerhand vaster, toen ze vertelde:

„Huize Isabella is vroeger mijn ouderlijk huis geweest. Het is thans nog mijn eigendom.”

„Uw huis . . . ?” schrok vader. „Dus daarom werd er zo geheimzinnig over de bezitter van het huis gedaan.”

„Laat mevrouw nu rustig vertellen, vader.”

Mevrouw Van Heulen begon weer: „Mijn vader liet het bouwen en het was zo mooi in het begin. De gele muren waren begroeid met rode klimrozen en mijn zuster en ik reden paard in de duinen. We hadden een heerlijke jeugd.

Dat zusje Margot was een tweelingzusje. Ze leek erg op mij en ze trouwde jong. Ze had niet veel geluk, de lieverd. Haar man en mijn ouders stierven tijdens een zware griepepidemie en ze bleef hier wonen met haar zoontje Eduard, die kort na zijn vaders dood geboren was.

Toen al die onheilen gebeurden, zwierf ik ergens in Egypte. Ik heb altijd veel van reizen en trekken gehouden. Natuurlijk reisde ik naar huis, toen ik wist dat al die onheilen haar getroffen hadden.

Het jongetje was toen nog maar jong, maar toch merkte ik al, dat hij door en door verwend werd. Hij kreeg letterlijk in alles zijn zin en hij werd omringd met te veel zorg. Mijn zuster was zo bang, dat ze ook deze laatste rijkdom verliezen zou.

Iedereen verwendde hem trouwens. Hij was ook zo'n allerliefst kereltje met zijn blonde krullen.

Zo groeide de blondharige aanvallige kleuter op en werd een kleine tiran. Mijn zuster moest een leermeester aan huis nemen, omdat hij op de dorpsschool de meester en de hele klas wilde terroriseren.

Ik begon nu in te zien, hoe verkeerd de opvoeding was, die mijn zuster hem gegeven had en ik begon aan te dringen op wat meer strengheid.

Toen ik hem een keer aan tafel bestrafte, smeed hij me een kristallen zoutvaatje naar het hoofd."

Mevrouw Van Heulen raakte even een wit littekentje aan op haar voorhoofd.

„Een bloedende wond en een heftige ruzie waren het gevolg. Ik verzoende me weer met mijn zuster, maar ik wilde niet langer in Isabella wonen. Ik vertrok voor een reis door Amerika. Nog geen jaar was verstreken voor ik terugkeerde. U zult het niet willen geloven, maar altijd weer trok Huize Isabella me met mijn zuster en haar jongen, die ik zo liefhad, maar ook zo beklaagde.

En er was reden om haar te beklagen. Telkens vond ik mijn neef onhandelbaarder. Met veel bijlessen bracht hij het tot het gymnasium, maar in het derde jaar werd hij verwijderd, omdat hij — zoals de rector zei — de appel was, die de inhoud van de fruitmand bedierf.

Er begonnen zich bij mijn zuster tekenen van een ernstige ziekte te vertonen. Ik bleef bij haar en mijn neef verbraste haar geld en zijn eigen geld.

Toen zij gestorven was, is hij met het weinige geld, dat er nog was, op reis gegaan. Ik heb het huis gesloten en ben naar Amerika vertrokken."

Zij zweeg even, staarde voor zich uit en zei zacht: „En weet u, hoe het gaat, als je ver verwijderd zit van je vaderland? Je begint alles wat je daar bezat, te vermooien. O, wat kon ik verlangen naar Huize Isabella.

Mijn zaakwaarnemer waarschuwde me, dat het huis in verval geraakte. Hij schreef me, dat het beter was dat het bewoond werd.

Ik stemde toe, dat het verhuurd werd, maar in één kamer wilde ik niemand toelaten. Het was de kamer waar mijn vader gewerkt had. Daar had mijn neefje gespeeld, toen hij klein was. Wij zaten er te handwerken. Ik schreef er mijn brieven en daar moest in één van de laden het album liggen, waarin de herinneringen als het ware lagen opgestapeld uit al die gelukkige jaren.

Toen ik opdracht had gegeven het huis te verhuren, begon mijn huis me te trekken, begon de kamer me te trekken. Ik

vertrok naar Holland, ik wilde ongemerkt mijn geboorteplaats bezoeken.

U weet, hoe ik het inkleedde. Ik probeerde in het huis te komen als betalende gast.

De eerste dag, dat ik bij u was, ontmoette ik de vroegere dienstbode van mijn zuster reeds."

„De moeder van” zei Kees.

Mevrouw Van Heulen knikte.

„Ja, de moeder van Job Koning,” knikte mevrouw Van Heulen. „Ik wilde voor niemand weten, wie ik was. Ik probeerde 's nachts de kamer binnen te komen en ik zocht er naar het album.

Mijn geheimzinnige tochten door het huis trokken uw aandacht. Ik bracht onrust in uw gezin. Ik wilde weer verdwijnen en nam me voor alles in het werk te stellen om mijn neef te vinden. Hij moest in het buitenland vertoeven en toen . . . verder weet u wat er gebeurd is. Hij wilde blijkbaar inbreken bij u."

Vader was opgestaan en zei: „Nee, mevrouw Van Heulen, daar geloof ik niets van. Uw neef is vermoedelijk om dezelfde reden naar Huize Isabella gekomen als u. Het huis trok hem en hij had het al stilletjes betrokken, toen wij het huis in bezit namen. Herinner je je nog, kinderen, dat we etensresten vonden in de keuken?"

Mevrouw Van Heulen boog schreiend het hoofd.

„Als ik maar wist, dat hij een nieuw leven wilde beginnen. O, ik zou er alles voor overhebben om hem weer op de been te helpen."

„Ik heb goede moeder, mevrouw,” zei vader, „dat hij zijn wilde haren verloren heeft. Misschien zal hij nu dankbaar de hand grijpen, die hem toegestoken wordt."

„Zou ik dan vanavond naar het politiebureau gaan?" weifelde mevrouw Van Heulen.

„Morgen nemen we maatregelen en nu gaat u heerlijk slapen," zei vader. „Weest u vooral niet te zacht voor uw neef. Een nacht langer nadenken zal hem geen kwaad doen. Hij heeft heel wat leed gebracht in het leven van anderen."

„Hoe kan ik u ooit genoeg danken," zei mevrouw Van Heulen.

Toet-toet-toet, loeide buiten de claxon. En toen kwam dokter Verhey plotseling uit de lucht vallen.

„Ik kom eens naar mijn patiënten kijken,” zei hij. „Moeder en Thea nog zo laat op? En kleuren als boeien. Wat is hier gebeurd?”

„Van allerlei, dokter,” zei vader. „Om te beginnen heeft Joost ons verrast. Hij wil die ondeugende Greetje voorgoed hier bij ons weghalen.”

Dokter Verhey sprong weer op, feliciteerde links en rechts en onthulde toen, dat hij wel graag zou willen logeren op Isabella. De kamer, die hij voor zijn vakantie gehuurd had, kwam de volgende dag eerst vrij.

Vader krabde zich eens achter het oor.

„Dat wordt dan een ware puzzel,” zei hij. „Twee onverwachte gasten in een overvol huis.”

Joost wist raad. Hij haalde met behulp van de doktersauto en Kees een tent van huis, die klonk als een klok. Achter het huis werd het geval opgeslagen en omdat er drie luchtbedden bij waren, bleef Joost ook slapen en Kees sliep ook liever in de vrije lucht dan op zolder. In een dekenzak gerold lag Kees heerlijk warm, maar hij kon niet direct de slaap vatten.

Hij moest denken aan de neef van mevrouw Van Heulen, die nu op een houten brits in een cel lag. Zou hij teruggekeerd zijn als de Verloren Zoon? Ja, maar dan was het niet voldoende, dat hij een tante had die hem hielp. Dan moest hij ook terugkeren tot zijn Vader in de Hemel, die je alleen kon bewaren, als je hart trok naar de wereld en de zonde.

Hij trok het zeildoek iets op en keek naar de met sterren bezaaide lucht.

In de verte ruiste de branding zijn eentonig lied. Een paar regels kwam hem in de gedachten: We hebben Vaders Zoon aan boord en veilig strand voor 't oog.

Gek dat hij nu juist aan dat versje moest denken. Ze waren nu toch niet in gevaar. Of was ieder mens in gevaar, die de Here Jezus niet aan boord had op zijn levensscheepje?

„Here Jezus, maak dat alles nog goed komt met de neef van mevrouw Van Heulen,” bad Kees.

En toen viel hij in slaap.

Hoofdstuk XXI

EIND GOED — AL GOED

Dokter Verhey had mevrouw Van Heulen een kalmerend middel gegeven voor zij naar bed ging en het gevolg was, dat zij een gat in de dag sliep.

Toen ze om tien uur wakker werd, hadden mijnheer Grijpink en Joost al een poging gedaan om de arrestant vrij te krijgen. De inspecteur trok een bedenkelijk gezicht. Als de aangifte eenmaal gedaan was, moest het recht zijn loop hebben en hij durfde de jongeman niet vrij te laten. Wel zou hij zich in verbinding stellen met de officier van justitie en als mijnheer Grijpink dan zou instaan voor de zwerver, zou er misschien kans zijn, dat hij voorwaardelijk vrijgelaten werd.

Mijnheer Grijpink bracht de heuglijke tijding over naar Huize Isabella, maar toen rees er een nieuw probleem. Waar moest de neef ondergebracht worden? Hij zag er zo haveloos uit en hij zou zich natuurlijk niet direct thuis voelen onder het vrolijke groepje.

Maar moeder Grijpink schafte raad. Ze stelde voor, dat Joost hem zou afhalen, als hij vrij kwam en hem dan — op kosten van zijn tante natuurlijk — eenvoudig en keurig in de kleren zou steken.

„En dan zal ik maken, dat ik een kamer in het dorp krijg,” zei mevrouw Van Heulen. „Ik kan niet verwachten, dat u voor de tweede keer onrust in uw huis haalt.”

Maar daar wilde mevrouw Grijpink niets van weten.

„Ik heb een heel ander plan,” zei ze. „We ontsluiten voorgoed de deur van de 'geheimzinnige kamer' en u neemt daar uw intrek met uw neef. Hij kan slapen op een veldbed, dat we in die kamer zullen opslaan en misschien mag Kees nog wel een poosje de tent van Joost blijven betrekken. In dat geval kunt u uw kamer behouden.”

Kees danste van pret in 't rond. 't Was ook zo enig om in zo'n tent in de vrije natuur te bivakkeren.

Mevrouw Van Heulen was tot tranen toe geroerd.

„'t Is allemaal maar tijdelijk,” zei ze. „Ik ben van plan met de jongen te emigreren.”

„O, wat jammer,” zei Nel. „Dan kunnen we 's zomers uw huis niet meer huren.”

Mevrouw kreeg weer het parmantige trekje om haar mond, toen ze zei: „Dat huis blijft 's zomers voor jullie gereserveerd.”

„Ja, en dan zou het 's winters leeg moeten staan,” zuchtte moeder. „Dat kan toch niet.”

„Als u hier maar voorgoed heen kon trekken,” zei mevrouw Van Heulen. „U kunt uw ontslag maar niet zo nemen.”

En als regelrechte oplossing van dit probleem kwam toen 's middags de brief van de kunsthandel te Amsterdam. Er waren zoveel schilderijen verkocht. De kunsthandelaar stelde vader met zijn grote bekwaamheid voor een betrekking te aangaan in een glas- en loodzaak.

Het werd een ware feestdag in Huize Isabella.

Joost bracht die middag werkelijk de vrijgelaten arrestant mee. Hij zag er nu keurig uit in het eenvoudige sportkostuum. Het weerzien was ontroerend en de Grijpinkjes hadden voor de gelegenheid maar weer eens een picknick-partij in de duinen georganiseerd, zodat mevrouw Van Heulen haar neef alleen ontvangen kon.

„'t Lijkt me best een geschikte kerel,” zei Joost, die de familie de tijding kwam brengen.

„En nu blijven we voorgoed hier,” zei Nel. „Ik vind het zo heerlijk, dat ik wel zou kunnen dansen. Iedere dag Joost erbij...”

Maar deze lachte hartelijk.

„Dat dacht je maar. Wanneer mijn verlof om is, ga ik weer naar zee.”

Er viel nog heel wat te regelen voor de Grijpinkjes voorgoed in Huize Isabella geïnstalleerd waren. De meubels moesten overgebracht worden en de schilders en timmerlui moesten eerst nog heel wat in het oude huis restaureren.

De geheimzinnige kamer, die nu niet geheimzinnig meer was,

werd gelaten zoals hij was. Mevrouw Van Heulen en haar neef mochten er zo vaak gebruik van maken als ze wilden, wanneer ze eens weer in Nederland waren!

Toen september in het land was, trokken Nel en Kees voor 't eerst naar de nieuwe ulo. Thea mocht nu ook mee. De versterkende zeelucht had haar zo opgeknapt, dat ze weer naar school mocht.

Joost ging weer naar zee en vader reisde voor 't eerst naar Amsterdam.

„'t Wordt nu stilletjes hier, Greetje,” zei mevrouw Grijpink, haar arm door die van haar dochter stekend. „Als jij nu nog weggaat . . .”

„Dat is van later zorg, moeder. Ik geloof, dat onze eerste zorg is Vera weer eens terug te halen. Ik zie haar nergens.”

Al pratend liep ze vlug een duintop op waar ze de naaste omgeving kon overzien. En ze zag haar zusje met de handjes op de rug en de pop onverschillig bungelend aan een arm. Ze stond te praten met een vreemde man en daar schrok Greetje toch wel even van. Op een holletje liep ze erop af.

De man tikte tegen zijn haveloze pet en zei: „De kleine heeft het over ome Eduard, juffrouw. Is dat de jonker, die we in huis gehad hebben?”

Greetje keek hem vriendelijk aan.

„Ja,” zei ze, „het is de jonker en hij is nu bij zijn tante. Zou je willen, dat hij bij je op bezoek kwam?”

Maar de man schudde ontkennend het hoofd.

„Nee juffrouw, als hij 't goed maakt, is het beter dat hij niet meer bij ons komt. Ik heb altijd wel geweten, dat hij niet bij ons hoorde. Ik zei u toch al, dat-ie bij ons met een mes at.”

Mevrouw Van Heulen zorgde, dat de mensen schadeloosgesteld werden. Het waren ruwe klanten, maar ze hadden toch onderdak verleend aan haar neef.

En Eduard? Hij was door een diepe moeilijke weg gegaan en hij had veel geleerd. Hij zou nu emigreren en zijn tante zou meegaan, maar dat zou toch nog wel lente kunnen worden.

De Grijpinkjes leerden, hoe de badplaats in de winter was, als de golven op het strand beukten en de noordwester het fijne duinzand tegen de dubbele ramen zweepte.

Met kerstmis was Joost thuis. Met zijn Greetje stond hij op 't duin en keek uit over de zee.

„In de winter is 't hier woest en ledig,” zei Greetje, happend naar lucht in de felle zeewind.

„Heb je spijt, dat je hier gekomen bent?” vroeg Joost.

Maar Greetje keerde zich om en wees naar Huize Isabella, dat met al zijn vriendelijk licht in de duinen lag.

„Hier hebben we allemaal ons geluk hervonden,” zei ze zacht, „een winter van geluk.”

„Na een veelbewogen zomer,” lachte Joost en hij trok haar vlug mee naar de warmte en gezelligheid van Huize Isabella.

INHOUD

	Blz.
I. De Grijpinkjes	7
II. Vader maakt plannen en ontdekt een spookhuis	12
III. Moeder vertrekt en Vera scheert het konijn . .	25
IV. Huize Isabella	30
V. We maken kennis met een antiek dametje en met Joost — Thea werft een vriendje	35
VI. Veertje verdwaalt, maar Job brengt haar thuis	50
VII. Een dubbel bezoek op Isabella — Juffertjé An- tiek neemt de vlucht	56
VIII. Kees en Nel gaan met een botter naar zee . .	63
IX. Zo'n wonderlijk oud dametje — Kees heeft last van zonnebrand	72
X. Kees doet een ontdekking	80
XI. Kees en Nel zetten hun onderzoekingen voort — Mevrouw Van Heulen wordt verdacht	83
XII. Kees en Nel verdwalen in de duinen en beleven een wonderlijk avontuur	87
XIII. Nog meer nachtelijke avonturen — Greetje in zak en as	95
XIV. Een picknick aan 't strand — Kees speelt voor detective en krijgt een oorvijs	102
XV. Donkere wolk met een zilveren rand	113
XVI. Vader heeft kiespijn en mevrouw Van Heulen wordt betrappt	119
XVII. De vogel is gevlogen — Twee brieven	124
XVIII. Kees moet op het huis passen, maar laat het alleen — Moeder thuis	129
XIX. Houdt de dief! Mevrouw Van Heulen wordt ge- zocht en gevonden — Zo'n ondeugende Joost .	138
XX. Het geheim van het spookhuis	148
XXI. Eind goed — al goed	152